

ПЪТЕШЕСТВИЕ В СВРЪХЕСТЕСТВЕННОТО

Личната история на автор на
Историята, теорията на доказателствата

РОДЖЪР
МОРНО

A Trip into the Supernatural

Roger Morno

Copyright © 1993 by
Review and Herald Publishing Association

© **Превод от английски:** Кремен Кръстев
Редактор: Недялка Петрова
Компютърно оформление: Велина Георгиева
Художник: Владимир Балун

© **Издателство „Нов живот“, 2000**
ISBN 954-719-092-X

ПЪТЕШЕСТВИЕ В СВРЪХЕСТЕСТВЕНОТО

РОДЖЪР МОРНО

Издателство „Нов живот“
София, 2000

ПОСВЕЩЕНИЕ

Посвещавам тази книга на една млада дама, която преди повече от три десетилетия ми даде ръката и сърцето си, като се свърза с мене в брак, и пожела да сподели живота си с мен, дори това да означаваше да живее под заплахата на смъртта.

НА МОЯТА СКЪПА СЪПРУГА ХИЛДА

СЪДЪРЖАНИЕ

Неприятности с духовете.....	7
Детските ми дни	13
Пътешествие в свръхестественото	23
Стаята светилище за поклонение на боговете.....	34
Духовете на работа.....	48
Намиск за обвързване	60
От поклонение на дявола до изучаване на Библията	67
Изучаване на Библията в понеделник вечер.....	77
Изследване във взето назаем време	83
Дни на обещания.....	91
Библейската събота	100
Нов ден и нов живот	105
Заплаха за смърт	117
Изброяване на моите благословения	127
Епилог	132

Повечето от имената в тази книга са променени,
за да се запази частната тайна на лицата,
участвали в описаните събития.

Неприятности с духовете

Когато посегнах да взема една книга за четене, парчето хартия, на което си бях записал да телефонирам на Роланд, започна да се издига и да се върти из стаята. След това плясна книгата, която държах отворена пред себе си, с такава сила, че я изби от ръцете ми и почти я изхвърли от скута ми. Първият ми подтик беше да му кажа аз на духа едно-две неща, но бях решил, независимо от това, което ставаше в момента, да не се заплитам в устно общуване с него. Поставих парченцето хартия между страниците на книгата и продължих да си чета. Малко след това една сила издърпа книгата от ръцете ми и я хвърли към отсрещната стена.

Реших да телефонирам на приятеля си не поради тези действия на духа, но от уважение към Роланд. В коридора имаше автомат, но в този случай не исках да го използвам. Затова отидох до един ресторант по-надолу по улицата. Погледнах часовника си, когато влязох в телефонната кабина. Беше един часът. Телефонът иззвъня два пъти.

Ало! Здравсти, Морно! Ти ли си?

Да.

Морно, ах ти, дяволски дързък човек! Ох, какво говоря, не исках да се изразя по този начин! Искам да кажа, че си играеш с огъня. Ума си ли си загубил?!

Нещо ми се струваш неспокоен отговорих, какъв ти е проблемът?

Моя проблем? Аз нямам никакъв проблем! Ти имаш проблем, защото си в голяма опасност, а ми говориш, като че ли хич не те е грижа. Морно, винаги съм се възхищавал на смелостта ти, но вече отиваш твърде далече твърде далече! Опълчил си се срещу духовете, които са били твои благодетели. Сега те искат да те унищожат! Чудно ми е, че все още си жив. Човече, много съм загрижен за тебе! Понеже не си ми безразличен, затова седя пред телефона цяла вечер да чакам да се обадиш! Нямах ли какво да ми кажеш?

Разбира се, че имам, Роланд! Само че как да го направя, като не ми даваш възможност да продумам.

Той веднага продължи:

Морно, ти не разбираш в каква страшна беда си попаднал! От сряда вечер според сатанинския свещеник имаш големи неприятности с духовете. Но сега вече е твърде късно, твърде късно!

Роланд прекъснах го аз, ако се успокоиш малко, ще ни бъде по-лесно да се разберем. Обясни сега какво искаш да ми кажеш за сряда вечерта.

След няколко мига той си възвърна хладнокръвието.

Миналата сряда, като влязох в мястото за богослужение, веднага ме отведоха в кабинета на първосвещеника. Той ме попита дали съм те виждал през изминалата седмица. Изражението му ми даде да разбера, че се е случило нещо ужасно. Попитах го дали не си умрял може би си претърпял катастрофа. Той заяви, че се намиращ в още по-ужасно положение. Във вторник вечерта по време на свещения полунощен час един дух съветник му се явил и му казал, че изучаваш Библията с пазителите на съботата с хората, които господарят най-много мрази на земята! Свещеникът ми поръча да се опитам да те открия и да те накарам да осъзнаеш опасността, в която се намиращ! Но не можах да те намеря.

Спокойно, всичко е наред! отговорих. Изобщо не съм в опасност.

Но ти си мислиш така! гласът му достигна до най-високия си

регистър. В 18,30 тази вечер първосвещеникът ми телефонира да ме осведоми, че според духовете днес ти си бил на църква заедно с онези съботяни и това е вбесило господаря. Какво ще кажеш за това!

Да, изучавам Библията и бях в една църква, където почитат съботата. Но изобщо не ме интересува какво си мисли за мене един паднал херувим! Ако искаш да знаеш нещо повече за дейността ми през последната седмица, защо не дойдеш да ме видиш сутринта?

Като се върнах вкъщи, се помолих, след това си легнах. Двадесет минути по-късно лампите светнаха. Аз ги загасих. Почти веднага те отново светнаха. Тогава реших да заспя, въпреки че светят. Две минути по-късно почти всички предмети напуснаха местата си и започнаха да се движат. Една картина от стената заплува из стаята и се окачи на противоположната страна, а нощната масичка увисна във въздуха без никаква видима опора. Наблюдавах дейността на духовете и разбрах, че молитвите ми са ги поставили под известно ограничение. Те не можеха да разговарят с мене, макар да предполагам, че искат. Веднага им заповядах да напуснат в името на Исус Христос. Лампата и картините паднаха на пода. Вдигнах лампата и поправих повредения абажур, но оставих счупените стъкла от картините за сутринта. Благодарих на Исус за Неговата любяща грижа над мен, след това се върнах в леглото.

Мисълта, че мощните демонски духове бяха напуснали само при споменаване на Неговото име, ме изпълни с чувство на дълбоко удовлетворение. Тази среща също послужи за укрепване на моето убеждение, че всичко бе както бях казал и на моя приятел напълно под контрол. Наистина под контрол!

Трябва да е било около час по-късно, когато духовете отново се върнаха. Още веднъж ги принудих, използвайки Исусовото име, да напуснат стаята ми. Те незабавно се оттеглиха, а аз се опитах да поспя малко.

За мое голямо учудване към 4 ч. сутринта дразнещите явления отново започнаха. Сядайки в леглото, се опитах да си обясня защо Господ им беше позволил да се върнат. Дали пък не трябва сам да чуя какво мислят демоните за това, че съм приел Исус като мой Господ и Спасител?*

Значи искате да говорите с мене? Добре, говорете!

Защо отказваш да говориш с нас? попита един дух с глас, който отекна из стаята.

Намерил съм си по-добър Господар.

Защо се отказа, след като ти приготвихме голямо богатство?

Мамили сте ме толкова много години, че вече не ми трябва.

Отнасяли сме се справедливо с теб, откак се присъедини към онези, които познават истинския източник на богатството и силата каза той с глас, който изглеждаше да внушава уважение и власт.

Разбрах, че разговарям с главен съветник. Самият въздух в стаята сякаш бе зареден с енергия и неговото присъствие изглеждаше внушително. Осъзнавайки, че не можех да се меря със силата му, аз се помолих мълчаливо: „Господи, Исусе, моля Те, помогни ми!“ Тогава ми дойде на ум един пасаж от Писанието текст, върху който пастор Тейлър ми беше обърнал внимание снощи. *„У своите Си дойде, но своите Му не Го приеха; а на ония, които Го приеха, даде право да станат Божи чедра сиреч на тези, които вярват в Неговото име“* (Йоан 1:11, 12). Веднага почувствах, че Бог ще ме преведе победоносно през този сблъсък. Завладя ме голямо спокойствие. Чак по-късно осъзнах голямата опасност, в която съм се намирал, като съм се опитвал да говоря с духовете.

Когато разговорът ни продължи, открих, че духът, изглежда, е изправен пред някаква криза. Всъщност чувствах вълните на отчаяние, които го поглъщат, когато осъзнаваше, че си прахосва напрасно силите, опитвайки се да си възвърне моята вяроност.

Слушай ме внимателно каза духът, казвам ти истината! Господарят е приготвил за тебе голямо богатство, стига само да се откажеш да общуваш с хората, които той мрази, и да спреш да почиташ съботата, която той презира.

Дух, вярвам, че ми казваш истината, но не искам твоето богатство. То не е достатъчно. Срещу моята вяроност ми е предложено

* По-късно осъзнах голямата опасност, в която съм се намирал, като съм се опитвал да говоря с духовете.

нещо много по-добро цялото злато, което искам, плюс неограничен живот, на който ще се радвам. Решил съм да поверя живота си на Исус Христос.

Спри да споменаваш това име! избухна духът. Трябва да говорим, но не споменавай това име! Аз съм главен съветник! Моите духове помощници и аз работихме, за да подготвим пътя, за да може господарят да те обсипе с богатства. Ние дадохме на Джордж славата и почитта, на които той се радва. Ние уредихме двамата да се срещнете, за да можеш да разбереш какви чудесни планове имаме за твоя живот. Умолявам те не се отказвай!

Дух казах аз, преди 10 дни може би щях да ти повярвам, но не и днес. Сега съм човек, когото би могъл да наречеш вече просветен бивш поклонник на демоните. Сега Исус е моят Господар и с Неговата помощ ще пазя Божиите заповеди. Ще се присъединя към онези пазители на съботата, които ти мразиш. А що се отнася до тебе и до твоите приятели духове, всъщност вие сте банда измамници. Предлагаш ми злато, за да се лиша от вечния живот. Забрави това! Ще чакам пришествието на Господа. А след това ще притежавам цялото злато, което ми е нужно, на новата земя.

В продължение на две минути само будилникът с цъкането си нарушаваше гробното мълчание. Явно духът съветник се беше срещнал с нещо неочаквано. И като загубил битката генерал, му бе нужно време, за да изработи нова стратегия.

Много добре каза той накрая отказваш богатство и слава от господаря, затова бедността ще бъде твоят жребий в живота ако въобще успееш да оживееш... От този ден ти си под сянката на смъртта.

След това последва такъв кикот, какъвто никога не бях чувал през живота си. Той изразяваше садистична жестокост. Веднага си помислих, че подобен трябва да е бил смехът на Нерон, когато лъвовете са се хвърляли върху жертвите християни по римските арени. Тръпка пробягна по гърба ми и аз щях да бъда ужасен, ако не бе уверението за Божията закрила.

Дух казах аз, искам да знаеш, че съм се оставил на грижата на Исус от Голгота и че съм готов да ходя под заплахата на смъртта, докато Той върви с мене! Сега ти заповядвам в Неговото име

да ме оставиш и повече да не идваш!

Вратата, която водеше към задния балкон се отвори, когато духът напусна, и се тръшна срещу стената на стаята с такава сила, че дръжката на вратата почти проби мазилката.

Детските ми дни

Роден съм като петото дете в семейство с 8 деца на 18 април 1925 г. в Сент Джакс, Ню Брънзуик, малко селце близо до границата на провинцията Квебек, в Източна Канада. Родителите ми бяха ревностни френски католици. От страна на бащиния ми род две от сестрите на баща ми бяха монахини, а по-малкият му брат свещеник, който по-късно стана монсеньор в Римокатолическата църква.

Дори и сега не мога да не се възхищавам на това, колко прилежно родителите ми следваха ученията и изискванията на своята църква. Доколкото мога да се върна назад във времето, у дома ежедневно се принасяха молитви. Спомням си най-добре времето за вечерна молитва. Молитвената броеница беше главната част от богослужението, но повтаряхме също и Литанията (църковно молебствие) на светиите. Тя се състоеше в призоваване имената на около 100 или повече светци да се молят за нас. Като деца колелете ми се подуваха от толкова продължително коленичене. Но ние бяхме насърчавани да принасяме жертва на Бога, та на свой ред Бог да може да я използва, за да облекчи някоя и друга бедна душа за кратко време от пламъците на чистилицето.

Семейството ни практикуваше много видове телесни лишения, за да спечели благоволенieto на Бога. Всеки петък ние се въздър-

жахме от месо. В първия петък от всеки месец, ако някой отиваше да се изповяда и да вземе причастие, беше уверяван в опрощаването чрез индулгенция, равняващо се на 5 хиляди дни по-малко престой в чистилището за определена душа. Това означаваше да не приемаш никаква храна или вода от вечерта преди деня, в който ще получиш причастие, до следващия ден на сутринта (днес църквата е променила това правило).

Обичайно беше много пъти през годината членовете на нашето семейство да поддържат бдение цяла нощ. Всеки коленичеше подред за час пред една статуя и казваше молитвите от молитвената броеница, а също и други молитви. Периодът на Великите пости, предшестваш Великден, също бе време за смиряване на тялото. Родителите ми бяха хора, които обичаха Бога, и всички дейности на живота им се въртяха около Него. Да угодят на Бога това бе главната им цел.

Когато бях на три години се разболях много тежко и лекарите ме счели за безнадежден случай. Всъщност баща ми дори направил необходимото за уреждане на погребението ми. След това майка ми обещава на Бога, че ако оздравея, ще направи всичко възможно и според силите си, когато порасна, да стана свещеник и да живея само за прослава на Неговото име и да помагам и на други да Му служат. Според нея веднага се видяло подобрение и възстановяването ми дошло бързо и напълно.

Дойде времето да се приготвя за първото си причастие. Колкото повече запаметявах Катехизиса (всъщност ученията и заповедите на църквата), толкова по-ясно виждах, че тези учения не съответстват на онова, което знаех от Христовото евангелие.

Свещеникът четеше по една глава от четирите евангелия или по едно от посланията преди проповедта си в неделя и това ми харесваше много. Веднъж, когато бях около 7-годишен, в хубав зимен ден се връщахме от църква. Слънцето светеше ярко и около 20 теглени от коне шейни се плъзгаха една след друга. Звукът на всички звънчета, окачени по шейните, не позволяваше много разговори. Всички пътувахме мълчаливо. Тогава аз наруших мълчанието, като запитах мама защо Исус е бил толкова благ към хората, когато е ходел по земята, а е станал толкова долен и подъл, след като е отишъл на небето.

Какво искаш да кажеш? учуди се тя.

Защо един добър Бог ще гори хората в чистилището стотици години само за малки нарушения? запитах аз. Той със сигурност не изпълнява онова, което е проповядвал. Ти и тати правите всичко, на което ни учите а Той защо не го прави? Вие ни учите да си прощаваме един на друг прегрешенията. А защо и Бог не прощава на хората напълно?

Като погледнах мама в лицето, забелязах, че тези разсъждения я объркаха. Баща ми се опита да ѝ помогне, като се позова на повисши авторитети.

Ами, синко, това е, както чичо ти Феликс, свещеникът, веднъж каза: „Бог мрази греха толкова много, че за да помогне на хората да се откажат от злото, е трябвало да прикрепи някакво голямо наказание към него“. И освен това нашият свят отец папата знае и други добри основания защо Бог използва чистилището и ние не бива да оспорваме авторитета му.

Поучаван по трансубстанционната доктрина (учението за буквалното възплъщение), аз приемах евхаристията както всяко друго дете на моята възраст: вярвах, че при тайнството причастие свещеникът превръща хляба и виното в тяло и кръв на Исус Христос. Но един Великден през 1937 г. годината, когато майка ми умря чух нещо, което ме накара да мисля по-различно.

Свещеникът прочете в едно от евангелията за възкресението на Христос. Това, което ме очарова най-много, бе фактът, че Исус е имал трудности с учениците Си как да ги убеди, че Той е наистина Възкръсналият; че е с реални плът и кости, а не е дух. Два интересни въпроса веднага изникнаха в ума ми: Дали небето е реално място както земята, където хора с плът и кости могат да живеят реален живот, а не са някакви си духове, плуващи из облаците? Но щом Исус не е дух, как тогава ще бъде сред тях?

Сигурно за някои хора ще бъде трудно да разберат как едно малко дете би могло да загуби вярата си в Бога и да се обърне срещу религията по начина, по който това се случи с мене. Може би ще мога да обясня какво, като разкажа няколко случки.

Като юноша всичко, което чувах и виждах в живота на възрастните, ме впечатляваше дълбоко. Домът ни беше място, където царуваха мир и радост. Нашите родители ни даваха добър пример за това, как хората трябва да се отнасят един към друг. Проявяваха

доброта и уважение към другите и на свой ред очакваха от нас да си прощаваме взаимно недостатъците и да бъдем любезни един към друг. Винаги помагаша на бедните и нуждаещите се. Според моята преценка аз смятах, че Бог трябва да бъде най-малкото толкова благ и толкова да съчувства на хората, колкото очаква от тях да бъдат един към друг.

Едно особено преживяване до голяма степен смути ума ми. В онези дни хората не използваша колите си през зимните месеци и понякога се изискваше много работа, за да се постави една кола отново в ред и да се използва през по-топлото време.

Татко ми реши да наеме техник, който живееше в Едмъндстън, да дойде за няколко дни да оправи неговия форд, модел А. Преди да потърси майстора, той каза:

Този човек е протестант, но е много фина душа и е отличен монтьор. Сега, деца, чуйте ме. Може да се случи така, че когато ние четем „Ангелус“ (католическа молитва) преди да обядваме, той да не участва в молитвата. Гледайте да не започнете да го зяпате неучтиво и преди всичко не му задавайте смущаващи въпроси за неговата религия. Разбрахте ли?

И докато говореше, той се обърна точно към мен.

Ние в един глас отговорихме:

Да, татко.

В продължение на три дни човекът работи по колата и много ми беше приятно да го наблюдавам. Той наистина беше всичко това, което татко ни беше казал, и даже нещо повече. Много благ човек, той сякаш изпитваше удоволствие да говори с мене. Не употребяваше никакви скверни думи. Баща ми притежаваше и поддържаше три ферми и, разбира се, имаше няколко работници. Много пъти го чувах да казва, когато наемаше нов човек: „Приятелю, зная, че ти и аз ще се разбираме добре. Не е трудно да ми се угоди. Но едно нещо искам никога да не забравяш. Съпругата ми и аз не желаем хората, които работят у нас, да богохулстват или да говорят против Бога или против светиите. Имаме деца, които се стараем да отгледаме в почитание към Бога! Затова внимавай за думите си!“ Въпреки това изискване те се забравяха и, докато работеха, кълняха всички небесни светии със сквернословия.

Но когато се случеше механикът протестант да си одраска кокалчетата или да си убоде пръста, винаги казваше: „Ох! Заболя

ме!“

Що се отнася до „Ангелус“-а открих, че монтьорът е много по-почтителен, отколкото бяхме ние. Когато тат каза: „Нека да се помолим.“, наведе глава, затвори очи и скръсти ръце. Ние никога не затваряхме очи, а бързахме да измотолевим „Ангелус“-а на един дъх.

След като човекът си отиде, нещо сякаш дълбоко ме смути и аз не можех да го изтръгна от ума си. Това бе една фраза, която бях запаметил от Катехизиса: „Hors de l’eglise Catholique Apostolique et Romaine il n’y a point de salut“. Преведено, това означаваше: „Вън от Римокатолическата църква няма спасение“.

Майка ми усети, че нещо ме смущава и ме запита какво се е случило.

Мамо, къде отиват протестантите, когато умрат?

Хубав въпрос, синко! Защо ме питаш?

Аз ѝ цитирах онова, което бях запомнил от Катехизиса. Тя призна, че не знае и предложи да запитаме чичо, когато ни дойде на гости. Въпросът ми също трябва да я е смутил, защото на вечеря същия ден каза на баща ми за какво сме говорили и го запита за мнението му.

Той нямаше кой знае какъв отговор, но се изказа в смисъл, че Бог няма да остави един добър човек вън от небето, независимо от това, дали е католик или протестант. Вероятно предположи той, когато един добър протестант умре, ангелите го завеждат на небето през задната врата. „Протестантите нямат честта и славата да бъдат посрещнати от Свети Петър лично, но всъщност не трябва много да ги е грижа за това, тъй като все пак влизат вътре. Не трябва да очакват да бъдат третирани като знаменитости. В края на краищата техните бащи са направили много голяма грешка, когато са напуснали Католическата църква, и може да се очаква, че техните потомци ще понесат последиците и ще отговорят за това.“

Макар да заключих, че неговото разсъждение най-вероятно е правилно, все пак онези тържествени думи продължаваха да се набиват в ума ми: „Вън от Римокатолическата църква няма никакво спасение“.

Минаха няколко месеца и накрая чухме, че моят чичо, свещеникът, ще посещава всички роднини. Помолих баща ми, ако може, когато е удобно, да попита чичо Феликс за добрите протестанти.

След като чичо дойде и постоя няколко дни, татко се обърна към него:

Феликс, кажи ми къде отиват добрите протестанти, след като умрат?

Защо питаш?

Татко обясни въпроса ми в светлината на онова, което Катехизисът казва.

Това, което Роджър ти е цитирал от Катехизиса, е правилно отговори чичо Феликс. Няма никакво спасение вън от Римокатолическата църква, независимо от това, кой е човекът.

Неговото изявление разпали разгорещен дебат по въпроса. Баща ми твърдеше, че няма да е честно от страна на Бога да не пусне един добър протестант в небето. А чичо ми се опита да отстрани „горещината“ на разговора, като предположи, че душата на добрия протестант вероятно отива в Лимбо (преддверие на ада) след смъртта. Предполага се, че там е мястото, където отиват душите на некръстените деца, когато умрат.

В едно нещо съм сигурен заключи чичо Феликс, според църквата никой протестант добър или лош няма да отиде на небето, нито ще види Бога. И помнете, аз не създавам правилата, аз само ги проповядвам! Ако има някакъв начин за един протестант да отиде на небето, нашият свят отец, папата, сигурно би ни го казал.

Това преживяване остави една голяма въпросителна в душата ми по отношение на Божията справедливост.

Времето минаваше и няколко години по-късно същият въпрос отново излезе на преден план.

Една красива юлска вечер човек, минаващ наблизко, се спря да каже на родителите ми, че един съсед умрял внезапно, докато работел на около 5 мили от дома си. Едно изказване смути всички присъстващи: „Той умря, без да има свещеник, който да му даде последното причастие на църквата“. След като споменаха, че братът на мъртвия щял да пренесе тялото в дома му, човекът си отиде, поклащайки глава, като повтаряше: „Много тъжно, много, много тъжно“.

Спомням си тази случка, като че ли беше вчера. Скоро след това видяхме една разнебитена конска каруца да се движи бавно надолу по пътя. Одеало покриваше тялото. Кочияшът седеше, провесил крака, и с лице, изразяващо отчаянието му.

Двойка съседни, които бяха дошли да използват телефона ни

(ние притежавахме единствените два телефона на километри наоколо), седеше с нас в преддверието. След като каруцата с тялото изтрополи край къщи, майка ми коментира тъжния факт.

Ах, да беше имало свещеник да му опрости смъртните грехове, за да не отиде в пъкления огън! Да се надяваме, че е имал на душата си само простими грехове. Единствено това би могло да го спаси, за да не гори с векове в чистилището!

Трябва да съберем по няколко долара и да дадем да се отслужат литургии за мир на душата му, защото не виждам как неговата вдовица и децата му ще могат да направят това.

Единият от съседите заговори:

Иска ми се да ви кажа да си спестите парите. Склонен съм да си мисля, че душата му вече гори в пъкъла. Ами вие знаете, господин и госпожо Морно, че този човек беше известен като голям „прибирник“. Всъщност искам да кажа, че понякога си присвояваше неща, които не са негови.

Това е силно обвинение и, ако не сте в състояние да го докажете, бих предпочел изобщо да не го казвате.

Не ми е приятно да говоря така, но спомняте ли си миналата година по това време как не можехте да си намерите веригата за влачене на пънове, която бяхте купили малко преди това. Ако бяхте отишли в хамбара му и бяхте надникнали там в едно специално скрито място, щяхте да откриете вашата верига. Аз я видях само преди няколко дни. Всъщност казах му за това, но той каза, че я бил взел назаем от вас, само че вие не сте знаели това.

Баща ми за миг или два изглеждаше доста шокиран. Но след като се съвзе, каза:

Това е съвсем ново за мен. Слушайте, искам да заявя пред всички, че пред очите на Бога, аз давам на мъртвия човек веригата, която е взел назаем от мене, даже и да не е имал никога намерението да ми я върне. Всъщност, ако е взел и нещо друго от мене, не ме е грижа, също му го подарявам. По този начин неговата душа е свободна от всяко осъждане, което би могъл да си навлече в очите на Бога.

Не искам да бъда непочтителен към Бога отвърна съседът, но точно сега смятам, че ти си по-добър от Него. Трябва да признаем, че това е най-милият жест към някого, какъвто съм виждал или чувал някога. Всъщност може би ти си първото човешко съ-

щество, което насилва Бога да вземе една душа от огнения пъкъл и да я постави в чистилицето, докато се очисти достатъчно, за да влезе в небето.

Това преживяване оказа силно влияние върху мене. В продължение на много дни този инцидент отново и отново се връщаше в ума ми. Когато размишлявах над него, се съгласявах със съседа, че баща ми беше по-благороден от Бога, на Когото служеше. И заключих, че Бог не е никак добър, като насилва душите да страдат в чистилицето, понеже роднините им нямат пари, за да им се отслужват литургии.

Едно от преживяванията, които ме обърнаха напълно срещу Бога, беше смъртта на собствената ми майка. През пролетта на 1937 г. тя влезе в болницата за операция. След около две седмици я изпратиха вкъщи, за да доживее последните си дни. Само 12-годишен, аз бях в най-впечатлителната възраст.

Връщайки се един ден от училище, аз отидох в стаята, в която тя лежеше, за да я целуна по челото, което правех всеки ден.

Моля те, седни за малко! каза тя. Бих искала да ти кажа нещо, което смятам, че е много важно за нас двамата. Както знаеш, остава ми още съвсем малко време да бъда с теб и искам да запомниш моя съвет. Докато си жив, благодари на хората за тяхната любезност или доброта към тебе! Благодари им дори и само за една чаша вода! Хората, които изразяват благодарност за малките услуги, получават още по-големи...

В онези дни беше обичайно близките да се прощават с тленните останки на мъртвите в техния дом, а не в ритуалната зала на гробището. В продължение на три дни приятели, близки, роднини и съседни идваха да отдадат последна почит и да се помолят за душата на мама. В деня на погребението много хора смятаха, че тя ще отиде в небето при Бога, защото беше произнесла толкова много молитвени броеници. Но това, което ни караше да се чувстваме най-спокойни, бе фактът, че баща ми бе поръчал цяла серия григориански литургии за мир на душата ѝ.

Както нашия чичо Феликс ни обясни, григорианските литургии са най-чудесното нещо, което може да получи душата на един мъртъв човек. Той обясни как папа Григорий, който бил специално загрижен за душите в чистилицето, ги е измислил. Семейството

поръча да се отслужат 300 избрани литургии по същото време в различни енории, женски манастири и пр. в един специален ден. Според него те щели да имат достатъчно изкупителна сила, за да отведат душата право на небето, така че да не види пламъците на чистилището.

Същия този ден чух един съсед да казва, че григорианските литургии стрували по 1 долар всяка или с други думи 300 долара за цялата серия. Натрапи ми се мисълта, че сме големи късметлии, дето баща ни може да си позволи да помогне на мама да отиде на небето така удобно. Спомням си и за една жена от нашата енория, която беше починала 6 месеца преди майка ми. Понеже семейството ѝ беше твърде бедно, за да може да си поръча каквато и да било литургия, тя трябваше да страда в чистилището. Нейните погребални приготовления доста обезпокоиха баща ми, тъй като той бе член на Комитета за социални грижи при нашата енория.

Късно вечерта той седна да вечеря, след това се отказа. Майка ми, усетила настроението му, го запита дали нещо лошо се е случило.

Да, може би трябва да ти кажа рече той. Прекарах по-голямата част от следобеда в църковното настоятелство заедно с другите членове на Комитета за социални грижи. Разисквахме по проблемите на бедните в нашата енория. Главната ни грижа беше купуването на ковчег за старата Анна. Не съм против това да се стараем да спестим някой и друг лев, но когато отец Пакин попита погребалния агент колко ще спестим, ако се махнат разпятията и ръчките от ковчеза, много се разстроих и ми се прииска да кажа на добрия отец какво мисля. Но се въздържах от уважение към сана му. За да сложа край на разискването, казах, че ще платя разликата в цената. Такива неща някак си ме разстройват! Тъжно е, много е тъжно да бъдеш беден в наше време, особено пък, когато дойде време да умираш!

Като си мислех по тези два случая, не можех да не почувствам, че Бог е крайно несправедлив, като позволява мизерията да навлиза за все повече и повече в нашия свят. Колкото времето минаваше, толкова повече губех доверие в Бога и в църквата и реших да нямам нищо общо и с двете веднага щом като стана достатъчно голям и

си стъпя на краката. През есента на 1937 г. баща ми изпрати брат ми Едгар и мен в една академия с пансион, ръководена от монахините на Лотел Дио дьо Сент Базил. Там получавах още повече и по-големи религиозни наставления, които послужиха само за по-нататъшното закоравяване на сърцето ми. Външно никой не можеше да отгатне конфликта, който се развиваше в душата ми. Стъпка по стъпка аз обръщах гръб на Бога с отвращение и омраза. Минаха няколко години. След това дойде Втората световна война, а с нея и повиквателната да служа на родината си.

Пътешествие в свръхестественото

Канадският търговски флот ме привличаше, защото един мой близък служеше в него и сподели колко добре се чувства. Да бъдеш под наблюдението на Кралските военноморски и военновъздушни сили (търговското корабоплаване беше единственото средство за снабдяването на военните сили) това даваше чувство за сигурност.

В продължение на две и половина години работех в машинното отделение на различни кораби, на които бях назначаван и през повечето време като огняр. Спомням си как излизах на вахта и си казвах: „Да се надяваме, че някое торпедо няма да пръсне тези котли, докато съм край тях“. Някои хора, които познавах, загинаха в морето. Преживяванията в морската флота още повече ме заковаха и срещу Бога, и срещу човека.

След войната беше трудно да си намериш добра работа в Монреал, защото хиляди уволнени служители гъмжаха из града, търсейки работа. Реших да се науча на някакъв занаят нещо, което да ми е приятно да върша и в което се изисква известно творчество. Не

искаха просто работа само за да си печеля прехраната. Затова реших да си дам известно време, за да бъда сигурен, когато направя определен избор.

Междувременно, за да не стоя празен, приех да работя в Уиндзорската зала за боулинг на улица „Света Катерина запад“. По онова време това бе едно от най-приятните места в Монреал за такъв род забавления. Бях помощник на управителя на билиардната зала. Работата не беше трудна, срещях се с много хора, а и добре си прекарвах времето.

Скоро след като започнах работа, в залата се отби мой стар другар, с който бяхме плавали в началото на моето пребиваване в търговския флот. Радостни от мисълта, че и двамата сме живи, ние вечеряхме заедно и си говорихме за много, много неща.

Една от темите, за която приятелят ми Роланд говори с голям ентузиазъм, бе новият му интерес към свръхестественото. Разказа ми как за негово щастие се бил запознал с група хора, членове на общество, което контактувало с мъртвите. Спиритическият медиум направил така, че той да разговаря с баща си, починал още когато Роланд бил само 10-годишен. Духът на неговия баща му дал много ценни съвети за бъдещето.

Макар че ми беше интересно да слушам за преживяванията на Роланд в областта на свръхестественото, те все пак оставяха у мен някакво странно чувство. Той ме запита дали би ми било интересно да посетя някои от техните сеанси.

Може би медиумът ще направи възможно да говориш с духа на майка си. Ще ти е много приятно, нали?

Ентузиазмът му някак се попари, когато разбра, че съм дотолкова шокиран, щото не мога да отговоря. След няколко секунди мълчание той продължи:

Не те е страх да говориш с душата на твоята починала майка, нали?

Някак си успях да кажа, че няма да ме е страх, но ми трябваше малко време да осмисля това, тъй като никога не бях мислил за подобни неща.

Той ме погледна право в очите:

Морно, страх те е! Нали го виждам в очите ти изписано е по лицето ти. Човече, много си се променил, откак се видяхме за последен път. Она Роджър Морно, когото познавах, не се страхуваше

от нищо! Помниш ли, когато работехме на палубата заедно с шест други новаци, и първият помощник капитан дойде при нас и каза, че му трябвал доброволец да се изкачи и да боядиса горната част на главната мачта.

Кой от вас желае да се изкачи там? Височината не е голяма – само около 70 стъпки. Но човек трябва да има здрави нерви, след като веднъж е стигнал на върха. Трябва да слезе от дъската и да увисне във въздуха с въже около кръста, прекарано през върха на мачтата [тя беше 60 см. в диаметър], за да боядиса обратната страна!

Всички се страхувахме до смърт да се изкачим там горе и ти се възхитихме, когато те чухме да казваш, че си съгласен да го направиш. Ако става дума за кураж, приятелю, имаш го! А сега кажи ми, че ще оставиш шубето и ще дойдеш с мене на следващия ни сеанс! А?

След тази малка реч не можех вече да откажа. Трябваше да поддържам имиджа на онзи Роджър Морно, който не се страхуваше от нищо. Бях хванат.

Така една неделна вечер приятелят ми и аз се намерихме в някакъв дом, където почетният гост трябваше да бъде медиум. Бяхме представени на присъстващите. По-специално считахме за чест да се запознаем с една двойка. Мъжът беше професионален естраден изпълнител, ръководител на много нашумял и търсен напоследък джазов оркестър. Групата му свиреше в най-елегантните нощни заведения.

Късно същата вечер, след като сеансът приключи и някои от гостите се приготвиха да си тръгват, ръководителят на джазовия оркестър се обърна към съпругата си и каза:

Скъпа, какво ще кажеш да тръгваме? Стана вече доста късно.

В момента тя разговаряше с медиумката, която намираше за много интересна.

Джордж, защо не си отидеш вкъщи, за да си починеш? отвърна тя. Аз ще остана още малко, а Беланжер ще ме закарат?

Той се съгласи с предложението ѝ и си тръгна точно когато тръгнахме Роланд и аз.

Като бяхме вече вън, Джордж се обърна към нас и каза:

С кола ли сте?

Не, ще вземем такси. Има пиаца след две пресечки.

С удоволствие ще ви закарам дотам, влизайте!

По време на събирането същата вечер бе станало дума, че и двамата сме били в търговския флот по време на войната. Духът медиум бе извикал (предполагамия) дух на един от колегите на Роланд, загинал, когато корабът ни потъна.

Като влязохме в автомобила на Джордж, той започна да ни разпитва за опасностите, придружавали нашата работа по време на войната. Но тъй като почти веднага пристигнахме на нашата пица, той предложи:

Какво ще кажете да отидем на ресторант да хапнем нещо, а и вие да ми разкажете за вашите приключения по време на войната? Те просто ме плениха. Аз черпя. След вечерята ще ви закарам къщи.

Джордж ни закара до улица „Катерина запад“, онази част от Монреал, която е известна сред местното население с най-чревоугодническите си ресторантчета. Изведнъж зави със своя линкълн де лукс по тясна пътека, която водеше към задния двор на едно от неговите любими места за хранене, паркира го зад лъскавочерен кадилак и рече:

Джо е тук. Той е собственикът на това място мой добър приятел.

Като влязохме, една келнерка ни осведоми, че ще трябва да изчакаме във фойето, докато се освободи маса. Като се отправихме натам, Джо забеляза Джордж отдалече и дойде веднага да го поздрави.

Като разбра, че чакаме за маса, Джо ни каза, че ще се погрижи. Телефонно обаждане само 2 минути преди това току-що бе отказало резервацията на една маса. Беше готова само да я заемем. Последвахме собственика, който махна знака за резервация от нея и ние седнахме.

Дойде келнерката за коктейлите и взе поръчките ни за напитки. Каза, че ще трябва да почакаме малко по-дълго от обичайното за храната си, понеже мястото било пълно до пределния си капацитет. За да убие времето, Джордж си поръча двойно от своята любима алкохолна напитка. След това отговаряхме на въпросите му за търговския флот и за нашите интереси и участие в свръхестественото.

Мина доста време, докато дойде храната, и ние изпихме втора

порция напитки. Това направи Джордж доста разговорлив, което пък на свой ред го накара да ни разкаже много неща, за които се съмнявам, че щеше да спомене при нормални обстоятелства. Например запитах дали би ни казал нещичко за това, как е станал толкова прочут в професията си.

Разбира се съгласи се той. Всъщност ще ви обясня истинската причина за моя успех нещо, което дори съпругата ми не знае. Но трябва да ми обещаете пълна тайна.

Уверихме го, че каквото и да каже, ще си остане за нас.

Знаете ли нещо за поклонението пред демони, момчета?

Н-не заекнах, защо питаш?

Без да ми отговори, запита пак:

Откога се занимавате с магьосничество?

Джордж, не разбирам, какво искаш да кажеш?

Това, което искам да кажа, е: откога си въобразявате, че поддържате общуване с умрелите?

Аз лично не отдавна отговорих.

Виждам, че и двамата има още много неща да научите, когато става дума за свръхестественото. И двамата си губите времето, като ходите на тези спиритически сеанси. Не ме разбирайте погрешно те имат своето място. Те са добър начин за жени да си прекарват времето, за да могат да получат някаква утеха от мисълта, че техните мили починали ги ръководят в живота. Всъщност причината, поради която посетих сеанса тази вечер, бе само да угодя на съпругата си. Отивам с нея един-два пъти годишно да я накарам да почувства, че съм загрижен за нейните интереси това е единствената причина. Но нещото, което тя не знае, е, че ходя при самия източник на тази сила, където човек може да предприеме истински действия поклонения пред демони. Това е!

От всичко, което ни беше казал, едно изречение изпъкваше в ума ми.

Джордж, ще изясниш ли въпроса, който ни зададе преди малко: „Откога си *въобразявате*, че общувате с мъртвите?“ Какво искаш да кажеш с това „*въобразявате*“?

Той се усмихна и погледна часовника си:

Твърде късно е, за да ви обяснявам това тази вечер, но ще ви кажа само едно вие всъщност не разговаряхте с мъртви.

След това се върна обратно на въпроса за личния си успех.

Разбирате ли, в продължение на години изглеждаше, че съм голям неудачник в организирането и поддържането на моя джазов оркестър. А след това бях достатъчно късметлия, за да се запозная с демонското богослужение. И чрез тази велика сила постигнах всичко, което винаги съм желал. Разбира се, трябваше да се запозная с някои ритуали, които беше нужно да извърша, преди духовете да започнат да действат в моя полза.

Лицето му светна от голяма усмивка.

От този ден нататък за мен и за оркестъра ми дойде незабавен успех. Признанието дойде буквално за една нощ. Без каквото и да било усилие от наша страна ние бяхме открити (макар че сме си били там през цялото време) и бяхме обявени за един от най-страхотните джазови оркестри в нашата област. Медиите някак си изведнъж се оказаха възхитени от нас. Станахме хитът на деня всички говореха за нас. Ръководителите на целия радиосвят се занимаваха с нас и не след дълго стигнахме върха.

Джордж сръбна още една глътка от чашата, пусна дим от цигарата и продължи:

Оттогава постоянно ни търсят. Парите ваят. Хонорарите ни са най-високите в бранша. Хората обичат да танцуват на нашата музика. Всъщност духовете ни контролират или с други думи, обладават ни, енергизират ни а ние на свой ред предаваме това влияние на хората около нас. Те харесват това, което получават, и продължават да се отплащат с повече.

Наклони се обратно и запали друга цигара. Усмихна се под мустак и рече:

Вие, момчета, трябва да чуете това. Имах интервю по радиото преди около месец и наистина изпитах голяма наслада от себе си. Разговаряха с мене шестима от хората, които са по върховете на целия радиосвят от Монреал и Торонто. Всичко, което казах, изглежда, ги възхищаваше и омайваше. Никога не съм бил по-остроумен през живота си. Наслаждавах се на вниманието, което ми оказваха. Бях достигнал почти положението на кумир, пред който се прекланяха. Нещо повече, опитвах се да разберат всичко за мен. И когато се разделихме, все още не бяха успели...

Поглеждайки часовника си още веднъж, той каза:

Приятелчета, става късно. Какво ще кажете да се затъркаляме към дома.

Докато чакаше да плати сметката, Джордж изкоментира:

Този мой успех е лесно да се разбере, след като човек веднъж изпита мощната сила на духовете и процеса на получаване тази сила, която работи за теб.

Смаяни от онова, което ни бе казал, Роланд и аз го помолихме да ни каже нещо повече, докато ни кара към къщи.

Чувствах се задължен да ви разкажа за моите преживявания, защото вярвам, че търсите нещо мощно, което да ви донесе придобивки в живота. А знам, че няма да го откриете, ако продължавате да посещавате сеанси като този днес. Ще ви кажа направо: Защо да играете на дребно, когато можете да бъдете на върха?

Тogaва моят приятел го запита как можем да навлезем в „главната А-лига“ в света на духовете.

Смели хора сте наистина! ухили се Джордж. И сте направили много за нашата страна. Сега и аз ще направя нещо велико за вас. Ще уредя да посетите нашето следващо събиране за поклонение пред духовете.

След това хвърли поглед наляво и надясно с нерешителен вид и накрая каза:

Има едно нещо обаче, за което искам да се уверя сам. Предполагам, че нямате никакви аспирации или уважение към Христос в живота си прав ли съм? Причината, поради която задавам този въпрос, е, че не можем да приемем посещение на човек, който поддържа каквато и да било вяност към християнския Бог, тъй като това ще бъде катастрофално.

И двамата го уверихме, че вече сме похулили Бога и сме стигнали толкова далеч, щото не можем да се върнем.

Усетих това тази вечер продължи той от факта, че магьосническите духове явно проявяваха повече благоволение към вас двамата, отколкото към другите. Надявам се, че въпросът ми не ви обиди! Трябваше да ви попитам просто, за да няма никакво съмнение и да бъде сигурен, че сте о'кей.

Макар да не бях много запален по събрания на поклонници на демони, приятелят ми Роланд нямаше никакво колебание по въпроса. Той разсъждаваше, че тъй като и така, и така отиваме в пъкъла да горим през цялата вечност, можем да се запознаем с някои от обитателите му и преди да пристигнем там.

Предполагах, че Джордж никога повече няма да ни се обади,

тъй като беше пиян, когато отпрати поканата, а на сутринта вероятно нямаше да си спомни и половината от онова, което ни беше казал предната вечер. Но няколко дни по-късно и двамата имахме обаждане по телефона да бъдем готови в 8,00 на следващата вечер, когато той лично щял да дойде да ни вземе.

Онази никога незабравима вечер започна с това, че Джордж ни заразказва много подробности за тайното общество, към което принадлежеше. Той не си падаше по високите скорости, а сякаш не му се и щеше много да изпреварва движещите се трамваи. Сигурно бяхме спирали поне стотина пъти по пътя за срещата. Затова имахме и много време за разговор, преди да стигнем до местоназначението.

Джордж ни каза, че няма защо да се изненадваме, ако срещнем там някои от най-изтъкнатите и преуспяващи хора на Монреал и изброи имената най-малко на половин дузина такива видни личности. Това ме изненада, тъй като бях вече заключил, че ще видим група закоравели или поне на външен вид груби хора. Точно обратното всеки притежаваше изненадващо добри маниери, бяха елегантно облечени и с обаятелна външност. Накараха ни да се чувстваме, като че ли се познаваме от много време и че сме част от групата.

Събранието започна около 15 минути след нашето пристигане. Беше съвсем неформално. Около 2 часа разказваха фантастичните си постижения чрез действията на духовете главно бизнес сделки, в резултат на които бяха получили големи печалби за себе си чрез способностите, дадени им от духовете (ясновидство и телепатия), за да влияят на хората в техните решения.

Един разказа как като астролог, използвайки гадания, е станал съветник на някои много богати личности, насочвайки ги къде да инвестират, и сам е станал много богат. Обясни как един демонски дух стоял край него по време на всеки сеанс, за да му дава точна информация която той можел да чува, но не и клиентът по отношение на това, къде и как клиентите да инвестират.

Тези богати хора имаха средствата, които да влягат засмя се той, а пък аз имах знанието как да ги накарам да платят за това.

Силно впечатлен, приятелят ми запита дали не се безпокои, че може да бъде измамен по отношение на своята част от възнаграждението си.

Аз давам съвет срещу известен процент от възвращаемостта на инвестициите. Както добре разбирате, астрологията я използвам

само за „стръв“. Аз няма за какво да се безпокоя, защото моят познат дух се грижи за благополучието ми. Нека илюстрирам това.

Една двойка се опита да ме лиши от справедливия ми дял при печеливша сделка с индустриално предприятие. Представиха ми чек за сума, на вид достатъчно голяма за специалната услуга, която им бях направил. И аз бях доволен, докато близкият ми дух не ми каза да ги запитам кога ще ми дадат и останалите 1700 долара, които съставляват действителния дял от печалбата ми. Съпругата припадна, а съпругът беше ужасен. Той бързо обясни, че нямали никакво намерение да ме измамат и че парите ще ми бъдат връчени до 24 часа.

След всяка успешна история говорещият винаги отдаваше хвала или признателност на някой специален дух по име, а много пъти го споменаваше като господар на своя живот.

През времето, когато бях свързан с почитателите на демони-те, наблюдавах, че в техните свидетелства за това, как духовете са действали за тях, често пъти споменаваха даден демон като „господ бог“. Например един казваше: „Чудесно е да виждаш как силата на господ бог Веелзевул се изяви за мен в този и този ден“ или някой казваше: „Сам, как си, не съм те виждал напоследък?“ Отговорът беше: „Прекрасно, прекрасно благодаря ти, боговете наистина облагодетелстваха живота ми по удивителен начин“.

Тази вечер една личност ме впечатли особено. Хуманен лекар, той обясни как духовете му давали големи хипнотични и изцелителни сили, включително и способността да отнема болки и да спира кръвене на рани и при тежки наранявания.

След като разказа някои удивителни истории за изцелени от него хора, обяви, че трябва да влезе в стаята за богослужение.

Ще ме извините ли, приятели каза той, трябва да отида и да извърша действие на посвещение, така че да бъда регенериран от господ бог Нехушан. Аз завися от неговата съживителна сила, за да съживявам и да лекувам моите пациенти.

Час след като събранието бе започнало, се появи един закъснял. Много от хората го поздравиха, споменавайки го като Магьосника. По-късно същата вечер, когато бяхме в колата на път за къщи, запитах Джордж:

Какъв беше онзи достолепен на вид господин, който дойде със закъснение? Някои се обръщаха към него с името „Магьосника“.

Дали това прозвище има някакво специално значение?

Наистина има, но в момента не мога да ви кажа нищо за него. След като посетите няколко от нашите събрания и станете част от групата, напомнете ми да ви разкажа. Той е удивителна личност. Всъщност сред нас се вярва, че той е най-великият магьосник и хипнотизатор, който някога е ходил по улиците на Монреал.

Впрочем, приятели, бях възхитен, като видях как всички се отнесоха към вас тази вечер. Това ми достави особено удоволствие. Разберете: ние сме една тясно свързана група. Всъщност много ми беше трудно да получа разрешение да ви доведа с мене днес. Отначало тази привилегия ми беше отказана. След това чрез действието на един дух съветник, който се явява на нашия ръководител (в момента той е на почивка в Съединените щати), получих по телефона разрешение и така се отвори възможност да се присъедините към нас и в края на краищата да станете членове на нашето общество. Ще ви разкажа нещо повече за това някога в бъдеще.

Почувствах се някак странно, когато чух Джордж да твърди, че ще стана един от тях. Но всичко това много зарадва Роланд.

След няколко посещения заяви Джордж ще слезете долу да видите нашата стая за богослужения. Смятам, че ще я оцените като доста впечатляваща. Само че няма да бъде възможно да посетите стаята за служение на боговете, докато сатанинският свещеник не присъства лично, а и тогава само след като получите одобрението на духовете.

Събранието се бе състояло в частен дом, една луксозна резиденция в Монреал. Когато посетихме централния етаж, можехме да чуем едва долавящи се от приземния етаж звуци, които силно приличаха на някаква религиозна музика и напеви, каквито са характерни за Индия. Често някои от присъстващите слизаха долу и се връщаха след трийсетина минути. Цялата тази дейност накара Джордж да се наведе към мене, докато седяхме на един диван, и да каже тихо:

Нашата стая за богослужение е на долния етаж. Ще ти разкажа за това, след като си тръгнем тази вечер.

Около шест седмици след като се бяхме запознали с човека с прозвището Магьосника, запитах Джордж дали вече смята, че може да ни разкаже за него.

О, да, приятели, трябва да чуете за тази невероятна личност! Но първо трябва да ви напомня, че сме общо взето спазващи зако-

ните граждани. Не познавам никой от нас, който не би дал и ризата от гърба си, за да помогне на някого. И всъщност ние никога не се възползваме от хората чрез помощта на силите, които духовете са ни предоставили.

Но в случая с Магьосника е, той е някак си по-различен от нас останалите. Изглежда, че има някаква слабост в характера и поради нея използва голямата си хипнотична сила по начин, който не би трябвало да допуска. Бих казал, че понякога губи за кратко време усещането си за мярка.

Той е много умен бизнесмен притежава два нощни клуба и бизнесът му върви изключително добре. Както казах и преди, той е мощен хипнотизатор. Може да въведе човека в хипнотичен транс за по-малко от 10 секунди, стига той да се съгласи да го гледа право в очите.

Понеже притежава два нощни клуба, той е в постоянен контакт с много бизнесмени. Повечето състави биват ангажирани при него за около четири до шест седмици, след това се преместват на друго място. Ние осъзнахме факта, че някои от съставите се разпадат или пък губят някои от членовете си, след като имат изпълнения в неговите клубове. И жертвата е винаги жена. Преди около шест месеца специалният полицейски отред за борба с порока в Монреал нахлу в един луксозен публичен дом, където всички момичета бяха бивши участнички в представленията на неговите нощни клубове и всяко от тях бе работило за него.

Разбирате ли продължи Джордж, тези момичета никога не биха се намерили в ситуацията, в която сега са, ако не се бяха съгласявали някой да ги хипнотизира. Такава личност никога не би могла да се съпротивлява на силата на хипнотизатора от момента на хипнозата.

Светилище за поклонение на боговете

По време на моето и на Роланд трето посещение в събранието на демонските поклонници Джордж ни осведоми, че ще присъства сатанинският свещеник току-що се бил завърнал от посещение в Съединените щати. Той се чувстваше съвсем сигурен, че свещеникът ще ни приеме благосклонно и без съмнение ще ни позволи да посетим стаята за поклонение на боговете.

Когато влязохме, бяхме представени на двама души, които не бяхме срещали преди. След това се разбъбрихме с няколко посетители, които дойдоха, за да ни кажат добър вечер. Не след дълго влезе свещеникът. Здрависвайки се и казвайки по няколко думи на всеки, той бавно се придвижваше към нас. Когато застана пред мен, Джордж каза:

Преподобни, бих искал да се запознаете с двама прекрасни господата.

Поприказвахме известно време с него. Той ни изненада с някои от нещата, които каза. Например, когато Джордж коментираше нашия престой в търговския флот, свещеникът спомена имената на корабите, на които бяхме служили плюс някои подробности, непознати на никой друг. Трябва да призная, че това ни направи силно впечатление. След това тръгна, като се извини и добави, че ще му е приятно да поприказва отново с нас тази вечер.

Не само думите му, но и самото му присъствие отразяваше нещо обвито в тайнственост. Той имаше проницателни очи, плешива глава и дълбок басов глас, който придружаваше с хихикане, докато говореше. Само физическите му размери бяха достатъчни да ни смаят напълно: бих казал, че по височина бе равен на покойния генерал Де Гол.

След едно дълго събрание, посветено на свидетелства за боговете, свещеникът отново се присъедини в приятелски разговор към нас. Той ни информира, че духовете са го запознали с много неща за нас и са изявили желание да облагодетелстват живота ни, като ни снабдят с големи дарби.

Когато повечето от хората си отидоха, той ни покани да посетим стаята за поклонение на боговете.

За да разберете колко сепващи и почти шокиращи бяха откровенията, които щях скоро да получа, трябва да ви опиша образа, който моето католическо възпитание бе построило в съзнанието ми за дявола и неговите демони. Възрастните ме учеха в детството ми, че дяволът и демоните му са в пъкъла, който се намира в центъра на земята, и имат постоянната задача да мъчат по различни начини душите на хората, умрели в състояние на смъртен грях. Представяха демоните на нас, децата, като получовешки-полуживотински същества с рога, копита и издишващи огън. Когато навлязох в юношеските си години, стигнах до заключението, че цялата тази представа е смехотворна, че най-вероятно е изобретение на някой нездрав мозък през миналите столетия, който е искал да се възползва от предразсъдъците и невежеството на хората. В края на краищата започнах да оспорвам съществуването изобщо на такива същества като дявол и демони.

Продължихме надолу по стълбите заедно със свещеника, на когото сякаш беше приятно да направи заедно с нас една обиколка на светилището. Докато вървахме, той продължаваше да ни разказва как един дух бе проектирал плана му.

Посочи ни сложните и много красиви произведения на изкуството по голямата стълба. И днес все още си спомням изваяните украшения на масивния парапет, прекрасните стенни декорации и огромния полилей над първата площадка.

Просторното светилище ме порази и изпълни със страхопочитание. Атмосфера на тайнственост изпълваше мястото, създавайки впечатлението, че голям разум е действал, за да омае човешкия ум, за да откликне той с почит и подчинение, без да задава въпроси.

Стаите бяха пищни и великолепни. Навсякъде имаше злато. Поставките за осветителни тела, както и много други предмети, бяха покрити или украсени с метал. Свещеникът каза, че някои неща са направени даже от масивно злато. Макар мястото да не бе много осветено, светлината бе поставена по такъв начин, че предметите да изглеждат блестящи и в голямо великолепие.

Но аз смятам, че това, което най-много привлече вниманието ми, бе изобилието от красиви платна. Около 75 картини с размери 120/70 см висяха по стените.

Сатанинският свещеник спомена, че ако имаме някакви въпроси, би се радвал да ни отговори.

Кои са тези личности с благороден вид, изобразени на платната? запитях аз.

Те са боговете, за които сте чули да се говори на нашите събрания за свидетелстване. Главните съветници те управляват легиони духове. След като са се материализирали, за да ни позволят да ги фотографираме, ние сме им направили рисуван платна. Понеже заслужават голяма почит, поставили сме под всяко платно по един малък олтар, което прави възможно хората в своето посвещение да запалват свещи или тамян и да извършват такива ритуали, каквито духовете изискват.

Като се движехме бавно, стигнахме до един олтар, на който почиваше жезъл с увита около него медна змия. Свещеникът спомена, че този олтар бил посветен на бог Нехушан, чиято сила лекарят, когото чухме да говори при първото ни посещение, бе поставил в действие. Той говори за големите чудеса, извършени от медния бог за израилевите чеда, когато те кадели тамян пред медната змия, издигната от Мойсей преди столетия (виж 4Царе 18:4).

В края на стаята се намираше голям олтар с платно над него,

на което бе изобразена благородна фигура в естествен ръст. На въпроса на моя приятел свещеникът отговори:

Той е посветен на господаря на всички ни.

Как го наричат? запитах аз.

Лицето му прие израз на гордост.

Бог с нас.

Днес, като си спомням за тази картина, след като много пъти съм ѝ се възхищавал, трябва да кажа, че изобразената личност притежаваше черти, изразяващи превъзходен интелект. Имаше високо чело, пронизателни очи и стойка, която създаваше впечатление за личност на действието и за голямо достойнство.

Отговорът на свещеника не бе това, което очаквах, и всъщност съвсем не обясняваше всичко. Ясно бе, че не говореше за Исус Христос. Тогава? Не, не можеше да бъде. И все пак...?

Искате да кажете, че тази картина е истинският образ на Сатана? успях да изрека накрая.

Да, и вероятно се чудите къде са изчезнали ония отвратителни животинскоподобни черти, които му приписват?

Кискайки се той добави:

Простете ми, че се засмях. Повярвайте ми, не се смея на вас, господа, или на объркаността ви. Всъщност приятно и забавно ми е от мисълта, че демонските духове така умно и хитро са скрили истинската си идентичност, та даже и в този век на научен напредък и могъщо знание голямото мнозинство от християните все още вярват в теорията за рогата и копитата.

След това изразът на лицето му се промени и, изразявайки дълбока загриженост, той рече:

Най-важното нещо днес е идещото поколение да бъде наказано да повярва, че господарят и неговите духове в действителност не съществуват. Само по този начин те ще бъдат в състояние да управляват жителите на нашата планета успешно и през идещите десетилетия.

Израз на доверие проблесна по лицето му.

Нищо не занимава духовете така, както измислянето на начини човечите да бъдат заставени да станат членове на идещото сатанинско царство.

Докато разглеждахме различните олтари и картини, свещени-

кът ни обясни, че демонските духове са всъщност специалисти в различни области и дейности. След като имат зад гърба си опит, измерван с хилядолетия, те са ангажирани в безмилостната борба за завладяване на умовете на хората, в битка срещу силите отгоре.

Когато Роланд се убеди в основанията на духовете да полагат толкова много усилия, за да мамят човечеството, свещеникът заяви, че всеки, когото те биха могли да направят неспособен да бъде поданик или член на Христовото царство, автоматически ще става член на великото сатанинско царство, което той скоро ще установи на земята. На онези, които отидат в гроба под водителството на Сатана, един ден животът ще бъде възвърнат. Христос и Неговите последователи, каза той, имали намерение да сложат край на страхотната борба между двете велики сили, като одъждят огън от небето над сатанинските последователи. Но този огън нямало да може да ги изгори, защото демонските духове могат да владеят огъня, за да няма той сила над човешките същества. И добави, че ако се съмнявам в това, което казва, бих могъл да отида в Индия или в други области на света, където са усъвършенствали черната магия, правейки я наука, и бих видял хора, ходещи боси по жарава от запалени въглини, без дори косъмче от краката им да изгори.

Когато напуснахме стаята за богослужения, заявих, че се чувствам съвсем объркан по отношение на Сатана и демоните му. Моето католическо възпитание ме бе учило, че те са в пъкъл заедно с душите на хората, умрели в състояние на грях. Каква е истината?

Сатанинският свещеник се съгласи да ни отдели време за разясняване на онова, което нарече „истинската картина на нещата“.

Господа, разбирам, че посещението ви в нашата богослужерна стая е повдигнало много въпроси в умовете ви. Първо, нека ви кажа, че ние, членовете на тайното ни общество тук, в Монреал, сме елитът на поклонниците на духовете. Когато борбата между силите отгоре и онези на нашия велик господар приключи и той установи завинаги царството си върху тази планета, ние ще заемем високи постове на власт и почит. Ще бъдем богато възнаградени, задето сме били на страната на онова, което сега изглежда „бито куче“ ако разбирате какво искам да кажа.

Преди хилядолетия нашият велик господар е имал власт над безброй същества в обширната Вселена. Той е останал криво разбран и е бил принуден да напусне своето владичество заедно с други духове, които са му съчувствали.

Жителите на тази планета са посрещнали любезно нашия господар. Чрез своя върховен интелект той с право е станал неин притежател, като е накарал първоначалните ѝ владетели да се лишат от собствеността си над нея поради вярата си в нещо, което той им е казал и което всъщност е действително. Някои хора може да наричат това измама, но той просто е следвал закона на самосъхранението, естествен инстинкт у повечето велики водачи.

Когато е станало известно, че неговият съперник Христос ще дойде на земята, възприемайки човешко естество, за да привлече човечеството към Себе Си, нашият господар и неговите главни съветници решили да следват стратегия, подобна на тази, която първоначално им е дала възможност да постигнат своето ново владичество.

Този планиран метод на действие изисквал всички демонски духове усърдно да съветват хората да живеят по начин, който би ги направил негодни за поданици на Христовото царство. Духовете ги стимулирали да се вслушват в своите чувства вместо в думите на Христос и на Неговите пророци. По никакъв по-сигурен начин демоните не биха могли да постигнат власт над живота на хората освен когато отделната личност не осъзнава какво става. Духовете внушавали всички видове погрешни учения и идеи и човешкият свят с готовност ги приемал, понеже чувствата им ги водели към тях.

С лице, греещо от възторг поради онова, което току-що ни бе казал, първосвещеникът помоли за разрешение да отнеме още няколко минути от нашето време, за да илюстрира това, което говори. Когато го уверихме в дълбокия си интерес и в нашето желание да узнаем нещо повече за дейностите на духовете, той продължи:

Ако си спомняте, господа, Соломон, израилевият цар, е бил надарен с голяма мъдрост и е привлякъл вниманието на редица мощни владетели. В същото време нашият велик господар е бил загрижен по отношение на вниманието, отдавано на Соломон, и решил да направи върховно усилие, за да овладее целия свят. До-

тогава той бил успял да установи идолопоклонство във всяка част на света, освен в израелската нация. Затова решил някои духове съветници най-напред да накарат Соломон да придобие високо мнение за себе си. Второ, те трябвало да създадат у него силното внушение, че ще бъде от интерес за цялата нация, ако направи съюз с околните народи, макар много от неговите съветници да го увещавали в противното.

Планът на нашия господар имал огромен успех. Когато дошъл денят чрез примера на Соломон Израил да се поклони на Астарта, богинята на сидонците, Хамос, бога на моавците, и Мелхом, бога на амонците [3Царе 11:33]; когато хората се проснали пред идоли, представляващи демонски духове, нашият господар почувствал, че неговият триумф е пълен. Той постигнал великата си цел. Целият свят всъщност бил под неговата власт.

Господа, вярвам, че сега осъзнавате голямата мъдрост и съобразителност на господаря в това, че скрива истинската си идентичност. Той уверява посветилите му се хора, че усърдието им ще бъде възнаградено някой ден, когато видят човешките поколения да стоят пред тях в смирено послушание, признавайки че нашият господар всъщност е велик бог.

Великият господар продължи той не оставя нищо на случайността. С добре обмислени планове и изключително усърдие той поставя примките си, за да пленява умовете на милиони от най-мъдрите смъртни и по този начин да си осигури тяхната вяроност както в настоящия живот, така и в бъдещия.

Оживен от ентузиазъм за сатанинското дело, човекът продължи да ни разказва за онова, което бе нарекъл „най-грандиозното и величествено събрание на духове на тази планета“.

В началото на XVIII-то столетие продължи той Сатана и неговите духове съветници провели общ съвет, за да се подготвят за индустриалната ера, която скоро щяла да завладее земята. Сатана предвидял, че ера на научни открития и умствена просвета щяла да я последва незабавно. Тя щяла да отбележи края на времето, заключителния етап в борбата между силите на доброто и злото.

Тъй като винаги е познавал обстойно пророчествата на Свещеното писание, Сатана е разбирал значението на Даниил 12:4, което говори за времето на края как мнозина ще изследват Библията и

как знанието ще се умножава. Той преценил това като идеалното време за отделяне на жителите на земята от техния Творец. Това предлагало сигурен начин неговото идещо царство да бъде укрепено до такава степен, че малцина да бъдат оставени да напуснат планетата, когато Христос дойде за тях, под формата на тайно грабване в края на християнската ера.

Казано между другото, свещеникът се похвали, че Христос немалко всъщност да се завърне на земята със сила и слава, но щял да абдикира, като се откаже от всичките си претенции към планетата, знаейки, че тя по закон и справедливост принадлежи на Сатана.

Тогава великият господар ще възкреси своя народ, ще вдигне мъртвите от гробовете им и ще установи собственото си царство, което няма да има край.

След дълги обсъждания продължи той, връщайки се към темата за свикания от Сатана съвет събранието завършило със създаването на планове за фалшифициране и деформиране на човешкото мислене, което би направило повечето хора негодни за членове на Христовото царство. Тогава те автоматично стават част от сатанинското царство. Бил приет и изпълнителният комитет, който от своя страна приел план в три части.

Първата част се състояла в необходимостта човешките същества да бъдат убедени, че Сатана и ангелите му в действителност не съществуват.

Втората част: трябвало да се постигне всеобща власт над хората чрез въвеждането на хипнозата като нова и благотворна наука. Хора на науката с големи познания, обясни свещеникът, щели да увековечат учението за безсмъртието на душата под ръководството на приятелски духове и да накарат човеците, намиращи се под тяхното хипнотично обаяние, мнимо да се завръщат във времето на своите минали животи. Такива личности живо ще описват исторически събития, за които не биха могли да знаят нищо, преди да са изпадали в транс.

И за да увеличат силата на измамата, продължи свещеникът, понякога духовете ще карат хипнотизираниите личности да говорят гладко на чужд език, който не са знаели преди. Това ще помогне на Сатана да дехристиянизира западния свят.

Третата част на сатанинския план бил Библията да се унищожи, без всъщност да бъде отстранена. Сатана щял да отклони

мисълта за Бога от умовете на милиони хора чрез теорията за еволюцията.

Свещеникът твърдеше, че Сатана си има избрани личности с голям интелект, които да прокарват плановете му.

Той е избрал австрийския лекар Франц Месмер, за да превърне хипнозата от игра с окултното в нова наука. Месмер създаде теория, наречена „животински магнетизъм“. Духовете са го накарали да повярва, че някакъв мистериозен или тайнствен флуид прониква в човешкото тяло и позволява на някои личности да имат мощно влияние над други.

По времето, когато той умрял (1815 г.), хипнотизмът като средство за обезболяване бил вече започнал да придобива славата на почтеност сред много от европейските лекари. Те решили, че тяхната медицинска практика сега изглежда по-ефективна от всякога.

Като направи пауза, през която широка усмивка озари лицето му, свещеникът добави:

Те нямали представа, че всъщност енергията им се придава от приятелските духове.

Планът на Сатана да унищожи Библията, без всъщност да я премахне от света, със сигурност е най-умното нещо, за което съм чувал някога! засмя се той. И Чарлз Дарвин, роден през 1809 г., и Томас Хенри Хъксли, роден 1825 г., са попаднали под влиянието на духове още в най-ранна възраст, понеже лекарите са използвали хипнозата като форма на анестезия.

Духовете решили, когато двете деца пораснат, да станат инструменти за напредъка на религията, която вие познавате под названието „Еволюционна теория“. Свързвайки я с научната революция по света, повечето хора никога дори и не са и помисляли, че това всъщност е религия, която прекрачва всички деноминационни граници и обхваща и нерелигиозните общества.

За мой голям шок и удивление след това свещеникът започна да твърди, че „духовете считат всеки, който проповядва еволюционната теория, за служител на тази голяма религиозна система и като такъв получава специално помазване от самия Сатана. Сатана му дава голяма сила да предизвиква духовна слепота, да убеждава и да обръща хора към новата религия. Фактически в неговите очи такива хора заемат толкова високо положение, че той определя

специална свита от демони, които да ги придружават през целия им живот. Това е най-голямата почест, с която Сатана може да надари една личност в присъствието на цялото си множество.

Свещеникът обясни: Сатана и съветниците му са стигнали до заключението, че могат да използват еволюционната теория, за да унищожават самата основа на Библията.

Те успели да я насочат и срещу творческата седмица, грехопадението и изкупителния план. Тук очакванията са били толкова високи, че духовете ни казват: сам Сатана е ръководил Чарлз Дарвин при установяването на принципите на неговите научни концепции.

С явна гордост свещеникът обясни по-нататък как духовете могат да се заемат с една личност, която е явно незначителна, и да я възвисят до позицията на почит и уважение. Дори името на такава личност може да стане безсмъртно.

Един добър пример каза той е Томас Хенри Хъксли, който, преди да се наместят духовете, не бил нищо повече от обикновен лекар в Британската флота. Те обаче му дали възможност да стане прочут като зоолог, лектор и писател. Той извършил чудеса, правейки Дарвиновата теория приемлива за обществеността, макар именно той да въвел идеята, че човекът бил произлязъл от маймуната.

След като някога съм бил католически свещеник, заключи нашият водач, мога да кажа, че е невъзможно някой да вярва в библейската творческа седмица, грехопадението и изкупителния план, и в същото време да поддържа теорията за еволюцията. Такъв „миш-маш“ от идеи трябва да е най-изявената до днес форма на богохулство за Твореца.

(Впрочем трябва да кажа и че това общество от спиритисти никога не споменаваше Бога като такъв, но винаги Го наричаше „Творецът“. Само за Сатана и за неговите ангели говореха като за богове.)

Сега обаче аз пък бях объркан от нещо.

Как някой в света може да счита еволюционната теория за религиозна доктрина? запитах. Всеки знае, че тя е само теория, нещо предполагаемо, защото просто изглежда най-добрият начин за обясняване на произхода на живота.

Очите на свещеника проблеснаха с допълнителна възбуда, когато отговаряше:

Една религиозна доктрина това е нещо, което води дадена личност по-близо до нейния бог. Това може да бъде концепция, дейност или дори нещо, което може да изглежда без всякаква връзка с религията. Но ако служи за подпомагане на идеите на Сатана, великият бог на този свят, това е наистина религиозна доктрина в най-пълния смисъл на думата. Всъщност аз съм получил тази дефиниция пряко от един дух съветник!

По-късно, когато приех Исус като свой Спасител, започнах да изучавам Библията, за да видя как вярата в еволюционната теория може да направи негоден един човек за Божието царство. Започнах да разбирам това, когато обмислих Исусовите думи за богохулство-то срещу Святия Дух (Виж Матей 12:31, 32).

Разбирате ли, когато някой заявява, че не може да повече да вярва в Божието сътворение, тогава концепцията за грехопадението на човешката раса не може да се счита за нещо сериозно. В такъв случай човешките същества са само малко повече от силно еволюирали животни и такъв човек в реалния смисъл на думата обвинява Святия Дух в лъжа обявява го за лъжлив дух. Тъй като Библията е написана под прякото вдъхновение на Святия Дух, такъв всъщност човек твърди, че Духът е недостоеен за доверие.

След като разговаряхме още малко със спиритическия водител, той запита:

Имате ли някои въпроси, на които бихте искали да ви бъде отговорено.

Докато разглеждахме картините, бях забелязал, че олтарът на Сатана изглеждаше направен от монолитен мрамор, приблизително 3 метра дълъг, 1 метър висок и около 80 см широк.

Олтарът на господаря изглежда, че е от монолитен блок отбелязах аз. Как сте пренесли тук такъв тежък предмет?

Свещеникът се усмихна:

Много сте наблюдателни, господин Морно. Изглежда, че точно тази ваша наблюдателност е направила впечатление на господаря, за да ви разкрие голямата си сила. Впрочем, млади хора, един от духовете съветници ми каза, че господарят има специални цели за живота на вас двамата. Затова нека да ви кажа нещо за силата на духовете. Но първо, имате ли против, ако запала една пура?

През цялото време седяхме на дивана край един прозорец, кой-

то разкриваше красив изглед към града, окъпан в море от светлини. Имах впечатлението, че свещеникът изпитва удоволствие да ни разказва за главния интерес на своя живот дейността на демонските духове. А ние разполагахме с време да го слушаме.

Олтарът на господаря бе докаран на сегашното му място по същия начин и от същата сила, чрез която друидските свещеници са издигнали своите каменни структури в Стоунхендж от духовна сила, наречена левитация. Духовете ми разкриха големите постижения на свещениците на друидите сред древните келти във Франция, Англия и Ирландия преди повече от 27 столетия. Беше ми показано, че наобед и посреднощ по време на пълнолуние друидите са вдигали блоковете сив пясъчник, тежащи 27 тона, и са ги поставяли на точното им местоположение, за да изградят своите места за богослужение.

След това пухна два пъти с пурата си, подобна на Чърчиловите, облегна се назад и продължи:

Когато разбрах за тези техни постижения, почувствах, че и аз бих могъл да се радвам на същата привилегия и да упражня сам тази сила. Затова уведомих моите хора за намерението си да дадем на господаря знак за нашата любов и привързаност под формата на красив олтар. Сметнаха, че ако имам достатъчно вяра, ако съм убеден, че духовете ще поставят олтара на определеното му място, моите приятели ще се погрижат за цената и за пренасянето до задния двор на нашето място за богослужение. Без колебание аз казах да поръчат олтар от бял карарски мрамор. Нищо не е прекалено добро за господаря.

Зная от опит, че силата на духовете няма граници, щом действа за онези, които вярват в словото на господаря. И те добре възнаградиха моята вяра! По време на нашата служба на посвещение посреднощ боговете вдигнаха този мраморен олтар и го поставиха на сегашното му място.

Впрочем, господа, вие бяхте много почетени тази вечер, макар може би да не съзнавате това. Когато стояхте край олтара на господаря, гледайки това прекрасно платно, което всъщност е само едно слабо изображение на неговата красота и слава, господарят ни се появи и застана край олтара за около 3 минути, слушайки ни как говорим. Ето защо аз предложих да се поклоним по начина, по който направихме това. Фактът, че се съобризахте с моето

искане достави, бих могъл да кажа, голяма радост на сърцето на господаря.

Може би ще ви бъде интересно да знаете, че не сме усещали присъствието на господаря в нашите среди вече близо три месеца поради факта, че Обединените нации в момента изработват мирни планове. Това изисква специалното внимание на господаря дело, което той не смее да повери на никой друг.

Мирът на земята не съдейства на интересите на неговото царство. Затова той се е наел с гигантската задача да ръководи своите легиони духове с онова, което те трябва да извършат, за да объркват и разгорещават чувствата на световните лидери. Проблемите, които духовете предизвикват, ще държат тези водачи винаги в състояние на напрежение да търсят разрешение на проблемите, така че да нямат време да се събират заедно.

От всичко, което чух, едно нещо изпъкна над всичко друго: изявлението, че портретът на Сатана е само слаб израз на неговата красота и слава. Реших да повдигна отново този въпрос. Използвайки терминологията, която считах за правилна в такъв случай, запитах:

Преподобни, бихте ли пояснили нещо, което споменахте? Сигурен съм, че не съм схванал напълно смисъла.

След това го повторих и зачаках отговора.

Да, приятели, портретът на господаря го разкрива само донякъде. Когато един дух се материализира, той обикновено скрива красотата и славата, който притежава в своето естествено състояние на съществуване. Ако един дух ни се покаже видимо точно сега, без да имаме прикритие от неговата светлина, не бихме могли да го гледаме, без да ни изгорят очите.

Например по време на моята неотдавнашна почивка в Съединените щати, в моя хотел в Чикаго, се появи един главен съветник. Той се яви със спешната вест, че личността, която бях оставил да ръководи тук, ще съсипе цялото дело, което духовете така грижливо са изградили, за да ви доведат в контакт с нашето общество. Но за това ще ви кажа нещо повече в близко бъдеще. Във всеки случай неговата светлина бе така ослепителна, че аз не можех да го погледна. След като ми каза няколко думи за съвет, той изчезна. Но шокът от тази светлина ме остави отчасти ослепен в продължение на 30 минути. Няколко минути по-късно се опитах да телефонирам,

но не можех да намеря цифрите на телефона. Трябваше да помоля операторката за съдействие.

Поразговаряхме още малко със свещеника, който ни информира по главните неща, свързани с демонското богослужение. След това, преди да си тръгнем тази вечер, той ни закле да пазим в тайна всичко, което сме видели и чули.

Първосвещеникът изговори една магическа формула, част от която ние повторихме след него, и запечатахме договора като бавно посипахме щипка тамян на прах над пламъка, излизащ от черната свещ, карайки го да гори интензивно и изпълвайки стаята със силен аромат.

Върнах се в квартирата си, но не бях в състояние да спя цялата нощ, тъй като не можех да спра да си мисля за богослужебната стая, която посетихме. Идеята, че Сатана и ангелите му наистина съществуват и са всъщност красиви същества а не отвратителни създания беше трудна за асимилиране. Моето католическо възпитание така зле бе прикривало от ума ми всяка реалност, че изпитвах голямо затруднение да приема тези неща. Трябваша ми цели два месеца свръхестествени прояви, преди да мога да приема падналите ангели за онова, което те в действителност са красиви, свръхестествени същества.

Духовете на работа

Около две или три седмици след посещението ми в залата за богослужение имах още една възможност да разговарям с първосвещеника за Сатана и неговите ангели. Когато му споменах, че съм очаквал да срещна група груби или семпли личности, той се усмихна или по-скоро се изкикоти.

Поклонниците на духовете, както членовете на всяко общество, се различават доста помежду си. Често пъти те отразяват местната култура. Когато пътувате, вие ще забележите, че сред по-неуките хора преобладават суеверия. Те имат най-долнопробни форми на богослужение. В такива случаи духовете намират удоволствие да водят хората по този начин, защото знаят, че това наранява техния велик съперник Христос. Той твърдеше, че ще привлече всички към Себе си. Но духовете в продължение на столетията безброй пъти са доказали, че е сгрешил. Милиони по милиони човечи са отишли в гроба, без дори да са чули Неговото име, колко по-малко пък да са повярвали в Него.

Докато говореше, свещеникът стана от стола край бюрото си и закрачи из стаята. Сгъна ръце отзад и продължи да се визира в пода, от време на време хвърляйки поглед към мен.

Що се отнася до нас тук в Монреал, ние се намираме някак си в по-светлата страна на спектъра. Природата е вложила в нас умс-

твени способности далеч над онези на милионите жители от тази област. Ето защо господарят е излязъл от обичайния си начин на действие, за да ни запознае с реалността на нещата в духовния свят. Той е определил специално дело за всеки от нас и престанете да ме гледате, като че ли не вярвате!

Без съмнение лицето ми е изразявало шока ми от онова, което бе казал досега.

Извинете ме, ако съм ви оскърбил по някакъв начин! рекох.

Наистина вярвам на това, което казахте, но имам още много да се уча на волята на господаря всичко, което видях тук, във вашия дом за богослужение, е толкова ново и различно от онова, което досега съм бил каран да вярвам.

Не съм искал да бъда нелюбезен, повярвайте ми отвърна той, и въобще не сте ме оскърбили! Просто понякога вероятно вземам нещата твърде сериозно. Съвсем не се хваля с начина, по който ви говоря за нашите хора тук, в Монреал. Господарят лично ми обясни това.

Той бе вече седнал пак на стола край бюрото си, запали пура и пухна няколко пъти.

Що се отнася до вас и вашия приятел Роланд, беше ми разкритото още преди една година, че ще ви срещна тук, в нашия дом за богослужение, но бях забравил това. И както ви споменах преди, бях на почивка в хотел в Сантяго, когато един главен съветник се появи пред мен, напомняйки ми за вас, и ми каза да телефонирам незабавно на онази личност, която бях оставил да отговаря за нещата тук, докато отсъствах. Той щеше да провали цялата работа, която духовете бяха извършили, за да ви доведат в контакт с нас. Телефонирах на този човек веднага и преди да имам време да кажа каквото и да било, той спомена, че Джордж е поискал разрешение да заведе вас и вашия приятел на посещение на нашето събрание за възхвала. Заяви, че му бил отказал тази привилегия. Разбира се, осведомих го за желанието на главния съветник. Тогава телефонирах на Джордж, за да му кажа, че ще ми е приятно да ви доведе при нас. Както виждате, господарят мисли много за всеки един от нас, така че спрете да подценявате себе си!

След като се върнах къщи тази вечер, преживях още една безсънна нощ. Разговорът със свещеника продължаваше да кънти в главата ми.

Една вечер приятелят ми Роланд трябвало да остане да работи допълнително в службата и нямал възможност да ми се обади по телефона, преди да изляза, за да отида на събранието. Докато бил в трамвая на път за вкъщи, той преценил, че ако отиде направо на мястото, вероятно няма да бъде твърде късно. Решил да се прехвърли на кръстовището между улица „Света Катерина“ и булевард „Свети Лаврентий“ и оттам да ми телефонира в дома за богослужение. Но бил оставил телефонния номер вкъщи. Само ако можел да си спомни адреса, би могъл да вземе номера от служба „Телефонни услуги“. Затова измъкнал малкото бележничке от джоба си и химикалка, като се опитвал да си представи номера, който бил виждал толкова пъти. За своя голяма изненада обаче, когато си пошущнал „бих искал духовете да ми помогнат“, някаква неведома сила придвижила химикалката в ръката му, изписвайки не само номера на зданието, но и името на улицата с красив почерк.

Той се почувствал съвсем възхитен от постижението си, но операторът му казал, че телефонният номер не фигурира в указателя.

По това време Джордж и аз се чудехме какво ли може да се е случило на нашия приятел. Тогава на Джордж му хрумна идея:

Нека да накараме Джерард, ясновидеца, да каже къде е Роланд предложи той.

След произнасянето на няколко думи на заклинание, Джерард затвори очи, постави пръстите си на слепоочията и каза:

Виждам Роланд точно да влиза в магазина за цигари на ъгъла на ул. „Св. Катерина“ и бул. „Св. Лаврентий“. Сега говори с телефонния оператор. Исканшия телефонен номер, но му казват, че не фигурира в указателя. С помощта на моя доверен дух аз ще му прехвърля една мисъл. А, ето, той я улови. Телефонира на Джордж. Бъдете готови да отговорите, когато попита за вас.

Джордж се отправи към телефона в другия край на стаята. При първото извъняване някой вдигна телефона и след като каза: „Ало“, предаде на Джордж, че повикването е за него.

Когато Роланд пристигна, той беше възхитен от случилото се с духовете. Показа ни красиво написаното на хартията и добави:

Ще си го поставя в рамка! Никога не съм виждал такъв красив почерк в живота си.

След това се обърна към свещеника и попита:

Чудно ми е защо духът не ми даде и телефонния номер както адреса?

Не си поискал това от духа му отговори той. Сторено ти е според твоята вяра. Опитността, която си преживял тази вечер, е детска играчка в сравнение с онова, което боговете имат предвид за вас двамата. Но трябва да упражнявате вяра в духовете и да очаквате велики неща от тях. Това, от което имате нужда, е да станете свидетели на силата и интелигентността на духовете в действие поне още няколко пъти. След това вярвам, че ще бъдете в състояние да упражнявате достатъчно вяра, за да могат те да ви помагат чрез по-велики начини.

Може би две или три седмици след това, когато Роланд и аз влязахме в онази прекрасна резиденция, сатанинският свещеник ни поздрави, а след това добави следното известие:

Тази вечер вие ще бъдете свидетели на крайно интересен сеанс. Един стар мой познат е на посещение във вашия град. Виден професор по история историк в пълния смисъл на думата, той е приет за член на някои от водещите френски университети. Неговото познание за удивителни подробности от човешката история го е направило твърде виден в тази област. Впрочем аз бих казал: духовете са го направили велик. Те са го снабдили с много неизвестни факти от историята. Тази вечер той чрез медиум в транс ще разкрие много подробности от военните походи на Наполеон Бонапарт. Понастоящем той е на поклонение в стаята за богослужение. Междувременно нека ви обясня какво ще се случи.

Намествайки се удобно, ние внимателно изслушахме обяснението на свещеника за онова, което щяло да бъде „един крайно удивителен сеанс“.

Когато един медиум се намира в транс, той позволява на духа да влезе в тялото му и да поеме пълния контрол на неговите физически и умствени способности и сили, като по този начин служи за средство за по-добро общуване на духовете с човешките същества. Имало е случаи в миналото, когато 6 до 12 духове едновременно са навлизали в тялото на изпадналия в транс медиум при различни случаи. Специално един дух може да познава някои подробности от някои неща от историята, но да му липсва информация в други аспекти. Друг пък, който е присъствал и участвал в съответното събитие по някое време, ще го замести. Духовете са толкова точни,

че могат да възпроизведат не само думите, но и самата интонация и качествата на гласа на личностите, които цитират.

Няколко минути по-късно свещеникът ни напусна, за да провери дали неговият приятел е завършил посвещението си. Не след дълго се завърна да ни каже, че всички интересувачи се от сеанса трябва да слезат долу в стаята за богослужение.

Свещеникът представи историка на събранието, а след това помоли шестима доброволци да минат напред. Духовете щели да изберат един от тях за канал за общуване тази вечер. Шестимата застанаха срещу свещеника. Той призова боговете да проявят силата си над тях като такива, които са ръководили и подпомагали Наполеон Бонапарт в неговите военни походи, и да разкрият исканите от историка подробности. Докато извършваше кратък ритуал, духът влезе в тялото на един от мъжете и започна да говори. Гласът притежаваше парижки и френски акцент и заповедна интонация.

Духът ни осведоми, че той е главния съветник, специализирал по военните въпроси, и притежава юрисдикция над легиони духове. Тъй като въпросът бил много сложен, той се нуждаел и от още двама от останалите петима за медиуми на духовете.

Двамата малко потрепераха, очите им се затвориха и духовете предложиха да се обръщат към тях като Реми и Алфонс. Очите на човека, обладан от главния съветник, останаха отворени, но не се движеха никак, нито клепачите му мигнаха в продължение на 45 минути.

Първосвещеникът се обърна към историка и каза:

Боговете зачитат твоите въпроси.

Посетителят застана с поставка за листове и писалка. Най-напред той възхвали духовете, признавайки, че много пъти в миналото те са му давали информация, която го е направила един от най-значимите в областта на науката. Поговори няколко минути с тях, обръщайки се към тях с „господ Реми“, „господ Алфонс“ и „господ съветник“. След това задаваше въпрос след въпрос и отговорите без колебания идваха.

В един момент интервюто се насочи към разговор между Наполеон и един от командущите офицери. Главният съветник заяви, че е по-добре Алфонс и Реми да възпроизведат диалога, проведен между двамата за по-точно. Гласовете се промениха напълно, като че съвсем други личности разговаряха.

Обръщайки се към Джордж, казах:

Това е фантастично!

Джордж отвърна с усмивка:

Ако смятате това за впечатляващо, почакайте, докато чуете как духовете възпроизвеждат гласовете на хора, които познавате, но които са мъртви много отдавна. Това наистина поразява ума.

След като получи отговори на всичките си въпроси за войните на Наполеон Бонапарт, историкът осведоми главния съветник, че му е нужна допълнителна информация за една реч, която кметът Камиен Худ е произнесъл на стъпалата на градската зала в Монреал, преди Канада да се включи във Втората световна война.

Главният съветник отговори, че той и неговите помощници не могат да му помогнат, тъй като цялата им дейност е била в Европа, но че след тяхното отпътуване друг съветник ще дойде и ще му достави информацията, която той иска да получи.

Телата на последните двама мъже, избрани за медиуми, потрепераха, очите им се отвориха и те попитаха със собствените си гласове колко дълго са били част от общуването с духовете. Що се отнася за човека, обладан от главния съветник, той потрепера малко, очите му се затвориха, а след това пак се отвориха и друг дух каза:

С удоволствие ще ви помогна в разкриването на неизвестното. Аз присъствах, когато кметът Камиен Худ произнесе речта си срещу военната повинност на френски канадци във въоръжените сили. Какво бихте желали да знаете?

Историкът отново изяви благодарността и високата си оценка към главния съветник за продължителното ръководство на духовете в неговия живот.

Поради факта, че не е присъствал никой, който е владеел стенография, за да запише речта на Худ, понастоящем циркулират много и различни версии. Благородни съветнико, можете ли по някакъв начин да ни изясните въпроса?

Радвам се да ви възпроизведа дума по дума речта на г-н Худ.

Онова, което се случи по-нататък, ме удиви отвъд способността ми да го обясня. Не можех да повярвам на ушите си. Ето гласът, който бях чувал по радиото вероятно стотици пъти през годините. Камиен Худ беше силно противоречив политик. Той никога не се колебаеше да изрази мнението си по отношение на всеки и на

всичко.

През последните 30 години този политик беше горещата тема за всички френски меди. Дейността му като кмет на Монреал постоянно създаваше новини. Радиостанции записваха неговите речи и коментари и ги препредаваха многократно, така че гласът му можеше лесно да се познае. И ето че сега го чувах отново, само че възпроизведен от демонски дух. Слушахме го в продължение на 20 минути.

Преди известно време споменах за този случай на някого, но той каза, че речта трябва да е била произнесена от духа или душата на умрелия Камиен Худ. По това време обаче той си беше жив и здрав. Умря чак на 12 септември 1958 г. Както демонският дух бе казал, това бе възпроизвеждане на гласа и думите на живия г-н Худ.

Онази вечер, докато ни караше към къщи, Джордж ни разкри убеждението си, че когато човек умре, той е напълно мъртъв. И когато хората твърдят, че влизат в общуване с духовете на умрелите, всъщност общуват с демонски духове, приели образа и гласа на починалите им близки.

По онова време аз намерих неговото изявление за крайно интересно, но не му обърнах много внимание. Джордж не пожела да се разпростира много по въпроса, а вместо това каза, че мога да поискам обяснения от свещеника, когато ми се отдаде случай.

Случи се така, че следващата неделя вечер дискутирахме със свещеника именно този въпрос. Той представи пред Роланд и мен интересна информация за превъплъщаването на духовете в личността на мъртвия. Приведе това като пример за тяхната хитрост при подвеждането на човешките същества. Останах с впечатлението, че този човек изживява особена наслада и задоволство да разказва случаи, когато духове са успявали да измамат големи лидери.

Свещеникът спомена също три или четири библейски пасажа, но тъй като по това време не познавах добре Библията, съвсем не ме впечатли, когато спомена като шедьовър опитността на Саул, израилевия цар, и вещицата от Ендор. Той обясни как духовете измамили Саул, за да завладеят живота му, така че той да се вслушва в собствените си чувства вместо в Словото на Своя Бог. И как напълно го отделили от Твореца, като го накарали да извърши голяма мерзост в очите Му и всъщност чрез това постигнали

неговото унищожение.

Нашият господар не би могъл да постигне по-голяма слава по онова време от историята от успеха да накара главният лидер на израелската нация да се поклони пред един демонски дух пред жителите на цялата Вселена.

Свещеникът сподели още, че демонските духове са работили в продължение на хилядолетия, за да убеждават хората да приемат идеята за безсмъртието на човешката душа. Обясни как духове с голяма наслада са се въплъщавали в личността на мъртви близки или на прочути хора всичко това, за да убедят човечеството, че личността не загива заедно с тялото.

Обяснявайки защо хората така лесно приемат идеята за живот след смъртта, той спомена, че мощна промяна е настъпила в техния интелект, след като Адам и Ева са повярвали в сатанинската измама.

Недоверието и неверието в Твореца са станали част от тяхната природа заяви той, а от друга страна част от техния начин на мислене е станало да откликват на гласа на нашия господар и на неговите духове помощници.

Свещеникът изненада приятеля ми и мен, като заяви, че вярата в съществуването на живот след смъртта е форма на идолопоклонство, постигната чрез черната магия. Всъщност почти щях да падна от стола, когато той заяви, че демонските духове постоянно оскверняват християнските църкви, като въвеждат милиони християни в определена форма на поклонение пред духове, която ги води към идолопоклонство, без те дори да съзнават това.

Обратно на популярното вярване продължи той, черната магия не се състои само в повикването на духовете на мъртвите, за да се общува с тях. Понеже човешките същества са напълно смъртни и не притежават безсмъртна душа, черната магия е вплетена в самата идея, че мъртвите всъщност навлизат в някакво по-висше състояние, отколкото когато са били живи.

Според великия господар, обясни спиритическият свещеник, хората дори не е нужно да търсят помощ от предполагаемите духове на мъртвите, за да се намерят замесени в черна магия. Самата вяра в живота след смъртта, увери ни той, е част от черната магия. Тя дава възможност на демонските духове да се персонифицират в мъртвите. Когато хората приемат тяхната измама, това дава на

господаря почитта и уважението, дължими на неговото велико и славно име. Това също забавлява духовете и им доставя удоволствие, когато въвеждат хората в идолопоклонство.

Докато свещеникът продължаваше да величае Сатана и неговата мъдрост, голяма тъга притисна душата ми. Сърцето ми наистина ме заболя, като си спомних привързаността и посвещението на моите родители и прародители към паметта на техните мъртви близки. Те бяха правили такива големи жертви и се бяха отричали от толкова много неща, за да спестят пари за тържествени литургии, които да скъсят поне малко времето на душите в чистилицето, преди те да навлязат във вечното блаженство. Когато осъзнах, че всички тези жертви са били напразни, шокът беше почти толкова голям, колкото когато майка ми почина.

На следващата неделя спиритическият свещеник изнесе вест, която нарече „християнско идолопоклонство“. Тя даваше много по-големи подробности по отношение на състоянието на човека в смъртта. Обясни как демонските духове установяват и поддържат вярата в чистилицето, за да отклоняват умовете на милиони от Христос. Възхваля предимствата, които духовете имат пред Твореца, когато трябва да накарат хората да повярват в нещо.

Творецът каза свещеникът не може да лъже и да насилва чувствата на хората, за да ги накара да повярват в Неговото слово. Напротив, иска те да Го приемат, защото Му се доверяват, че говори само истината. Духовете, от друга страна, могат да лъжат и имат предимство поради факта, че човешките същества слушат чувствата си, когато става въпрос да решат в каква посока да отправят живота си. Духовете се възползват напълно от тази слабост, като карат хората да се чувстват силни по отношение на неща, в които духовете ги карат да вярват. Те изпълват човешкия ум с погрешни мисли. Човеците по естество приемат такива идеи и винаги ще правят това.

Способността на Сатана да мами възхити групата поклонници на духовете, а когато говорителят спомена, че той и неговите ангели на практика са подтикнали милиони християни да участват в идолопоклонство, без дори да съзнават това, аудиторията избухна в овации и бурно аплодира свещеника.

Същият отново се похвали, че господарят е измамил целия свят с вярата в безсмъртието на душата въпреки научните познания и

просвета в нашия век.

След това се случи нещо удивително, което ми помогна по-късно да приема Христос и в края на краищата да се реша да се присъединя към Църквата на адвентистите от седмия ден. Това бе въпросът, който някой повдигна:

Ами адвентистите? запита един. Не можете да считате и тях за измамници, както казахте за останалата част от света. Защо те успяват да се съпротивят на голямата измама?

Правилно отбелязахте отвърна свещеникът. Адвентистите не са измамници от това. Първо, нека ви обясня защо ги пренебрегнах. Те са толкова малко в сравнение с останалото население на света, че дори и не мислех да ги споменавам.

Второ, причината, поради която не са попаднали в тази измама, е, че не са обикновени хора... Позволете ми да обясня. Това, което искам да кажа по-нататък, може да обърка или смути някои от вас, но това е истината, независимо дали ви харесва или не.

Фактът, че адвентистите спазват библейската събота на сътворението, прави трудно за духовете да ги измамат. Творецът им оказва специална помощ и им дава голяма духовна проникателност. Затова именно в този смисъл те не са обикновени хора.

Тази уникална информация беше едно от средствата, които ми помогна да взема решение за Христос. След като приех Исус за свой Господ и Спасител, аз станах ревностен изследовател на Библията. Като бивш спиритист чувствах, че трябва цялостно да се запозная с Божието слово, така че да мога да помагам и на другите по въпроса за спиритизма.

Дълбоко ме впечатли библейският факт, че черната магия (вярата в съзнателното съществуване на човека след смъртта и че с мъртвите може да се общува) е мерзост пред Бога. Сега разбрах, че всъщност това е изключително богохулна форма на идолопоклонство, която ограбва Бога от славата, дължима на Неговото свято име. Извършваме това, когато приписваме на мъртвите способности, принадлежащи единствено на Твореца като безсмъртието например. Първото послание към Тимотей 6 глава, 16 стих ни казва, че „[Бог] единствен има безсмъртие, обитавайки в светлина, до Когото никой човек не може да приближи“.

Срещата ми със спиритизма ме накара да осъзная, че вярването в живот след смъртта е част от списък с девет дейности, които

правят хората уязвими откъм света на свръхестествените духове. Писанието нарича всички тези дейности „мерзост“.

Чрез Мойсей Бог казва на народа Си: „Да не се намира между тебе някой, който да прекарва сина си или дъщеря си през огън, никой чародей, астролог, гадател или омаятел, никой баяч, запитвач на зли духове, врач или запитвач на мъртвите, защото всеки, който върши тези дела, е омразен на Господа; и поради тия мерзости Господ, твоят Бог, изгонва тези народи от пред тебе“ (Второзаконие 18:10-12).

Бог счита окултните практики дотолкова опасни, че който и да било в Израил, открит, че участва в тях, е трябвало да бъде убит с камъни (виж Левит 20:26, 27).

Когато изучавах Библията за първи път в живота си, бях наистина изненадан, като видях колко ясно Бог заявява, че мъртвите нямат никакво съзнание. В Еклисиаст 9 глава, 5 и 6 стих прочетох това стряскащо изявление: „Живите поне знаят, че ще умрат, но мъртвите не знаят нищо... още и любовта им, и омразата им, и завистта им са вече изгубени, нито ще имат вече дял в нещо, което става под слънцето“.

Но пасажите, които ме впечатлиха най-много, се намират в книгата Йов: „*Човекът, роден от жена, е кратковременен и пълен със смушение. Цъфти като цвят и се покосява; бяга като сянка и не се държи... Синовете му достигат до почитание, а той не знае; и биват свалени, а той не забелязва това за тях*“ (Йов 14:1-21).

Приятелски демонски духове

Няколко пъти използвах термина *приятелски духове*. Може би трябва да го обясня по-нататък. Първосвещеникът на спиритическата група даде ясно да се разбере, че сатанинските армии от духове са добре организирани и че Сатана им е дал да вършат дейности според техните способности. Заяви, че падналите ангели попадат в три ясно разграничени групи. Дефинира приятелските духове като „духове с голям интелект, които имат способността да се персонифицират в мъртвите“. Всъщност едно от най-големите им удоволствия и наслади е да се появяват като предполагаемите мъртви на близките на починали хора.

Техен „специалитет“ е да действат в областта на религиозния свят. Те увековечават старите заблуди, които така ефективно са действали в полза на Сатана още от древни времена, и винаги са готови да въведат нови, когато е необходимо.

Войните, каза той, се концентрират върху всаждането на несъгласия в семействата и върху неразбирателството между приятели, роднини и съседи. Такива духове обичат да създават търкания между отделните раси и слоеве на обществото. На онези от тях, които най-добре извършват разделянето между хората и изпълването им с омраза и насилие, Сатана възлага задачата да предизвикват войни между нациите.

Погисниците, обясни спиритическият водач, представляват уникална група поради факта, че намират удоволствие преди всичко в предизвикването на окаяństwo и унищожение сред човешката раса. Те са преживели някакъв вид умствен срив, когато нашият велик господар и свързаните с него духове са били погрешно разбрани и прогонени на тази планета, и никога не са се възстановили от този удар. Мразят горчиво Твореца и чувстват, че единственият начин да Му отмъстят е да доведат до окаяństwo живота на хората, сътворени по Негов образ.

Няколко месеца по-късно това, което тази вечер той каза на Роланд и на мен, изигра определяща роля в решението ми да скъсам със служенето на демоните.

Натиск за обвързване

Една специална вечер, докато Роланд и аз разговаряхме със сатанисткия свещеник, той спомена, че е дошло времето и двамата да започнем да упражняваме вяра в силата на духовете, тъй като господарят го е уведомил, че трябва да направим това.

Ваша е една от многото дарби каза той, стига само да пожелаете да изповядате открито вярата си в господаря.

Това изповядване се състоеше в участието в един сатанистки ритуал, при който трябваше да заявим пред събранието на сатанистите, че признаваме Сатана като велик бог, като върховен управител на планетата Земя, желаещ да дарява удивителни дарби на вярващите в него. След това трябваше да си поискаме такава дарба, каквато пожелаем. Накрая щяхме да подпечатаме изповедта си на вяра, като сложим щипка тамян на прах над живите въглени в сатанисткия олтар и като коленичим пред него.

Моят приятел въобще не се поколеба. Макар и да смятах, че все пак този въпрос изисква известно обмисляне преди вземането на решение, Роланд предложи много основания в полза на това,

че тази вечер била идеалното време за мен да предприема такава важна стъпка в живота си.

Макар сега да се срамувам да призная това, аз се поддадох и тръгнах заедно с него. Поисках дарбата на предсказване, която имах намерение да използвам по следния начин: докато спя през нощта, ще сънувам печелившите имена и номера на състезателните коне за надбягване на следващия ден. След това ще залагам на тях. Още първата вечер имах такъв сън. Много ясно видях спечелилите на трите писти за следващата събота – значи три дни предварително.

В определения ден отидох при букмейкъра и, достатъчно сигурен, посочих на таблото имената, които бях видял в съня си. Тъй като няха много пари, с които да платя, поставих малки суми за първите две надбягвания и спечелих около 60 долара. За третия кон ми платиха 21 към 1, понеже той съвсем не беше фаворит. Но разбирайки, че духовете са ме информирали правилно, аз пресметнах, че трябва да инвестирам там 20 долара. Конят дойде пръв и аз бях единственият човек, който отиде да вземе пари от този кон. Взех 420 долара в брой, казах „благодаря“ и си заминах. Крачейки гордо с новопридобитото си съкровище, аз се отправих надолу по улица „Св. Катерина“ към един от най-люксоznите магазини за мъжка мода и си купих ръчно изработен костюм за близо 200 долара.

Подобни опитности преживявах всяка събота. Собственикът на букмейкърите накара мениджъра да ме извика в офиса си. Искал да си поговори с мене. След като говорихме известно време, му стана ясно, че не разбирам много от конни състезания.

Удивен съм възкликна той от факта, че след като имате толкова малко познания по въпроса за конните състезания, улучвате така добре победителите. Бихте ли имали нещо против да ми кажете кой ви снабдява с информация?

Когато разбра, че нищо няма да изкопчи от мен, процеди остро:

Твърде скъпо струват на моята фирма! Бих желал да напуснете и повече да не се връщате. Ако се нуждаете от адресите на други букмейкъри в Монреал, с удоволствие ще ви дам списъка им.

Внезапното ми благополучие беше приятно за изживяване, но в действителност не ме направи истински щастлив. Някак си не ми донесе задоволство. Роланд обаче се радваше на онова, което той нарече „най-доброто време от живота си“, тъй като духовете

работели фантастично и за него.

Една вечер се случи нещо, което истински ме смути.

След като мнозина бяха свидетелствали за това, какво духовете са извършили за тях, свещеникът предложи всички да слезем долу в стаята за богослужение и да имаме събрание или да прекараме известно време, възхвалявайки боговете.

Ще говорим на небесен език каза той, това прави нашия господар и главните съветници много щастливи.

Неговото изявление ме обърка и смути, но почувствах, че вероятно ще е най-добре да не задавам въпроси, как поклонниците на дявола биха могли да говорят на езика на небето.

След като се настанихме в стаята за богослужение, всеки получи по една църковна песнарка (има предвид именно християнска църковна песнарка). Всъщност свещеникът спомена три християнски деноминации, използващи тази песнарка. След като изпълни кратък ритуал пред олтара, каза на събраните да отворят на определена песен и да запеят заедно с него. Пеенето трябвало да е продължило около 20 минути. Без да изговоря и дума, седях почти в състояние на шок.

След това, докато се връщахме нагоре по стълбите, свещеникът дойде при мен и каза с усмивка:

Забелязах, че не вземахте участие в нашето хвалебно събрание и песнопение в чест на боговете. Бихте ли ми казали защо?

Просто не бих могъл да осквернявам тези християнски химни по начина, по който го правехте. Фактът, че не обичам Някого, не е основание да пея сквернословия срещу името Му.

Разбирам как се чувствате, но след известно време ще свикнете. Това е както, когато за първи път някой гледа жертвоприношение на живо животно. Отначало това го шокира, но след като наблюдава подобно нещо няколко пъти, вече не му прави впечатление. Впрочем планираме вие и Роланд да дойдете с нас на нашия най-тържествен празник на боговете в един курорт, който притежаваме, в планините Лоренсиан. Знаете ли, 1 ноември е изключително свещен ден за нашите хора. Ще ви разкажа нещо повече за това следващата седмица, като се видим пак.

Докато карахме към къщи същата вечер, помолих Джордж да изясни нещо, което бях забелязал по време на хвалебното събрание.

След като бяха пели известно време, някои от присъстващите започнаха да използват друг език (не френски), но мелодията оставаше същата тази на християнската песен.

Той обясни, че духовете завладяват техния ум и те започват да хвалят Сатана и неговите главни съветници на духовен език. По този начин Сатана дава възможност на човешките същества да му се покланят в по-възвишена форма на обожание. Такъв вид служба, обясни той, има двойна цел. Първо, фактът, че поклонниците на демони пеят християнски химни, само по себе си е кощунство с името на Христос. Второ, когато демонските духове поемат контрола над ума на някой от пеещите, така че те да хвалят Сатана и неговите главни съветници на духовен език по мелодията на християнския химн, това представлява най-висшата форма на богохулство срещу небесния Бог, което извънредно се нрави на Сатана.

Някои забележки по отношение на жертвоприношенията на животни бяха привлекли вниманието ми. Затова помолих Джордж да ни разкаже за тях. Той обясни, че сатанисткото общество принася жертви на 1 ноември на специално място в планините Лоренсиан, но че предпочита първосвещеникът да ни обясни тези неща. Обстоятелствата обаче ме задържаха да не мога да разбера тогава всичко това.

Неизвестно за мен по същото време демоните са разбрали, че Бог действа, за да ме заведе право на мястото, където бих могъл да чуя за Неговата велика любов към незаслужаващите я човешки същества, за Неговия изкупителен план, за праведния Му характер и за отношението Му спрямо хората. Тогава решили да окажат бърз и силен натиск върху мен за пълно обвързване с демонското богослужение. Искали да стигна до онази точка, от която вече няма връщане, както ще ви обясня накратко.

Една особена сряда вечер влязох в нашето място за богослужение, като изобщо не предполагах, че това ще бъде за последен път. Здрависах се с тези приятелски настроени хора, които пристъпваха напред, за да ни помогнат да се почувстваме част от тяхната група и за да са доволни духовете. И не би било възможно за мен да си представя, че само 10 дни по-късно същите хора ще се окажат мои зловни врагове, които ще планират как да ме унищожат и ще са готови да инвестират много пари, за да отнемат живота ми.

Събранието за свидетелства беше крайно впечатляващо и след като свърши, свещеникът има кратък разговор с приятеля ми и с мен. Каза, че духовете очакват с голямо нетърпение да облагодетелстват живота ни по специален начин. На 1 ноември точно след две седмици стига само да вземем участие в един специален ритуал на посвещение за служене в сатанисткото тайно общество, духовете щели да ни разкрият плановете си за нашия живот.

Когато запитах защо трябва да преминем през този специален ритуал на посвещение, преди да узнаем плановете им за нас, свещеникът обясни, че това е начин да се упражни вяра в духовете. Без вяра било невъзможно да се угоди на господаря, но ако му угодим, това на свой ред ще донесе големи облаги за нас.

Господа, моля, елате с мен! Бих желал да чуете как Господарят награждава хората.

Придружихме го до една стая, покрай чиито заключени врати бях преминал преди това същата вечер. Бях чул някакво странно чукане на клавиши на пишещи машини. Той похлопа на вратата и някой отговори: „Моля, заповядайте!“ Когато влязохме, видяхме човек, пълнеж големи кафяви пликове със стекове нормални по големина материали, написани на пишеща машина.

Жулиен, ти си срещал тези господа преди това каза свещеникът, но се съмнявам дали те знаят с какво се занимаваш и как духовете са облагодетелствали твоя живот, докато си вършил добро на други. Затова ги доведох да чуят лично от теб за твоята опитност с духовете, след като си преминал през ритуалния обред за приемане в нашето общество.

Човекът ни разказа, че като млад адвокат се виждал само като дребен чиновник, който ще прекара живота си в изследване на справочен материал или на съдебни случаи по поръчки на големи адвокатски фирми. Но богатството стигнало до него чрез ръководството на духовете, след като се запознал с демонското богослужение. Животът му се променил за една нощ.

След ритуала на посвещение и след приемането му в групата духовете го информирали, че са определили за него нещо специално. Той щял да помага на онези, които са извършили престъпления срещу обществото и не са получили адвокатския съвет, от който са се нуждаели, за да избегнат затвора.

Духовете поискали от него да дръзне да открие незабавно свой собствен бизнес. Щял да предлага на адвокати уникална услуга: подготвяне на досиета за криминални съдебни случаи. Духовете щели да вършат по-голямата част от работата.

Те го информирали, че са изпратени писма до някои френски адвокати по цяла Канада, които ще ги информират, че той може да им достави всички нужни материали, за да се борят и да спечелят онези съдебни случаи, които някога са загубили поради липса на време за подготовка. Не след дълго отговорите започнали да пристигат.

След това духовете му казали, че всичкото, което трябва да прави е, да работи в къщата за богослужение всяка сряда, където ще се нуждае от тяхната помощ. Неговите усилия се състояли в поставянето на хартията в трите пишещи машини, докато духовете щели да изготвят досието в неговата цялост.

На масата пред него бяха пишещите машини и около 50 купа хартия, близо по 8 см дебели. Той обясни, че целият този материал е бил напечатан толкова бързо, колкото той би могъл да поставя листовите в пишещите машини. Всяко досие съдържало правилната процедура, която трябва да се следва в съда, съдебните решения на подобни случаи в миналото и пр., и пр...

Когато свещеникът го запита как адвокатите приемат неговите услуги, той заяви, че били просто възхитени, когато ги използвали, поради отличните резултати. На въпроса на свещеника на каква цена ще продаде досиетата, лежащи пред него, Жулиен отвърна, че струват много хиляди долари. Когато си тръгнахме, той ни покани да идваме и наблюдаваме как духовете работят винаги когато сме в сградата и когато той е зает със своя бизнес.

Свещеникът повтори молбата си да преминем през ритуала на посвещение за приемане в техния култ. Моят приятел даде съгласието си. Но аз не можех...

Съжалявам, но не съм в състояние да ви дам незабавно отговор казах. Може би следващата седмица...

Без да съзнавам, аз всъщност стиснах ръката на сатанинския свещеник за последен път. След това си отидох. Когато си легнах същата нощ, не можах да заспя. Мисълта за този ритуал на посвещение за приемане в сатанинския култ завъртя цяла вихрушка в

съзнанието ми. Чувствах някаква бездна пред себе си. Трябваше ли да навляза в нея, или не?

Преживяното през последните няколко месеца изплува пред мен и в ума ми застанаха многото неизяснени въпроси, свързани със силите на доброто и злото. Макар да бях открил множество удивителни факти относно свръхестественото, чувствах, че то включва много повече от онова, което просто бях видял. Разбирах, че човек не може напълно да се довери на демонските духове в претенциите им за онова, в което те заявяваха, че се състои нечестното отношение на Бога към тях. Къде можеше човек да открие истината? Сигурно не в някоя от християнските църкви, си мислех, иначе щях да съм чул за нея досега.

В объркването и смущението си чувствах, че се нуждая от някаква помощ, за да взема разумно решение и едно почти завладяващо чувство на безпомощност ме накара да извикам: „Ако има Бог на небето, Който го е грижа за мене, помогни ми!“ Веднага след изговарянето на тези думи, се обърнах на другата страна и заспах. Следващото нещо, което си спомням, беше извънпяването на будилника. Онзи четвъртък сутрин отидох на работа просто погребан от мислите си.

Кратко време след като бях срещнал Роланд и вече посещавахме спиритическите сеанси, започнах нова работа, за която бях кандидатствал преди известно време. Това означаваше усвояването на занаят бродерия за фирма, специализирана в този вид услуги, за произвеждащите облекло фирми в Монреал.

По времето, когато се занимавах с моята машина за бродирание, размислях все по-сериозно и по-сериозно над решението, което трябваше да взема само за една седмица. В петък наобед вече бях стигнал до решението, че нямам друг избор, освен да премина през ритуала на посвещението.

От поклонение на дявола до изучаване на Библията

Втри следобед звънецът извънтя както обикновено, отбелязвайки началото на 15-минутна почивка. Когато на излизане от завода минавах край канцеларията, Хари, един от собствениците, ме помоли да се отбия след малко. Искал да поговори с мене.

Когато по-късно влязох в офиса, той ми предложи цигара, след това каза:

Роджър, бих искал да ми направиш една услуга. Сигурно си забелязал, че тази сутрин минах из завода с един млад човек. Показвах му нашата дейност. Наех го да работи тук. Ще започне от понеделник сутринта.

Шефе, това е интересно, но...

Слушай сега внимателно! Това е много важно за мен. Откак той си тръгна, не съм в състояние да мисля за нещо друго, освен за проблема, който той има. Човекът е християнин, а пък не работи в

събота. Преди да даде съгласието си да започне работа при нас, той спомена, че поради религиозните си убеждения би желал в петък да напуска работа в 15.30 следобед, като си отработва останалото време през другите дни на седмицата. По този начин да можел да се приготвя за празнуването на съботата.

Хари, слушам, но не мога да разбера основната ти мисъл...

Ясно не си запознат с факта, че библейската събота започва от залеза в петък вечер и завършва със залеза в събота. Аз самият обаче съм евреин и много точно разбирам какво иска да каже. Обещах му, че ще уредим нещата задоволително за него, но ми е неудобно да го попитам към коя религиозна деноминация принадлежи. А ме интересува. Ето тук бих желал да ми помогнеш. Ще наредя Сирил да работи на машината до теб, и като се опознаете един друг, разбери името на неговата църква и в какво вярват. Не бих искал да се коментира обаче, че съм ти споменал нещо. Бъди тактичен и научи нещата дори ако трябва да чакаш цяла седмица или две, преди да засегнеш този въпрос. Това наистина ме учудва християнин, а пък да спазва съботата от Свещените писания. Никога не съм чувал за подобно нещо.

Чувствайки настоящата нужда да коригирам гледището на Хари по отношение на съботата и правилния ден от седмицата, който християните почитат, аз казах:

Не знаеш ли, че неделята е седмият ден? Научих това още докато бях тийнейджър в училище. Монахините от колежа, в който учех, ни обясняваха, че Бог е сътворил света за шест дни и си е починал на седмия. Но била направена някаква грешка в Григорианския календар. Всъщност в календарите днес неделята трябвало да се постави на мястото на съботата.

Хари се засмя и отвори едно от чекмеджетата на бюрото си, взе някакъв речник, обърна го на думата *събота* и ме накара да прочета: „Събота седмият ден от седмицата.“ След това обясни, че евреите никога не са губили от погледа си седмичния цикъл и че библейската събота е всъщност точно седмият ден от седмицата, както е отразено и в календара.

Що се отнася до Григорианския календар, заяви, че той наистина включвал корекция на времето, която обаче ни най-малко не засягала, нито променяла седмичния цикъл. Просто компенсирал факта, че календарът и движението на слънцето били създали 10

дни разлика в продължение на 1600 години. След това предложи да проверя в някоя добра енциклопедия и да му известя откритията си в събота следобед, тъй като този ден бяхме планирали да играем билиард.

Признах пред шефа, че не съм много вещ в религиозните въпроси, благодарих му за интересния исторически факт и се върнах на работа, като се съгласих да му осигуря информацията, която търсеше, за религиозните вярвания на Сирил.

Докато работех, все си мислех за онова, което Хари ми бе казал. Едва дочаках края на работното време, за да тръгна към обществената библиотека и там да направя известни проучвания. След това си помислих: Защо трябва да си създавам безпокойства относно религията? Каква полза от това? Чисто губене на време! Но отново почувствах силния подтик да потърся нещо повече по този въпрос.

Отидох направо в градската библиотека и след четвърт час вече имах всички факти относно Григорианския календар. Открих, че шефът е бил прав по въпроса.

Папа Григорий XIII е издал указ, според който денят след четвъртък 4 октомври 1582 г. да бъде петък, 15 октомври 1582 г., така щото да върне времето на празнуването на Великден, както е било по времето на Никейския събор. Съборът установил правилото църквата да празнува Великден в първата неделя след първото пълнолуние, което настъпва след пролетното равноденствие.

В понеделник сутринта Хари запозна с новия работник всички в работилницата.

Името му е Сирил Грос и е майстор бродирач. Да поздравим Сирил с идването му в нашия завод! Надяваме се, че присъствието му сред нас ще съдейства за имиджа на фирмата.

След това той заведе Сирил на работното му място до мен и му каза, че за него ще е истинско удоволствие да работи на новата машина. После се обърна към мене:

Роджър, запознай се със Сирил. Трябва да станете добри приятели, тъй като дълго време ще работите по общи модели. Старай се да отговаряш на въпросите на Сирил във връзка с по-особените задания в работата. А ако и двамата имате нужда от някаква помощ, просто ме извикайте.

Около 45 минути по-късно започнаха някои трудности с бродирането на моята машина. Между другото тя пропускаше бодове. Това означаваше, че трябва да разплитам част от продукцията и да започвам отново. След като машината работи зле известно време, търпението ми се изчерпа и аз започнах да се поддавам на един стар навик, за който споменах: да проклинам наред всичките светии.

В края на краищата помолих шефа да провери регулировката ѝ. Той дойде, пренагласи опъването на бобините и прегледа машината за цяла редица неща, които биха могли да причиняват този проблем. Но нищо не помогна.

През почивката в 10 ч. Сирил и аз излязохме да глътнем чист въздух и се поразговорихме за трудностите ми. Попитах го дали би могъл да се сети за нещо, което да разреши проблема ми. Той потърка брадичката си, след това каза:

Щом ме питаш, смятам, че има такова нещо. Роджър, моля те, не бързай да обвиняваш Господа! Чух гласа ти през шума от машините и мога да ти кажа, че това не е молитва за помощ.

Отговорът му на моя въпрос малко ме изненада, но той го направи по такъв начин, че не ме раздразни. По същото време видях възможност да открия онова, което Хари искаше да знае.

Сирил, извини ме, ако съм се държал обидно! отвърнах незабавно. Не съм имал намерение да те засегна. Впрочем разбирам, че си доста религиозен човек. Имаш ли нещо против да ми кажеш към коя църква принадлежиш?

Аз съм адвентист от седмия ден отвърна той.

Нещо в мене трепна. Спомних си за думите на сатанисткия свещеник.

Можеш ли накратко да ми разкажеш в какво вярваш и защо?

Сирил обясни, че името на неговата църква говори за основанията за съществуването ѝ.

Адвентистите от седмия ден рече той, са посветени на провъзгласяването на двете велики библейски основи. Първо, съблюдаването на седмия ден съботата като паметник на сътворението и призоваването на всички хора по света да се завърнат към поклонението на „Този, Който е направил небето, земята, морето и водните извори“ [Откровение 14:6,7]. Второ, адвентистите очакват Второто идване на Исус Христос и изпълнението на Неговото обещание да възкреси праведните мъртви и да преобрази живите за вечен живот. Те ще получат безсмъртни тела и в тях ще пропътуват разстоянието

до Божието обиталище през космическото пространство заедно с Господ Исус, където Той сега приготвя домове за всички, които очакват това славно събитие.

Петнадесетте минути пауза бяха вече на привършване и ние тръгнахме към работните си места. Споменах на Сирил, че макар да не проявявам никакъв интерес към ходенето на църква, бих желал да чуя нещо повече за религиозните му убеждения.

Роджър, за мен ще бъде удоволствие да отговоря на каквито и въпроси да имаш за моята вяра.

Този октомврийски ден специално беше просто толкова хубав, че една мисъл ми бръмна в главата:

Сирил, какво ще кажеш да обядваме заедно? Можем да седнем на товарния док зад сградата и там ще ми разкажеш за твоята религия.

Добра идея!

Като се върнахме в работилницата, за мое удивление открих, че машината ми сега работи перфектно.

Замислих се за онова, което току-що бях чул. Творецът на човечеството призовава хората да си спомнят за Него като за Животодател, а след това да изразяват благодарността си, като почитат един ден паметник. Много интересно, казах си: Второ пришествие, завръщане на Христос на земята, възкресение! Хора, притежаващи безсмъртни тела, пътуват през космическото пространство до едно определено място... Начинът, по който Сирил говореше за тези неща, правеше всичко да звучи като реалност.

Стана така, че обедната почивка се оказа най-краткото време, което някога съм имал. Имахме същите 60 минути както винаги, но начинът, по който Божието слово се откри пред мен, за да разреши тайните на живота ми, направи този час да изглежда само броеци минути.

Сирил, това, което ти ми каза, ме заинтересува доста! Но то повдига и цяла редица въпросителни в ума ми казах. Можеш ли да ми отговориш поне на някои от тях?

Разбира се! Ще се опитам! Какво имаш предвид? намести се той удобно. Може би ще мога да ти бъда полезен.

За да се уверя, че съм разбрал правилно, започнах да преповтарям онова, което той беше споменал:

Ти каза нещо за възкресението на мъртвите при завръщането

на Христос и че хората ще отидат в едно съвсем реално място с тела, които ще са безсмъртни. Каза, че това е изпълнение на обещанието на Исус към учениците Му. Кажи ми обаче какво става с безсмъртните ни души, когато умрем, и какво правят те във времето между смъртта и възкресението.

Като се облегнах назад към стената на зданието, отхапах голяма хапка от сандвича си, решил, че и той ще трябва да се „пребори“ с „големия залък“, който му бях предложил.

Но в следващия момент той ме изненада с въпроса:

Роджър, ще бъдеш ли много разочарован, ако ти кажа, че нямаш безсмъртна душа?

Ни най-малко! Но познавам хора, които със сигурност ще се разочароват. Ще ми обясниш ли какво искаш да кажеш?

Всъщност думата „*безсмъртен*“ каза той се среща в цялата Библия само веднъж [1Тимотей 1:17] и Писанието я прилага единствено за Бога. Смяташ ли, че е разумно аз и ти да твърдим, че имаме безсмъртна душа, след като Библията заявява, че „само Бог притежава безсмъртие“ (1Тимотей 6:15,16)?

Като чух отговора, едва не изпуснах сандвича си. Не бях очаквал подобно нещо, но все пак това, което той каза, звучеше съвсем разумно.

Искаш да кажеш продължих аз, че когато един човек умре, той изчезва напълно? Не съзнава повече нищо?

Да. Всъщност в Посланието си към римляните апостол Павел насърчава всички християни да търсят безсмъртие [Римляни 2:7]. Очевидно не би ни карал да търсим безсмъртие, ако вече го притежавахме.

Разсъжденията му оказаха силно влияние върху ума ми, още повече, че никога преди не бях чувал християнин да говори по този начин. Подтикнах го да каже нещо повече.

Тогава той обясни, че по време на земния си живот Исус Христос е наричал смъртта „сън“: „*Нашият приятел Лазар заспа; но аз отивам да го събудя. Затова учениците Му рекоха: Господи, ако е заспал, ще оздравее. Но Исус бе говорил за смъртта му, а те мислеха, че говори за почиване в сън. Тогава Исус им рече ясно: Лазар умря*“ (Йоан 11:11-14).

След това той подкрепи становището си с Второто послание към Тимотей 1:10, което заявява, че Исус Христос е унищожил смъртта и е „осиял“, т.е. хвърлил е светлина, по въпроса за живота

и безсмъртието чрез евангелието.

Когато го помолих да изясни тази мисъл, Сирил ми каза, че Сатана и неговите духове демони намират голямо удоволствие да объркват и да подвеждат човеците. Още от деня, когато са накарали нашите прародители да отворят вратата на окаянството за себе си и за своите потомци чрез непослушание към Бога, тези зли духове усърдно са съставяли планове как да карат нас смъртните същества да насочват вниманието си върху човешки философии и идеи. По този начин човечеството е загубило от погледа си великите Божии обещания.

Жалко е, но плановете на злия са се радвали на удивителен успех!

Помислих си ето най-сетне човек, който разбира каква е битката, водена от неговите неприятели. Отново го подтикнах да продължи.

Най-голямото благословение би се осъществило при идването на Месия. Отново за съжаление трябва да кажа, че израелският народ точно народът, който бил получил Божието Слово и пророчествата, толкова здраво затворил очите си по въпроса за идването на Месия, че когато Той дошъл сред тях, мнозинството Го отхвърлило и даже викало: „Разпни го!“

Едно от най-скъпоценните Божии обещания е за възкресението на мъртвите и надеждата за вечен живот. В дните на апостолите обаче, садукееите едно образавано съсловие сред еврейския народ вярвали и поучавали простите хора, че няма никакво възкресение (Деяния 23:8). Много от околните народи, напротив, поддържали философията, че когато човекът умре, навлиза в по-висше състояние на съществуване.

От 2Тимотей 1:10 можем да разберем, че учението на Господа и великата жертва на Голгота са унищожили смъртта и са съборили всички погрешни учения по този въпрос. Христовото евангелие ясно сочи, че вечният живот и безсмъртието ще бъдат подарени на праведните при възкресението по време на Второто пришествие на Христос, а не преди това. И че когато човек умре, няма никакво съзнание за отминаващото време, но е в състояние на смъртен сън.

Сирил, Божият Дух трябва да е направил възможно вие (имаам предвид вас, адвентистите от седмия ден) да избегнете примката на тази ужасна измама за безсмъртието на душата. Стигам до зак-

лючението, че това е най-мощната заблуда, която демоните разпространяват сред нас. Човече, да знаеш, имаш за какво да бъдеш благодарен!

Много ми се искаше да му разкажа за моята връзка с духовете, но сметнах, че ако го сторя, това може да ми коства живота. Така че вместо това му зададох още един въпрос:

Надявам се, че няма да ме сметнеш за досадник, но искам да ми разкажеш малко повече за пришествието на Исус Христос и за възкресението?

Младият ми колега резюмира отговора си, като цитира 1Солунци 4:13,14,16-18: *„Не желаем, братя, да останете в неизвестност за ония, които умират, за да не скърбите, както другите, които нямат надежда. Защото, ако вярваме, че Исус умря и възкръсна, така и починалите в Исуса Бог ще приведе заедно с Него.“* „Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръб; и мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред; после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем всякога с Господа. И тъй, насърчавайте се един-друг с тези думи.“

Докато се връщахме при машините, аз продължих своя коментар:

Имаш чудесно и много оптимистично разбиране за живота! Човек, който има такава надежда, наистина притежава нещо ценно.

Докато бродирах моделите с моята машина през този следобед, умът ми неизвестно за никого беше станал бойно поле на една жестока битка между Святия Божи Дух и демоните на Сатана. Първо, започнах да осъзнавам защо те така силно мразят Изкупителя на света. Започнах също да разбирам защо са измислили стотици теории, за да объркат и подвеждат хората, особено с идеята, че душата е безсмъртна. За да подкрепят дяволското си учение, демоните както вече бях разбрал се явяват на човеците с твърдението, че са духовете на починалите им близки.

За първи път в живота си започнах да съзирам един Бог на любовта. В същото време започнах да осъзнавам и факта, че съм изгубен човек. Както разбирам нещата сега, тогава преживях до известна степен онова, което нечестивите ще изпитат пред стените на новия Ерусалим, гледайки нагоре към изкупените. Отхвърлили-

те Христос ще викат: „Много е късно“.

Осъзнавайки, че съм духовно изгубен, започнах да се потя силно, макар в зданието да беше сравнително хладно. Разкопчях яката на ризата си, запретнах ръкавите си, но това не помогна много. Доколкото си спомням, реших да отида в тоалетната. Там заключих вратата и в душевната си агония стиснах силно капака на тоалетната чиния, защото щях да припадна. Потта ми се стичаше по лицето, а капките падаха равномерно във водата на чинията.

„Твърде късно е! отекваше в съзнанието ми. Твърде късно е!“ Исках да извикам с целия си глас, но задушавах всеки звук. Омразата ми към Бога вече бе изчезнала и целият ми безбожен живот бе изплувал в съзнанието ми. В същото време разбирах, че съм жертва на сатанинско преследване.

Демонските духове сега ме смазваха с чувство на обезсърчение, каквото никога преди това не бях изпитвал и каквото не съм изпитвал оттогава досега. Чувствах физически тяхното присъствие и то до такава степен, че дишането ми стана трудно, като че ли нещо ме лишаваше от кислород.

В безпомощното си състояние безмълвно стенех: „Дано Господ се съжали над мене“. Тогава нямах намерение да се моля, но за мое удивление състоянието на задушаване веднага ме напусна, а също и чувството за обезсърчение.

След като си измих лицето със студена вода, се върнах при машината. Докато някак си се опитвах да работя, в съзнанието ми изплува мисълта, че може би Животодателят е чул вика ми и е прогонил злите духове. Ако е така, защо го е направил? Бях мразил Бога, бях богохулствал! Той не би могъл по никакъв начин да ми прости! Но пък и никой друг освен небесният Бог не би могъл да ме избави по начина, който току-що бях преживял.

Още една идея проблесна в ума ми – че макар аз самият да не мога да бъда опростен, нито да очаквам вечния живот, за който Сирил ми бе говорил, може би Създателят наистина има намерение да използва такова недостойно същество като мене, за да даде благословение в живота на онези, които обича и иска да има при Себе Си на новата земя.

Не можех да не почувствам, че Бог бе наредил нещата така, щом пътищата ми са се пресекли с тези на Сирил, който знаеше толкова много за вечните реалности. Да, може би небесният Бог е чул молбата ми за помощ преди няколко дни, когато, легнал в

леглото, извиках: „Ако има Бог на небето, Който мисли за мен, да ми помогне!“

Той мисли за мен! Да, аз не съм Му безразличен! Почти ми идеше да извикам на глас тези думи с всичка сила, на всеки в работилницата, но се въздържах. Сега вече, разбирайки, че Бог наистина се грижи за мен, реших да накарам Сирил да ми разкаже повече за онова, което Библията казва. Щом Бог се е смилил над мене една толкова не заслужаваща добро личност, сигурно има грижа и за другите хора за добрите хора, все още не съзнаващите онова, което Бог желае за тях.

Може би, мислех си аз, ако посветя себе си на вечното благополучие на другите, Бог ще ме избави от силата на демонските духове и аз ще мога да преживея остатъка от живота си с радостната мисъл, че макар аз самият да бъда спасен, бих могъл да кажа на много от земните жители за бушуващия зад кулисите конфликт и по този начин да ги накарам да вземат разумно решение за Христос.

Постепенно започнах да изпитвам силно възмущение от факта, че демоните са заблудили и продължават да заблуждават човешката раса. Още там и тогава реших, че ще приключа окончателно с тях.

Същия ден след работа казах на Сирил, че бих желал да го придружа до трамвайната спирка и да си поприказваме още малко. Докато крачехме към спирката и го запитах дали е съгласен да изследва Библията заедно с мене. Той отговори, че това ще е удоволствие за него. След това ми зададе въпроса:

Би ли искал да започнем още следващия уикенд? Така ще можем да имаме по един или два библейски урока всяка седмица.

Сирил, по причини, които засега не мога да ти кажа, за мен е страшно важно да започна още тази вечер. Да се срещнем у вас или пък при мен?

Той ме покани за библейски урок у тях в 7 ч. вечерта. Когато се разделихме, все още изглеждаше изненадан от моето настояване да започнем още днес. Тогава нито той, нито аз знаехме, че само след една седмица вече щяхме да сме минали серия от 28 библейски урока.

Изучаване на Библията в понеделник вечер

След като ме запозна със съпругата си и побъбрихме няколко минути, Сирил спомена, че иска да обясни връзката си с Църквата на адвентистите от седмия ден. Времето не бе му позволило да навлезе в подробности в работилницата. Всъщност самият той още не бил член на църквата, но редовно посещавал богослуженията и имал намерение да се кръсти следващата събота.

Без да знае неговата съпруга адвентистка, от много месеци той четял всички книги, които Синтия донасяла у дома. Така станал ревностен изследовател на Библията. Придобил и по-широко разбиране върху Писанията, като ги изучавал заедно с пастор Л.У. Тейлър, който го довел до неговото решение да се присъедини към църквата.

Сирил предложи Синтия да ръководи изследването, което щяхме да имаме. Съгласих се, че това е добра идея и сведох глава с моите нови приятели, докато той се помоли накратко.

Съпругата му предложи да използваме едно ново ръководство, озаглавено „28 библейски беседи за заети хора“. Всяко четиво се състоеше от един урок, съставен от 15 до 20 въпроса по определена тема. Нашите събирания за изследване на Библията щяха да продължават по около час. Планът беше приемлив за мен и ние започнахме с първото четиво, озаглавено „Божие Слово“.

Изглеждаше ми, че продължи съвсем кратко. Това, което научих за Божиите откровения към човека, ме възхити. Урок номер 2 засягаше втора глава от книгата на пророк Даниил. Изследвахме въздигането и падането на великите световни империи и Второто пришествие на Исус Христос на земята. След това Сирил предложи да си отделим малко време за изследване на пророчествата на Даниил. Веднага запитах дали бихме могли да направим това веднага. Те се съгласиха и продължихме.

Един стих повече от всички други оказа трайно влияние върху ума ми. „И в дните на ония царе небесният Бог ще издигне царство, което довека няма да се разруши и владичеството над което няма да премине към други люде, но то ще строши и довърши всички тия царства; а само то ще пребъде довека“ (Даниил 2:44).

След прочитането му исках да узная какво друго Даниил е научил за основаването на Христовото царство на земята. Съпругата на Сирил насочи вниманието ми към 7 глава: „... а царството и владичеството, и величието на царствата, които са по цялото небе, ще се дадат на людето, които са светиите на Всевишния, Чие то царство е вечно царство, и на Когото всичките владичества ще служат и ще се покоряват“ (ст. 27).

Синтия спомена, че тогава думите на Исус Христос от Матей 5:5 ще се изпълнят: „Блажени кротките, защото те ще наследят земята“. Открих също, че хората, които тогава ще наследят земята, ще бъдат възкресените и преобразените при Христовото идване.

Просто не се забеляза как отлетя времето, преди да свършим третия урок. Никога преди не бях чувал такива неща. Те грабнаха сърцето ми и аз исках още и още.

Кой ще е следващият урок?

Сега не мога да си спомня точно заглавието му, но си спомням, че той пробуди у мене желание да слушам за онова, което Божието Слово казва по тази специална тема. И то до такава степен, щото чувствах, че трябва някак си да поискам този урок още същата

вечер.

Запалих цигара и след няколко дълбоки вдишвания казах, че ако Сирил би бил така любезен да изпразни пепелника ми, ще мога да остана още един час. Той го изпразни и учтиво го върна пред мен. Казах:

Нека да не губим време, за да не си легнете много късно.

Те отговориха, че обикновено си лягат около 11.

Страхотно казах, сега е само 9 и нещо. С добра скорост караме, да не губим повече време!

Спомням си тяхната реакция, като че беше вчера. Синтия хвърли поглед към съпруга си с голяма въпросителна в очите. Той ѝ даде знак, че трябва да продължат. Междувреме аз нервно пухнах последната цигара по такъв начин, че тя се преполови. Затова попитах дали имат нещо против, ако запаля още една. Освен това имах обичая да се възнаграждавам винаги когато смятах, че съм постигнал нещо ценно. Чувствах, че изучаването на Библията с тях е едно от най-ценните и полезни неща, които съм вършил през живота си.

Без колебание Сирил отговори:

Приятно ни е да се чувстваш в нашия дом като у дома си. Настани се удобно.

Това и пръвех по единствения начин, който познавах. Въздухът в стаята бързо посиня от пушека.

Имах твърдото убеждение, че Божият Дух е минал преди мене, помагайки им да разберат мощната хватка, с която ме бе хванал тютюнът, и да свикнат с тази неприятност, за да ме запознаят с Исус.

След това през годините много пъти съм благодарил на Бога за начина, по който те овладяха деликатното положение. В продължение на 7 последователни дни ние изучавахме Библията с часове всяка вечер. Но чак когато се занимахме с темата за здравословния начин на живот, разбрах какво прави тютюнът с мен и какво са изтърпели те. Но тази голяма тема дойде почти в края на серията.

Когато ги запитах защо са търпели моето пушене, Синтия обясни:

Радвахме се на твоята компания! И когато след първата вечер ти изрази желание да дойдеш отново, Сирил и аз решихме, че дори

и твоето пушене да скъси нашия живот с няколко години, не бихме имали нищо против това, стига ти да изучаваш Божието Слово и да станеш последовател на Исус.

А сега да се върна на четвъртия урок от онази вечер. Божието Слово отваряше вечни реалности пред мене и понеже исках още от тях, помолих за тема номер 4.

Може ли да вземем и четвъртата? Тогава ще ви оставя да си легнете.

По лицата им се появи израз на голяма изненада. След това Сирил отговори:

Защо не уредим да дойдеш и друга вечер тази седмица и тогава ще го вземем.

Надявам се, че ще ми позволите да дойда утре вечер за тема номер 5. Т.е., ако съм жив!

Усещах някак си, че демонските духове могат да ме ликвидират. Не им казах как всъщност се чувствам, но те схванаха извънредността на случая и се съгласиха да вземем и четвъртия урок.

Онази вечер, когато моят приятел Роланд и аз за първи път посетихме тъй наречената стая за поклонение на духовете, свещеникът ни беше заклел да пазим в тайна това, което сме видели и чули. Ние повторихме след него част от заклинанието и подпечатахме този договор, бавно слагайки щипка тамян на прах над черната свещ. Свещеникът подчерта, че трябва да пазим пълно мълчание навън, за да избегнем големия гняв на духовете.

Малко по-късно, когато посетихме онова, което поклонниците на демоните обичаха да наричат „събрание за възхвала на боговете“, свещеникът обясни голямата опасност, пред която е изправен всеки човек, възбудил гнева на духовете. Като илюстрация спомена за една личност, която си позволила да бъде невярна в нещо, по човешки погледнато, маловажно. Макар че живеел в здание, което всички считали за огнеупорно и защитено от пожар, духовете изгорили това място до основи с всичко в него, включително и изменника, и съпругата му. Джордж ми каза, че познавал тези хора.

По друго време духовете цял час тероризирали един неверен член в неговия дом. Хвърляли всички предмети в стаята срещу стените с голяма сила, разклатили даже големи и тежки мебели.

Стигнал до болницата в състояние на шок. Съседите му го намерили в дома му, почти загубил разума си.

След като в подсъзнанието ми се мяркаха такива опитности, аз естествено считах времето за изучаване на Библията за застраховка и това ме караше да настоявам за четвъртия урок. Дързостта, с която се занимавах с Библията при такива обстоятелства, не беше резултат на човешко усилие. Но, както виждам днес, бе резултат от това, че бях заинтересуван от Божието Слово, когато бях на работа същия ден. Оказа се, че Божието Слово е живот. То имаше сила да ме мотивира като личност да стигна дори дотам, че да дръзна да си навлека гнева на княза на мрака. Господ бе имал намерение аз да чуя великите истини на Божието слово и това стана реалност. По никакъв начин демонските духове не можеха да попречат това да се случи.

В края на четвъртата тема ние се уговорихме да се срещнем отново в 19 часа следващата вечер. Преди да си тръгна, аз предложих на Сирил да прочете един-два стиха от Писанието и да произнесе кратка молитва. Той отвори Библията на Псалмите. *„Бог е на м прибежище и сила, винаги изпитана помощ в напасти! Затова няма да се уплашим дори и земята да се поклати и планините да се преместят посред моретата, дори и да бучат, и да се вълнуват водите им и планините да се тресат от надигането им“* (Псалм 46:1-3).

Точно когато се канех да си тръгна, сложил ръка вече на дръжката на вратата, си помислих да запитам Синтия кои уроци следват утре вечер. Един от тях бе състоянието на мъртвите.

Когато казах лека нощ, почувствах че едва ли ще дочакам следващата тема. Всъщност не чакането бе моята главна грижа. Докато бях в трамвая на път за вкъщи, се чудех дали ще остана жив до 19 ч. във вторник. Всъщност очаквах посещение от духовете през нощта онзи понеделник. Срещу техните атаки аз не притежавах никаква сила, нито някакъв начин за защита. И все пак някак не чувствах страх от смъртта. Духът на Господа беше благословил живота ми заради Исус, колкото и да бях недостоен.

Когато си легнах, думите на Писанието, които Сирил бе прочел, продължаваха да се повтарят в съзнанието ми и следващото нещо, което осъзнах, беше звънът на моя будилник. Вторник сутринта бе

настъпил за мен и беше време за работа. И до ден днешен думите на Псалм 46 все още означават твърде много за мене, защото те ме накараха да погледна към Бога, извора на живота и източника на всяка сила. Онзи, Който е в състояние по чуден начин да променя и най-безнадеждните и най-обезкуражително изглеждащите хора, може да освобождава и безпомощните от ръката на унищожителя.

Изследване във взето назаем време

Вторник вечерта точно в 19 ч. пристигнах в жилището на семейство Грос. Състоянието на мъртвите щеше да бъде главната тема, привлякла моето внимание. Открих, че Библията е съвсем ясна и отговаря на такива въпроси, като:

Притежават ли човешките същества безсмъртие?

Могат ли мъртвите да славят Бога?

Дали царството на мъртвите е потенциален източник на познание?

Отговорът на първия въпрос дойде, точен и ясен, от Първото послание на Тимотей. Само Бог има безсмъртие (гл. 6:15, 16) или с други думи човекът е напълно смъртен.

„Мъртвите не хвалят Господа, нито ония, които слизат в мястото на мълчанието“ (Псалм 115:17). Този текст отговаряше на втория въпрос както гърмът на светкавицата. Той разби на хиляди парчета религиозните учения от моето детство.

Отговорът на въпрос номер 3 започна да ми разкрива любовта и справедливостта на Бога в отношението Му към нас, окаяните

смъртни. Открихме това в 14 глава на Йов: „Човекът, роден от жена, е кратковременен и пълен със смущение: цъфти като цвят и се покосява; бяга като сянка и не се държи“. „Синовете му стигат до почитание, а той не знае; и биват свалени, а той не забелязва това за тях“ (Ст. 1, 2, 21).

След прочитането на пасажа почувствах голямо облекчение и казах на Сирил и Синтия:

Успокояващо е да знаеш, че твоите скъпи починали близки или приятели нито страдат в чистилището, нито са на небето да гледат бедствията на своите роднини на земята, но си спят в пръстта до утрото на възкресението.

Тогава Святият Дух ми даде да разбере, че смъртта е пълната противоположност на живота състояние, включващо пълно изчезване или несъществуване на живота. Сега разбрах тоталната заблуда в концепцията, че човекът имал безсмъртна душа особено след като прочетох доклада за сътворението на Адам във втората глава на книгата Битие: „И Господ Бог създаде човека от пръст из земята и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание; и човекът стана жива душа“ (Ст. 7). Ясно разбрах, че Божието жизнено дихание е онова средство, онзи „инструмент“, чрез който Той ни оживотворява и поддържа нашето физическо тяло. То кара белите дробове да дишат, сърцето да бие, кръвта да тече, крайниците да се движат. И когато Бог го оттегли, животът спира.

Чрез изявлението в Писанието, че човекът е *станал* жива душа обратно на популярното вярване, че човекът *получава* душа Бог парира всички ходове на Сатана и на неговите духове да ни подвеждат, явявайки се с претенцията, че са духовете на починалите ни близки, които уж са навлезли в по-висше състояние на съществуване.

Вследствие на нашето изследване върху състоянието на човека в смъртта нова перспектива за Божия характер се откри пред мене. Бях дълбоко впечатлен от мисълта, че християнският свят до голяма степен го представя погрешно.

За да разберете и оцените онова, което преживях през тази седмица, трябва да си представите, че никога не сте притежавали Библия, а още по-малко да сте я изследвали. Животът не може да предложи на човека истинска радост, след като винаги когато на нещо се зарадваме истински, идва и мисълта, че смъртта още утре може да му сложи край. Постоянно сме изправени пред една

вечност но каква вечност? И околните не знаят повече от мен. И тогава един ден по най-неочакван начин срещаш някого, който има Книга, написана от самия Творец на живота. Всички въпроси без отговор, които са смущавали ума ти през годините, сега получават разумно обяснение и нещо повече. Открих, че чрез учението за възкресението Библията отваря пътя, по който всички хора могат да постигнат безсмъртие: *„Ето, една тайна ви казвам заявява апостол Павел, не всички ще починем, но всички ще се изменим в една минута, в миг на око, при последната тръба; защото тя ще затръби и мъртвите ще възкръснат нетленни, и ние ще се изменим; защото това тленното трябва да се облече в нетление; и това смъртното да се облече в безсмъртие. А когато това тленното се облече в безсмъртие, тогава ще се сбъдне писаното Слово: „Погълната бе смъртта победоносно“. „О, смърт, къде ти е победата? О, смърт, къде ти е жилото?“ (1Коринтяни 15:51-55).*

Когато се яви с небесните ангели при Второто си идване, Исус Христос, Князът на живота, ще надари с безсмъртие онези, които са Го направили свой Господ. Ще възстанови живота у хората, които са го изгубили заради Него. Възкресението е най-великото събитие, към което святите човеци гледат като цел на своята надежда.

Макар да е изгубил всичко заради вярата си в Христос, апостол Павел въпреки това изпитвал радост, утвърждавайки надеждата си във възкресението от смъртта (Филипяни 3:7, 8, 10, 11). Той отправял мислите си към небето: „Очакваме Спасител, Господ Исус Христос, Който ще преобрази нашето унижено тяло, за да стане съобразно с Неговото славно тяло“ (ст. 20, 21). Открих и интересния факт, че когато разказва за трудностите и проблемите си в Азия и за това, колко е отчаян дори от живота, той се доверява на Бога, Който ще го възкреси от мъртвите (2Коринтяни 1:8, 9). Апостолът не казва нищо за това, че очаква да срещне своя Господ при смъртта, както учи съвременното богословие, но основава надеждата си на възкресението при Второто Му пришествие.

Изследвайки Свещените писания, за да открия времето, когато праведните ще получат наградата си, а неправедните наказанието си, открих, че това не е при смъртта, но при двете възкресения. Исусовите думи дълбоко ме разтърсиха: *„Когато даваши угощение*

поканвай сиромаси, недъгави, куци, слепи и ще бъдеш блажен, защото понеже те нямат с какво да ти се отплатят, ще ти бъде отплатено във възкресението на праведните“ (Лука 14:13, 14).

Открих, че ап. Павел съсредоточава вниманието си върху Второто пришествие и е уверен, че лично ще получи от Исус „венеца на правдата“. В залеза на живота си един уморен от битките войник на кръста, с гръб, приведен от раните, направени от камшиците на петте бичувания (2Коринтяни 11:24). Надеждата за възкресението, която той носи в сърцето си, го поддържа. Макар да осъзнава, че скоро ще срещне меча на екзекутора, ап. Павел издига гласа си, за да представи вестта, която щеше да насърчава много поколения от Божия народ и да определи времето, когато всички верни на Бога ще получат наградата вечния живот.

„Защото аз вече ставам принос и времето на отиването ми наставка. Аз се подвизах в доброто войнстване, попрището свърших, вярата опазих; отсега нататък се пази за мен венецът правдата, която Господ, Праведният Съдия, ще ми въздаде в онзи ден. И не само на мене, но и на всички, които са обикнали Неговото явление“ (2Тимотей 4:6-8).

През цялото изследване по въпроса за възкресението на тялото в дъното на съзнанието ми витаеше мисълта: ако новозаветните писатели са вярвали, че човекът притежава безсмъртна душа, която отива на небето при смъртта, сигурно биха споменали, че Христос ще я вземе обратно със Себе Си, за да съедини тази душа с бившето ѝ тяло. Никъде обаче не открих такава идея. Много текстове от Писанието доказваха точно обратното. Например 15 глава от Първото послание към коринтяните, където ап. Павел говори надълго и в подробности за праведните мъртви и за възкресението.

Последната точка от моето откритие (и една от най-впечатляващите за ума ми!) по въпроса за възкресението бе в Посланието към евреите християни. Единадесетата глава разказва за вярата на Божия народ през вековете и за изпитанията и трудностите му, за куража и за надеждата му във възкресението и вечния живот, които са го поддържали пред лицето на смъртта.

„Други бяха мъчени, защото, за да получат по-добро възкресение, не приемаха да бъдат избавени; други пък понасяха присмехи и бичувания, още и окови, и тъмници; с камъни биваха убити, с трион претрити, с мъки мъчени; умираха, заклани с нож, скитаха

се в овчи и кози кожи и търпяха лишения, бедствия и страдания; те, за които светът не бе достоен, се скитаха по пустините, по планините, по пещерите и рововете на земята. Но всички тия ако и да бяха засвидетелствани чрез вярата си, пак не получиха изпълнението на обещанието, да не би да постигнат в съвършенство без нас“ (ст. 35-40).

О, само да можех да имам тази надежда за възкресението и вечния живот, за да живея с нея! И тогава нещо помете този красив ентузиазъм, който се бе породил в съзнанието ми. Колко глупаво бе да си въобразявам, че Бог ще ми прости някога за омразата срещу Него, която толкова дълго бях носил в себе си. Не, това не можеше да бъде! Тази надежда за вечен живот по-добре да я избия от главата си. А освен това и моята връзка с духовете! Бог никога нямаше да ми прости това. Забрави, Морно, твърде късно е вече!

Случи се така, че пасажът, който Синтия прочете, за да завърши изследването по тази тема, беше Тит 2 глава 12 и 13 стих, който съветва всички християни да живеят „разбрано, праведно и благочестиво в настоящия свят, очаквайки блажената надежда, славното явление на нашия велик Бог и Спасител Исус Христос“.

Този пасаж ме подтикна да изразя пред семейство Грос благодарността си за тяхното благородно желание да изучават Библията с мен. Споменах също, че страшно много бих желал да живея с надеждата за славното пришествие на Господа, но че животът ми е бил такъв, щото това е невъзможно.

Има надежда! каза Синтия. Имаме велик Първосвещеник, Исус Христос Праведния, Който служи в Светая Светих на небесното светилище за нас. Той е дошъл и умрял на Голготския кръст, за да може да бъде наш Първосвещеник. Единствено чрез Него можем да намерим спасение.

„Ако знаеше за моята обвързаност с духовете си помислих, сигурно нямаше да кажеш, че има надежда!“

Има надежда за теб! продължи тя. Наистина и със сигурност има! Има надежда в Исус за всеки човек! Има надежда, докато сме живи и докато искаме помощ от Него. Нека да ти покажа!

След това тя обърна на Евреи 4:15,16 и прочете: „*Защото нямаме такъв първосвещеник, Който да не може да състрадава с нас*

в нашите немоци, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен както нас, но пак без грях. Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост и да намерим благодат, която да помага благовременно“.

Грабнах Библията от ръката ѝ:

Искам сам да видя това!

Кое ме подтикна да я грабна? Мисля, фактът, че Божият Дух изпълваше ума ми с надежда. По времето, когато бях в Канадския търговски флот веднъж трябваше да метна спасителното въже към човек, паднал зад борда. Той се вкопчи отчаяно в него. По същия начин и аз в моето състояние виждах едничка надежда и бързо се вкопчих в нея.

Поради късния час предложих отново Сирил да произнесе няколко думи за молитва, а след това щях да си тръгна. Попитах също дали бих могъл да уча с тях и следващата вечер. Съгласиха се, той произнесе молитвата и аз си тръгнах.

Докато бях в трамвая при целия шум от колелетата, скърцащи по релсите, и от отварящите и затварящите се врати, от слизащите и качващите се хора, от кондуктора, обявяващ предварително имената на спирките аз се вирах през прозореца в паважа. Мислите ми бяха напълно завладени от онова, което Синтия бе казала. Думите ѝ къртяха в съзнанието ми: „Има надежда за тебе, със сигурност има! Има надежда в Исус Христос за всеки човек! Има надежда, докато сме живи и докато търсим помощ от Спасителя.“

След това сякаш друг един глас заговори на ума ми, че има надежда и за хората, чиито случаи са по човешки безнадеждни, и за незаслужаващите даже и за поклонниците на демони.

Тридесет и две години по-късно съпругата ми и аз срещнахме семейство Грос в Торонто, Канада. Те се бяха преместили в Съединените щати веднага след моето обръщане към Исус, така че повече не бяхме се виждали през цялото време. Когато си спомняхме за онези летни дни на 1946 г., Сирил каза нещо, което силно ме развълнува, защото в него видях промисъла на милостта и на любовта на Божия Дух за мен.

След няколко месеца брачен живот каза той аз започнах изучаването на библейски уроци при Уорън Тейлър, пастора на английската адвентна църква в Монреал. Не срещнах никакви проблеми да повярвам всичко, което пастор Тейлър казваше, понеже

цитираше единствено от Библията. След това обаче една вечер той ми предаде урока за съботата. Това ме пренесе назад във времето в Халифакс, когато бях запитал моя дядо кой е истинският ден за почивка. Но това изследване, което направихме онази вечер, все още не ме беше убедило. Без да кажа нищо на когото да било друг, аз се помолих на Бога да ми помогне, ако трябва да повярвам за съботата. Поисках Той да ми даде способността да убедя някой човек в нейната истинност. Тогава щях да приема това като знак, че Бог иска и аз да я почитам.

Следващия понеделник започнах работа както обикновено. Бях обаче уморен и неспокоен и реших, че трябва да си тръгна. Освен това бях чул за някаква нова фабрика, която се нуждаела от хора с моите умения и специалност. Още същата вечер се явих на интервюто и за моя изненада получих работата плюс по-голяма заплата. След това се върнах при стария си работодател и му дадох изискваното двуседмично предупреждение.

Най-сетне дойде време да започна новата си работа. Онази сутрин седнах до един работник, който имаше два странни навика. Първо, пушеше като локомотив. Бях благодарен, че можехме поне да отваряме прозорците. Другият му навик беше, че когато машината не работеше добре, ни изненадваше с невероятните си сквернословия. Вече бях забравил за молитвата си към Бога, но Бог никога не забравя молитвите на своите деца. Малко разбиха, че този млад човек, който седи до мен, още същия ден ще ме помоли и даже ще изиска да започне да изучава Библията още същата вечер. Не знаех сериозните проблеми, които изпълваха живота на Роджър Морно, докато седях и си работех на машината тази сутрин в Монреал, Канада.

Така Животоателят бе предвидял и бе очаквал онази почти безсънна моя нощ няколко дни преди да срещна Сирил и онази молитва от едно изречение, изговорена в ранните часове на утрото. Бе приготвил пътя, за да ми достави необходимия вид помощ.

Когато Сирил казал на Бога за нуждата си от насърчение по повод съблюдаването на съботата и за желанието си да сподели тази истина с някого, Всемогъщият може би е мислил: „Аз имам точно тази личност, която е за теб“. След това Святият Дух е пристъпил към действие, подбуждайки Сирил да поиска да смени работата си.

А когато натискът над ума ми се е увеличил, за да взема най-важното решение в живота си, Бог е бил там, за да помогне. Святият Му Дух вече бил разработил всички подробности до съвършенство. Благодарен съм ѝ на моя началник евреин Хари, за неговото силно желание да открие към каква църква принадлежи Сирил, а също и за молбата да му направя услуга и да разбера това.

Библейските уроци, които взехме онзи вторник вечер, разкриха пред мен панорамен поглед към вечните реалности. Божият Дух благослови ума ми с яснота и то до такава степен, че премахна нуждата да се задълбавам в богословски изследвания, които биха изисквали дълъг период за осмисляне. Понеже се намирах в кризисна ситуация, няхах на разположение времето, което бих искал да имам. Знаех, че не след дълго щеше да настъпи сблъсъкът с духовете.

Имах чувството, че живея във взето назаем време.

Дни на обещания

Спомняте си как бях обещал на сатанинския свещеник, че в сряда ще му кажа дали ще се присъединя към тайното общество или не. Духовете се бяха заклели да облагодетелстват живота ми по специален начин. Но само за два кратки дни аз се бях запознал с някои от великите обещания на Божието слово.

Така че в събота сутринта отидох на работа, мислейки си за обещанията на Бога и за онова, което трябваше да направя. Бях отрезвяващ ден. Размислях много, говорих малко. Хиляда и един въпроси прелитаха през ума ми. Към 5 ч. следобед реших да си отида вкъщи пеша, вместо да взема трамвая. Бях в твърде голямо напрежение, за да приема каквато и да било храна и реших да прескоча вечерята. Трябваше да проведе един крайно неприятен телефонен разговор с моя приятел Роланд и да му известя, че поради причини, които не бих могъл да му обясня в момента, няма да съм в състояние да присъствам на обичайното събрание за възхвала на боговете в сряда. И да го помоля да каже на свещеника, че скоро ще вляза във връзка с него.

Докато бавно крачех на север по „Блуъри стрийт“, минавах покрай различни магазини, без да им обръщам внимание. Но по някаква причина, която не мога да обясня, се случи така, че за момент хвърлих поглед към една витрина. След като я бях отминал

на двадесетина крачки, осъзнах, че всъщност съм видял БИБЛИЯ! Връщайки се обратно, погледнах отново. Да, нова Библия стоеше най-отпред на купчината изложени стари книги.

Името на този магазин беше нещо като „Самс Поншоп енд Баргън Стор“. Точно зад Библията стоеше малък надпис, който обявяваше: „Тази Библия днес е на специална цена. Влезте и направете една истински изгодна сделка“.

Бавно си проправих път в претъпкания магазин. Щандовете и вътрешните витрини бяха разположени по такъв начин, че човек трудно можеше да прецени накъде да върви. Стойки с мъжки костюми изпълваха част от стаята, а от тавана висяха китари и всякакви музикални инструменти. Навсякъде множество надписи обявяваха преоценени и още по-преоценени стоки като изгодни сделки.

Дребен възрастен човек се приближи до мен и рече:

Мога ли да ви помогна?

Интересувам се от Библията, която сте изложили на витрината. Колко ѝ искате?

А Библията! Сега ще я извадя.

Господине, не я вадете! Просто само питам, за да зная цената, тъй като нямам много пари в себе си.

Но той въпреки това отиде.

За тази Библия сигурно имате достатъчно пари, уверен съм! Току-що я поставих на витрината, няма и час. И освен това я продавам със специална отстъпка.

Продължи да говори и аз се опитах да бъда учтив с него поради възрастта му.

Ако искате да купите Библия на добра цена, никога не отивайте в християнска книжарница. Винаги идвайте тук!

По това време беше успял да се промъкне през всичките купища от вещи и да се върне, без да събори нищо. „Трябва да е бил акробат на младини“, помислих си. Постави я в ръцете ми и рече:

Хубава Библия, а?

Колко? настоях аз.

Тук не е на оная висока цена, която щеше да платиш, ако беше отишъл в християнската книжарница. Виждаш ли, тая Библия вероятно я продават за 15 долара или повече. И нека да ти покажа защо.

Отвори я на Новия завет:

Не разбирам много от Библия, но знам, че тия, които имат вътре и червен шрифт, са най-добрите.

Отново започнах да го питам колко иска, но той все се изплъзваше от отговора.

Бях решил да ѝ взема добра цена, но колкото повече разговарям с тебе, толкова повече намалявам цената.

Страхотно. Продължавай да говориш, докато стигнеш до 1 долар и 50 цента, след което ще бръкна в джоба и ще ти я платя.

Продадена е! Дай ми долар и петдесет!

Всъщност аз нямах предвид точно този развой на нещата и се опитах да му обясня, че не искам да се възползвам от него, а ще платя толкова, колкото той сметне, че е разумно.

Не, няма да взема нито пени повече. Кажа ли веднъж една цена, за толкова продавам.

Когато му дадох парите, той рече:

Разбира се, няма да ти я увивам. На тази цена не мога да си позволя да харча и хартия за увиване. Нямах нищо против да си я вземеш и така, нали?

Ни най-малко! отвърнах и тръгнах към изхода.

Тъкмо да затворя вратата, една мисъл се появи в главата ми и аз се върнах обратно.

Нещо не е в ред ли? вдигна вежди дребният човек.

Господине, това е една от най-необичайните сделки, които някога съм правил. Бихте ли ми казали честно, защо ми я продадохте по този начин? Изглеждаше, като че искате да се отървете от нея.

Той ме погледна право в очите.

Синко, това според мен е крадена Библия... Получих я миналата седмица заедно с други предмети от две момчета, които ми ги продадоха. Дотогава продажбите ми вървяха добре. Но, както си размишлявах около час преди да влезеш, бизнесът в магазина от момента, в който купих тая Библия, явно не върви. Затова веднага я поставих за продажба на витрината, и то на занижена цена. Вземай я, синко! Иди си къщи и я чети! И Бог да те благослови!

Веднага си помислих за Евреи 4:15,16. Казах „благодаря“ и си тръгнах. Истинска радост нахлу в сърцето ми, докато вървях с новата си Библия под мишница. Не бях се чувствал така, откак съм бил дете. Като че цял мрачен облак ме беше засенил, а сега беше отвян. Всъщност почувствах се толкова добре, че апетитът ми се върна.

Минавах край един магазин с еврейски деликатеси и реших да си взема сандвич за вкъщи. Щях да го изям, докато чета моята нова Библия преди да тръгна към Сирил за новите библейски уроци.

Тогава се случи нещо, което само усили интереса ми към библейската книга Евреи.

Когато влизах в апартамента, видях, че е по-късно, отколкото смятах. Бързо поставих Библията на моя люлеещ се стол и се обърнах да дръпна пердето на прозореца. Докато правех това, без да искам ударих стола с лакът, той на свой ред се разлюля и Библията падна.

О, не! възкликнах аз. Моята нова книга на пода!

Беше паднала на корицата и се бе отворила на 7 глава от книгата Евреи... „Но Той, понеже пребъдва вечно, има свещенство, което не преминава на друго. Затова и може свършено да спасява тия, които дохождат при Бога чрез Него, понеже всякога живее, за да ходатайства за тях“ (ст. 24, 25).

Погледът ми се плъзна по-надолу и започнах отново да чета. „А от това, което казваме, ето що е смисълът: имаме такъв Първосвещеник, Който седна отдясно на престола на Величието на небесата, служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е поставил, а не човек“ (Евреи 8:1, 2).

Чрез тези стихове аз чух Исус да обявява Себе Си за жив, любящ и мощен Изкупител, способен да спасява напълно онези, които идват при Бога чрез Него. А това включваше и силата да обуздава демони.

Докато пътувах към семейство Грос, прочетох цялото Послание към евреите. По обратния път за вкъщи го прочетох още веднъж. А когато си пристигнах у дома, го прочетох трети път.

Тази книга просто ме очарова. Показа ми, че застъпничеството на Христос за човека в небесното светилище е толкова важно за неговото спасение, колкото и смъртта Му на кръста. Това ми направи дълбоко впечатление.

Видях Исус като такъв, Който обича необичаните. Като такъв, Който е в състояние да постави всяко нещо правилно и на мястото му. Господ на славата, помислих си, е позволил на човека да Го прикове на кръста, „за да унищожи чрез смъртта този, който има властта, сиреч дявола“ (Евреи 2:14). Единствената ми надежда, вече разбирах, бе да укрепя доверието си върху заслугите и кръвта на

Този, Който може да спасява всички дошли при Него.

От четирите библейски урока, които разгледахме онази сряда вечер в дома на Сирил, един изпъкна със своята важност в ума ми повече от всички останали. Беше озаглавен „Участта на нечестивите“.

Дотогава Библията ми бе разкрила Животодателя като Бог на любовта, Който обича толкова много света, че е дал Своя Син, за да „не загине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16). Две допълнителни изявления засилиха този факт по начин, който никога не бих забравил. Първо, че Бог не е изпратил Сина Си на света, за да го осъди, но за да го спаси (ст. 17). Второ, че Бог би искал да спаси всички хора (1Тимотей 2:4). Така открих, че любовта е, която мотивира всяко Божие действие по отношение на човечеството.

Как ще процедира такъв Бог с онези, които отхвърлят Неговото предложение и жертва? Ще се промени ли в точно противоположния тип същество т.е. ще намира ли удоволствие в това, да ги подлага на безкрайни мъки, както повечето християни смятат? Бях просто жаден да откроя какво казва Библията по този въпрос.

Нашето изследване хвърли най-напред поглед към произхода на злото, към неговият автор и към това, как Бог ще се справи с него, когато ще трябва да приключи с греха. Исаия заявява: „Как си паднал от небето ти, Деннице, сине на зората!“ (Исаия 14:12). Езекиил 28:12-15 описва високия интелект на Луцифер и възвишеното положение, което е заемал някога в Божието управление: „Така казва Господ Йеова: *Ти си печат на съвършенство, пълен си с мъдрост и съвършен по хубост. Ти беше в Божията градина, в Едем; ти бе обсипан с всякакви скъпоценни камъни;... Ти беше помазан херувим, за да осеняваш, и аз те поставих така;... Ти бе съвършен в постъпките си от деня, когато бе създаден, додето се намери беззаконие в тебе.*“

Луцифер обърна гръб на Божията слава и святост и насочил погледа си към себе си. Тогава това себевъзвеличаване се превърнало в егоцентризъм. „*Сърцето ти се надигна поради хубостта ти; ти разврати мъдростта си поради блясъка си*“ (ст. 17). Интересът му към неговото его се умножил многократно и дошло време, когато Луцифер бе решил да пристъпи към действие. Смятал, че може да постигне равенство с Бога и да се въздигне над Христос.

Пророк Исаия открива: „*Ти думаше в сърцето си: Ще възляза на небесата, ще възвиша престола си над Божиите звезди и ще седна на планината на събранието към най-крайните страни на север; ще възляза над висотата на облаците, ще бъда подобен на Всевишния*“ (Исаия 14:13, 14).

Библейските загатвания за бунта на Сатана бяха изключително интересни, но едно нещо грабна особено вниманието ми: онова, което Бог ще направи с падналия херувим, след като и той, и демоните му изявят истинския си характер пред цялата Вселена.

Езекиил заявява: „*Извадих [Аз, Бог] огън изсред тебе, който те изяде; и те обърнах на пепел по земята пред очите на всички, които те гледат. ...ужас си станал и не ще те има довека*“ (Езекиил 28:18, 19). Животодателят ще сложи край на начинателя на греха и на смъртта. Дяволът не ще съществува вечно!

След като прочетох този пасаж от Писанието за първи път, си помислих, а след това запитах семейство Грос:

Защо някои християнски богослови проповядват, че Сатана ще има вечен живот в някакво огнено езеро, след като Библията така ясно заявява точно обратното?

Госпожа Грос обясни, че не би трябвало да бъде толкова изненадан. Около една трета от ангелите (същества с много висок интелект!), са били дотолкова объркани в небето, че са застанали на страната на Луцифер с риск да претърпят вечна гибел (виж Откровение 12:4, 9).

Тогава потърсихме какво казва Библията за вечната участ на нечестивите човешки същества. В Псалм 37:20 се заявява, че: „*Нечестивите ще загинат и враговете Господни... като дим ще изчезнат*“. Този пасаж ясно говори за гибелта на онези, които ще отхвърлят Божията милост и ще упорстват в своето самоунищожаване.

Тогава умът ми се върна назад към моето детство. Хората, които по онова време живееха в провинцията, си правеха сапун ръчно. Обикновено баща ми го правеше по време на студентите зимни месеци, когато беше по-приятно да стоиш край разпаления огън защото се изискваше да се разтопи голямо количество животинска мазнина и да ври в продължение на часове на печка, поддържана с огромни чепеници.

Брат ми Едгар и аз се забавлявахме, като пускахме малки парченца животинска мазнина на повърхността на разгорещената

печка. Гледахме как мазнината бързо се топи, превръща се в дим и изчезва.

Така и Библията заявява, че както тази мазнина на огън Бог ще изкорени вършителите на зло, а също и всички следи на греха от лицето на нашата планета.

Накрая приключихме урока, като прочетохме и размишлявахме върху един пасаж, описващ възмездието над нечестивите. В Малахия 4:1-3 се казва: *„Ето, иде денят, който ще гори като пещ; и всички горделиви, и всички, които вършат нечестие, ще бъдат плява; и този ден, който иде, ще ги изгори, казва Господ на силите, та няма да им остави ни корен, ни клонка. ...и ще стъпчат нечестивите, защото те ще бъдат пепел под стъпалата на нозете ви в деня, който определям, казва Господ на силите“*.

Сирил заяви, че макар Великият Монарх на Вселената да е Бог на любовта, в същото време Той е и Бог на справедливостта. Макар любовта да мотивира Неговото същество, в същото време никога не трябва да забравяме, че онези, които отхвърлят Неговата любов и безкрайната Му жертва в лицето на Неговия Син, ще са осъдили сами себе си. Те ще носят вината за отхвърлянето на Духа на благодатта.

Ще дойде ден продължи Сирил, когато Господ ще изпълни смъртната присъда, която хората на греха сами са си избрали. Това ще бъде вечна смърт, *„защото заплатата на греха е смърт“* (Римляни 6:23).

Тогава осъзнах доколко учението за вечните мъки, проповядвано от християнските амвони, е причина стотици и хиляди хора да изхвърлят Бога от умовете и от живота си. Още отрано в собствения си живот и аз бях станал жертва на тази софистика

Разбрах също и това, че за да разбере някой участта на нечестивите от Божието свято Слово и за да коригира разбирането си, трябва да изхожда от факта, че законът на любовта е самата основа на Божието управление. Всички Божии действия спрямо хората, които е сътворил, са обусловени от тази предпоставка. Така че не е възможно да се вярва едновременно и в учението за вечните мъки и в Божията любов. Специално този библейски урок премахна от сърцето ми всичката горчилка, която бях натрупал към Бога.

След това Сирил обясни, че хилядите години на човешко страдание са пряк резултат от действията на Луцифер в небето през

времето на неговия голям бунт. Високият пост, който е заемал в Божието управление, е придавал голяма сила на онова, което той е казвал и е подкрепял, както и на претенциите, които е имал. Тайна е обвивала неговите истински цели. Жителите на Вселената не са могли да си представят крайните резултати от действията на Сатана. Грехът е натрапил своето присъствие във всяко ниво на Божието управление. Луцифер пожелал тази почит и власт, които са единствено Божии прерогативи.

Небесните ангели и жителите на Вселената не са могли да схванат естеството и окончателните последици на греха. За доброто на всички Бог е допуснал да измине достатъчно време, за да се позволи на Луцифер и на неговите ангели чрез нечестивите си дела да изявят чудовищното зло и смъртоносна същност на греха. От хилядолетия жителите на Вселената наблюдават окаянството и мизерията на човечеството с мълчалив ужас. Наблюдаваните от тях събития са оставили незаличимо впечатление в умовете им.

Възхитен от описанието на Сирил на великата духовна борба, можех да го слушам в продължение на часове. Но той не искаше да ми причинява „духовна диспепсия“ (лошо духовно „храносмилане“) [това са негови собствени думи]. След като разгледахме още една точка, насочихме вниманието си към друго.

Когато всички следи на злото бъдат заличени от лицето на тази малка планета и Христос я пресътвори в превъзходната ѝ красота, каквато е притежавала първоначално, тогава един-единствен пулс на хармония и щастие ще тупти в цялото обширно Божие творение. Каква удивителна ера ще бъде това!

Начинът, по който Сирил и Синтия ми откриха реалността на великата духовна борба, водеща се между силите на доброто и злото, ме впечатли преди всичко с факта, че Светият Божи Дух действа и е действал мощно и по удивителен начин през годините, за да ме доведе точно на мястото, където се намирах тази вечер.

Спомням си, че погледнах часовника. Беше 21.20 ч. Ако Божият Дух не се бе намесил в живота ми, както направи, в момента щях да разговарям с поклонниците на демони. А сега се радвах на благословената привилегия да държа в ръцете си Библия и бях твърдо решил с Божията помощ да скъсам с поклонението пред духовете. Точно в този момент мисълта за това направи тръпка да премине по гръбнака ми. Кожата ми настръхна, което накара

косата ми да се изправи.

В края на изследването за участието на нечестивите споменах на семейство Грос, че по времето, когато трябваше да уча наизуст католическия катехизис, бях срещал безброй изрази от книги на Свещеното писание, използвани в подкрепа на учението за вечните мъки на нечестивите в пъкъла. Спомнях си например думи като „вечен огън“, „вечно наказание“, „пушекът на тяхното мъчение ще възлиза навеки и навеки“.

Моите домакини се съгласиха, че наистина Библията съдържа много такива фрази и че изясняването на тяхното правилно значение ще съставлява само по себе си едно дълго, но крайно необходимо изследване. Както ще ви разкажа по-късно, ръководеше го пастор Л.У.Тейлър.

Когато се върнах вкъщи онази нощ, имах твърдото убеждение, че Богът на Сирил е наистина Животодателят Този, на Когото дори злите демонски духове дължаха своето съществуване. Фактът, че бях в състояние да изучавам святото Божие Слово, без те да могат да се намесят, свидетелстваше за това.

Но в четвъртък вечерта, когато се завърнах от библейските уроци, забелязах, че духовете са посещавали квартирата ми. А когато се върнах вкъщи в петък, вече съвсем ясно разбирах, че духовете се опитват да ми кажат нещо.

Библейската събота

Бях обещал на шефа, че ще му разкажа за причините, поради които Сирил почита библейската събота. За да спестя място, ще прескоча описанието на библейските уроци, които имахме в четвъртък и в петък, освен урока за седмия ден – съботата.

Ще започна с изявлението на Сирил, че Святият Дух говори за библейската събота като за седмия ден от седмицата.

Всъщност четвъртата заповед от Декалога, изговорен от самия Бог, ни увещава да помним съблюдаването на съботния ден. Подканата да помним вероятно е резултат от факта, че хората са склонни поради ежедневната си заетост в най-различни дейности да забравят дори някои от важните неща на живота.

След това отворихме нашите Библии и заедно прочетохме четвъртата заповед: *„Помни съботния ден, за да го освещаваши; шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела; а на седмия ден, който е събота на Господа, твоя Бог да не вършиш никаква работа ни ти, ни синът ти, ни дъщеря ти, ни слугата ти, ни слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът ти, който е отвътре вратите ти; защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, що има в тях, а на седмия ден си почива; затова Господ благослови съботния ден и го освети“* (Изход 20:8-11).

Удивен бях, когато видях, че заповедта за спазване на деня, благословен от Бога, е съвсем различна от онази в католическия катехизис. Всъщност веднага споделих това със семейство Грос:

Това не са заповедите, които съм учил наизуст, когато бях юноша.

Минах на втория стих от същата глава:

„Аз Съм Йехова, твоят Бог, Който те изведох от египетската земя, из дома на робството да нямаш други богове, освен Мене. Да не си правиш кумири или каквото и да било подобие на нещо, което е на небето горе или което е на земята долу, или което е във водата, под земята; да не им се кланяш, нито да им служиш, защото Аз Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив...“

Прочетох всичките 10 заповеди и открих в тях много подробности, които липсваха в онзи вариант, в който бяха дадени в добре познатия ми Катехизис.

Трудно ми е да повярвам, че това са Божиите заповеди изтървах аз.

С много фин такт и в същото време, без да отнема ни най-малко от тяхната тържествена важност, Сирил каза, че това наистина са Божиите заповеди, които сам Бог е дал на Израил чрез Мойсей. След това ясно заяви, но под формата на въпрос, който изведнъж изправи проблема пред съзнанието ми в цялата му широта и значимост:

Роджър, не искам да изглеждам като многознайко, но мога ли да ти кажа, че заповедите, с които си се запознал, са заповеди на един друг „бог“?

И тогава започна да ми просветва, тъй като мислено си представих тъй наречената стая за поклонение на боговете. Падналият херувим, демонският бог, в миналите столетия е подправил святите Божии заповеди, за да измами човешкия род. След това си представих жителите на цялата земя, подведени от големия майстор на измамата.

Връщайки се към въпроса за библейската събота, бях поразен от големия акцент, който Бог поставя на седмия ден от седмицата като специален ден за почитане. *„На седмия ден, като свърши Бог делата, които бе създал, на седмия ден си почива от всичките дела, които бе създал. И благослови Бог седмия ден и го освети, защото в него си почива от всичките Си дела, от всичко, което Бог беше*

създал и сътворил“ (Битие 2:2,3).

Един факт много силно впечатли ума ми: тържествеността и светостта, която Творецът възлага върху този ден, видимо от факта, че цели 40 години всеки ден е водил израилтяните из пустинята, с изключение на събота. *„Тогавя рече Господ на Мойсея: ето, ще ви наваля хляб от небето, и ще излизат людетe всеки ден да събират, колкото им трябва за деня, за да ги опитам ще ходят ли по закона Ми или не; а на шестия ден нека сготвят внесеното, което да бъде два пъти, колкото събират всеки ден“*. *„Шест дена ще го събирате, но седмият ден е събота в нея няма да се намира“* (Изход 16:4, 5, 26).

Много ми беше интересно, как Господ се е стремил да запознае евреите със светостта на съботата. Докато четяхме текста за опитността с манната, аз не можех да не се усмихна на идеята, че някои израилтяни са продължавали да се чудят дали Бог наистина има предвид точно онова, което казва: *„Обаче някои от людетe излязоха да събират на седмия ден, но не намериха“* (Ст.27).

След като разгледахме писанията на Мойсей и на пророците по въпроса за библейската събота, се обърнахме към Новия завет, за да открием как Исус Христос и учениците Му са се отнасяли към нея. Говорейки за Исус, евангелист Лука заявява: *„И дойде в Назарет, дето бе отхранен, и по обичая Си влезе в синагогата един съботен ден, и стана да чете“* (Лука 4:16). Исус заявява на юдейския народ, че Той е Господарят на съботата (Марк 2:28).

Господарят на съботата никога не е имал намерение святият закон на Неговия Отец да бъде някога променян. И в Планинската проповед Той не оставя никакво съмнение по отношение на твърдата основа, върху която почива Божият закон: *„Да не мислите, че съм дошъл да разруша закона или пророците: не съм дошъл да разруша, но да изпълня. Защото, истина ви казвам: докле премине небето и земята, ни една йота, ни една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне“* (Матей 5:17, 18).

Разгледахме и библейските доклади на първите Христови ученици, и тяхното съблюдаване на съботата. След като бяхме прочели толкова много от Божието Слово за спазването на съботата от творческата седмица, запитвах Сирил дали знае как християните са стигнали дотам, че да спазват първия ден от седмицата, т.е. неделята, като ден за почивка.

Той заяви, че Римокатолическата църква сама се обявява и признава за автор на тази промяна още през миналите столетия, чрез силата, която Бог ѝ бил дарил.

Всъщност църквата не крие, че тя е променила Божиите заповеди.

Следващата събота отидох в градската библиотека на Монреал и направих кратко изследване в религиозния отдел. Много скоро намерих католическия катехизис от 1930 г. В него бяха записани следните коментарии по отношение на текста, който там бе споменат като „третата Божия заповед“:

„Въпрос: *Коя е третата заповед?*

Отговор: Третата заповед е: „Помни съботния ден, за да го спазваш свято“.

Въпрос: *Кой е съботният ден?*

Отговор: Неделята е съботният ден.

Въпрос: *Защо съблюдаваме неделята вместо съботата?*

Отговор: Съблюдаваме неделята вместо съботата, защото Католическата църква е прехвърлила значимостта на съботния ден върху неделята.

Въпрос: *Защо Католическата църква е заменила съботата с неделята?*

Отговор: Църквата е заменила съботата с неделята, защото Христос е възкръснал от мъртвите в неделя и защото Святият Дух е слязъл над апостолите в неделя.

Въпрос: *Чрез чий авторитет Католическата църква подменя съботата с неделя?*

Отговор: Църквата подменя съботата с неделята по силата на абсолютната Божествена власт, която Исус Христос ѝ е дарил.

Въпрос: *Какво ни повелява третата заповед?*

Отговор: Третата заповед ни повелява да освещаваме неделята като Господен ден.“

Силно впечатлен от своите открития, аз запомних наизуст тази част. В началото на 50-те години се сдобих с копие от същия Катехизис, което ценя много.

Докато първата ми задача беше да се върна при моя шеф евреин и да обясня религиозните убеждения на Сирил, следващата ми стъпка беше да открия как и къде християните са започнали да се обвързват с неделята. През следващите месеци направих някои

изследвания и стигнах до крайно изненадващи открития.

Но освен интереса на моя шеф към съботата на Сирил и собствения ми нововъзникнал интерес, някой друг също прояви силна заинтересованост към въпроса: демонските духове. Вечерта на настъпващата събота, когато се завърнах къщи, те отново се опитаха да установят контакт с мен (виж глава 1, където това е описано).

Онзи петък вечер, след като приключихме с изучаването на въпроса за съботата, семейство Грос ме покани да посетя църквата заедно с тях на другия ден. Сирил обясни, че той ще се кръщава чрез потапяне и ще стане член на Църквата на адвентистите от седмия ден. Уговорихме се да дойда у тях и оттам да отидем заедно на църква.

Нов ден и нов живот

Събота сутринта пристигнах в дома на семейство Грос и разбрах, че някои техни приятели също ще ги придружат до църквата. След като Сирил и Синтия ни запознаха, ние си побъбрихме малко и след това по обичая си извадих кутията с цигари и им предложих, но те учтиво отказаха.

След това изведнъж ми мина през ума, че може би адвентистите не пушат. Малко по-късно, когато бяхме излезли от къщата, запитах Сирил за това. Той ми каза, че адвентистите съзнават важноста на здравето не като средство за постигане на някакво благоволение пред Бога, но заради самото здраве. Здравите хора имат здрав дух и се радват по-добре на живота. Спомена също и за един от библейските уроци, който скоро ще изучаваме за здравословния начин на живот. Този урок ясно представял предимствата, които човек може да извлече от въздържането от тютюнопушене.

Веднага разбрах, че не бива да пуша, докато съм в присъствието на църковни членове този ден. Но как? помислих си. В същото време си казах: „Колко добре беше, дето тези млади хора не ми споменаха още в началото, че не трябва да пуша. Моята пристрастеност към тютюна може би щеше да ме накара да се откажа от изследването на Библията заедно с тях.

Известно време след това, когато разправях на Сирил за факта,

че тютюнът така силно ме беше завладял, щото без съмнение бих се отказал да изследвам Библията с тях, ако веднага бяха заговорили по този въпрос, той сподели следното: След като той и съпругата му се помолиха по въпроса, натрапило им се впечатлението да отложат този разговор, за да ме запознаят най-напред с Христос.

По онова време аз съвсем не осъзнавах, че Сирил и Синтия се опитваха да примирят Роджър Морно с Животодателя. Но Божият Дух ги е водел.

Например, когато им казах онази събота сутрин за решението си да не пуша в присъствието на църковни членове, той се зарадва, че те виждат как на молитвите им се отговаря. Преди да ме покани на църква заедно с тях, те се били помолиха Господ да благослови живота ми по специален начин. Помолиха Го за чудо.

Първо, да видя и да оценя светостта на библейската събота. Ако това стане, те биха поискали да дойда на църква с тях. Ако приемех поканата им, това би било знак, че Бог в момента извършва чудото на изкуплението. И второ, че той ще отнеме от мене страстта към тютюна.

Колко чудно отговори Бог на техните молитви! Мисълта за тютюн не влезе повече в ума ми чак до 19 ч. същата вечер. След това в продължение на два часа тялото ми премина през такава „тютюнева агония“, каквато не бях преживявал. Това ме накара да заключа, че силно се нуждая от Спасител такъв, който да може да извърши чудото на любовта и да ме освободи от бога никотин, който бе завладял всяка фибра на моето тяло.

Каква хубава утрин беше оная октомврийска събота на 1946 г. в Монреал, Канада! Природата беше така красива като жива. Въздухът беше свеж и светлите слънчеви лъчи проникваха през дърветата, обсипвайки земята с хиляди целувки на обич. Сякаш градът изглеждаше по-красив този ден и навсякъде наоколо виждахме доказателството за един Бог на любовта, Който владее всичко. В съзнанието ми стояха съвсем свежи редица стихове от Писанието за съботата от творческата седмица. Но открих, че денят донесе и нещо ново и значимо специално за мен.

Аз, спиритистът, заедно с пазители на съботата бях отишъл в Адвентна църква! Приятелите ми още не знаеха за факта, че аз бавно, но сигурно излизах от редиците на падналия Луцифер техния най-върл враг. Бяха минали само няколко дни от последния

ми контакт с демоните.

Когато приближихме църквата, за голяма своя изненада забелязах, че почти всички минувачи от страничните улички, се бяха отправили към нея. Любезно ни посрещнаха, заведоха ни до съботното училище и ни дадоха църковния бюлетин. Наблизо забелязах поставка със списания и брошури. Протегнах ръка, взех една. След като вече бях влязъл в молитвения дом, силно впечатление ми направи голямата посещаемост църквата беше пълна.

Седнах и започнах да чета брошурата, докато музиката нежно свиреше. Бюлетинът даваше подробна информация за църковните организации и за дейността на църквата в различни области.

Съотноучилищната служба започна с приятелско посрещане и поздрав. Времето, посветено на изучаване на Божието Слово, беше особено вдъхновяващо и даваше полезна информация дори и на човека, посетил адвентната църква за първи път. Видях хора, посветили се на задачата да бъдат благословение за своите съчовеци.

Църквата отдели 40 минути за изучаване на Библията. Пастор Л.У.Тейлър ръководеше групата на гостите. Урокът този ден поставяше ударението върху живота на Христос. Централната му тема включваше идеята, че през целия Си земен живот Исус от Назарет е съобразявал живота Си с принципите на Божието Слово, оставяйки по този начин пример, който да следваме. Пастор Тейлър направи изявление, което си спомням и до ден днешен: „Ако следваме Христовия пример, над нас ще дойдат мир, удовлетворение и мъдрост, каквито светът никога не може нито да даде, нито да отнеме“.

Думите му не можеха да дойдат в по-подходящо време. Библейските уроци, които разгледахме през последните няколко дни и които имаха за кулминация урока за библейската събота, бяха породили у мен желанието да ориентирам живота си към Христос и да съблюдавам седмия ден, съботата.

Втората част на богослужението бе проповед, чиято кулминация бе кръщението на нови хора. Един от кандидатите бе новият ми приятел Сирил.

Когато той се върна, заявих, че ако Бог желае, ще бъда тук на църква и следващата събота. Казах също, че бих желал да говоря с пастор Тейлър, ако ми се удаде случай.

Точно когато излизахме от молитвения дом, Сирил попита

проповедника дали би било възможно да ни отдели известно време този следобед. Обясни, че ще прекарам деня у тях. Пастор Тейлър любезно предложи той да се отбие у Сирил, вместо да ни кара да идваме в неговия кабинет в църквата.

Докато крачехме вече въвн от църквата, не можех да не си помисля за голямата загриженост на семейство Грос. В този момент не бе възможно те да разбират благословенията, които донасят в живота ми. Божият Дух ги бе направил инструменти, за да ме доведе до един духовен оазис Христос, същият, Който бе дал съществуване чрез Словото Си на цялата тази есенна красота в свежия октомврийски ден. Той щеше да ме спаси и да ме обнови. Около 14.30 ч. същия следобед пастор Тейлър пристигна и, след като си поприказвахме, разговорът се насочи към верските въпроси. Споменах, че съм изучавал Библията през последната седмица. Той запита колко библейски урока сме минали и по кои теми.

След като изброих някои от темите, казах, че сме взели повече от 20 библейски урока. Помня този момент, като че беше вчера. Очите на пастор Тейлър се разшириха от удивление, след това ме запита дали е чул правилно.

Когато го уверих в същото, той рече:

Бихте ли имали нещо против да ми кажете кое точно ви подтикна да направите такова усилено изследване на Библията?

Макар да не мога да си спомня точно каква причина изтъкнах, спомням си, че бях изненадан от неговата реакция. Мислех, че всеки, който се срещне с библейската истина, подобно на мен, би изследвал Писанията по същия начин.

Преди да си тръгна за вкъщи тази вечер, семейство Грос ми изясниха нещата. Преди известно време някои църковни членове изразили желание да се научат как да споделят религиозните си убеждения с хора, които не са от тяхната вяра. Помолили проповедника да проведе един курс на обучение.

Пастор Тейлър провел курса и в него между другото ги посъветвал да бъдат умерени при споделяне на вярата си с хора, които преди не са били запознати с Библията. Споменах, че провеждането на библейски уроци веднъж или два пъти седмично е идеалният вариант, защото това дава на човека време да разбере, да схване и оцени онова, което е научил. Пасторът всъщност е бил прав, като е предлагал такъв умерен и внимателен подход. Но моят случай

беше изключение и Божият Дух бе накарал семейство Грос да направи точно това, което бе подходящо за мен.

Споменах на пастор Тейлър за дълбокото впечатление, което ми направи посещението в църквата тази сутрин. След това го попитах защо другите протестантски църкви не спазват библейската събота, след като Бог е предписал съблюдаването ѝ като средство за постигане на специално благословение нещо, което не е направил за който и да било друг ден от седмицата.

Пастор Тейлър отговори, като най-напред заяви, че Църквата на адвентистите от седмия ден всъщност е една пророческа църква. Както Бог е призовал Йоан Кръстител да говори пред хората на древността, вече загубили от погледа си месианските пророчества, че Изкупителят на човечеството е сред тях, така е въздигнал и Адвентната църква като глас на нашето съвремие, който „вика в пустинята“.

Що се отнася до многото протестантски църкви, които не съблюдават библейската събота, пастор Тейлър обясни, че Бог не налага волята Си върху хората. Точно обратното, Той желае от всички служене от любов и почит, породени от разумната оценка на Неговия Божествен характер. Не Му е угодна насилената вяроност! Поради тези причини Той е дарил свобода на избора на всеки човек, така че доброволно да може да откликва на Неговия призив.

След като си поговорихме още малко, разбрах, че по никакъв начин не мога да запазя в тайна моята опитност с поклонението на духовете. За пастор Тейлър бе очевидно, че зад дълбокия ми интерес към религиозните въпроси стои някакъв мощен мотивационен фактор. Колкото и да не ми се щеше да говоря за моята връзка с демоните, аз почувствах, че след като съм решил да скъсам напълно със злите сили, пасторът би могъл да ми даде ценно напътствие.

След като разкрих пред него дейността си като спиритист, пастор Тейлър насочи вниманието ми към Източника на всеки живот и на всяка сила Исус Христос. Заяви, че *„понеже в Него обитава цялата пълнота на Божеството, и ние имаме пълнота в Него, Който е Глава на всяко началство и власт“* (Колосяни 2:9, 10). След това цитира няколко текста, които разкриваха силата на Изкупителя над Луцифер и демоните.

Откритието, че всички сили, включително и падналият херувим и неговите ангели, дължат съществуването си на Христос,

ме насърчи и ми помогна малко по-късно още същата вечер при срещата ми с духовете.

Сега вече търсех възможност да го запитам как ще обясни някои от библейските изрази, често използвани от хората, проповядващи безсмъртието на душата. Не трябваше дълго да чакам. Когато той ме запита дали имам допълнителни въпроси, накратко засегнах някои от откритията, които бях направил от Божието Слово през изминалата седмица. Нашето общо изучаване на Библията ми бе разкрило, че човек е напълно смъртен, обратно на популярното вярване, че когато човек умре, душата му продължава да съществува и получава своята награда или наказание. Библията заявява, че единствено Бог е безсмъртен. Бяхме прочели много библейски пасаж, които потвърждаваха факта, че Господ ще даде безсмъртие на изкупените Си при възкресението на праведните. А неправедните, тъй като като нямат безсмъртие, ще престанат да съществуват, след като наложеното върху тях наказание бъде изпълнено. Но въпреки факта, че според Божието Слово нечестивите ще загинат напълно, някои пасаж от Писанието, изглежда, говорят точно обратното.

Когато като малък учех наизуст католическия катехизис, срещам изрази, които на пръв поглед поддържат вечното наказание на нечестивите. Даже си спомням такива фрази като „вечен огън“, „вечно наказание“, „пушекът на мъчението им ще възлиза до вечни векове“. Затова, пастор Тейлър, бих ви помолил много, ако можете, да изясните откъде идва това противоречие.

Чувство на дълбоко удовлетворение ме завладя, когато той заяви, че няма никакво противоречие просто липса на разбиране от страна на онези, които поддържат учението за безсмъртието на душата. Пастор Тейлър обясни, че много личности разбират погрешно значението на думата „наказание“. Те я дефинират като съзнателно страдание и вярват, че когато сетивата престанат да усещат страданието, наказанието спира. Но когато разгледаме човешките наказания, откриваме, че оценяваме едно наказание по претърпянатата загуба, а не само по количеството нанесена болка.

Например защо смъртната присъда е призната за най-тежкото наказание? Не защото нанесената болка е най-интензивна (някои форми на мъчение, като например бичуването, причиняват много по-голяма болка от обезглавяването например или от обесването).

Но ние го считаме за най-тежкото наказание, защото е най-дълготрайното на практика. То лишава жертвата тотално и изведнъж от всякакви отношения, връзки и благословения на живота. Оценяваме неговия размер с ценността на живота за личността. Така е, продължи той, когато като възмездие дойде смъртта, от която повече няма избавление, т.е. няма възкресение. Това наказание действително е вечно (или траещо завинаги). Втората смърт лишава грешника от светлите и безкрайни години на вечността. И точно както животът на изкупените е вечен, така и загубата (или наказанието) на нечестивите е вечна.

Пасторе казах, харесва ми пълният със здрав разум начин, по който разглеждате въпросите. Не желая да злоупотребявам с вашата любезност, но бихте ли ми обяснили тези неща и по-нататък? Има още неща, което ме смущават отдавна.

В Писанието продължи той думите „вечен“ и „безкраен“, така както са свързани с други думи (например с „огън“ и „наказание“), означават времетраенето на причинените от огъня или от наказанието резултати, а не визират продължителността на процеса на горенето и наказанието.

Целия в слух и зрение, аз седях на ръба на стола. Силно развълнуван, чаках пасторът да разсее като дим още един от моите детски страхове.

Нещо не е в ред ли? изведнъж запита Тейлър.

Не, ни най-малко! Просто все пак променям позициите си. Моля, продължете!

Нека ви дам и три кратки примера заговори отново пасторът. В книгата Евреи 5 гл., 9 стих четем за „вечно спасение“, т.е. спасение, което е вечно или безкрайно по своите резултати. Не спасяване, продължаващо вечно, но спасение завинаги.

В Евреи 6:2 се говори за „вечен съд“. Тук отново става дума не за съд, който ще продължава вечно, но за съд, който, след като веднъж е проведен над всички хора, е невъзвратим в своите решения и вечен по своите последици.

И накрая Евреи 9:12 ни говори за „вечно изкупление“. Не за изкупление, чрез което вечно ще се приближаваме към състоянието на изкупвани от греха хора, без никога да го достигнем, но изкупление, което ни освобождава за цялата вечност от силата на

греха и от смъртта.

Тейлър каза, че когато Библията споменава за „вечен огън“, това означава огън, който причинява вечни и окончателни резултати.

В Юда 7 стих се казва, че градовете Содом и Гомор „носят наказанието на вечния огън“. Апостол Петър казва, че Бог е обърнал „содомските и гоморските градове... на пепел и ги е поставил за пример на ония, които щяха да вършат нечестие“ (2Петрово 2:6).

Възхитителен е начинът, по който Библията сама обяснява себе си. Никога не бях слушал някой да дискутира по въпроса така леко, така задълбочено и толкова разумно. Пастор Тейлър подкрепяше всяко от становищата си чрез прочетени наглас библейски текстове, не оставящи никакво съмнение в Божията доброта и любов към създанията, които Той е сътворил по Свой образ.

Един израз оставаше все още дълбоко вкоренен в съзнанието ми, загнездил се там от религиозните наставления, които бях получавал като малък. За момент почувствах неохота да го представя. Помислих си, че може би за него вече няма обяснение. Но след това в ума ми запулсира, че ако все пак има, това завинаги би запечатало в душата ми факта, че Господ е в пълния смисъл на думата Бог на любовта.

Пасторе, какво иска да каже Писанието с израза „димът от тяхното мъчение ще се издига до вечни векове“ [Откровение 14:11]?

Отпуснах се назад в отрупаното с възглавнички кресло сред гостната и жадно зачаках отговора.

Пастор Тейлър обясни, че Свещеното писание употребява думата „вечно“ и „навеки“ за неща, които траят или дълго време, или неопределен период от време. Например Библията употребява думите „вечен“ или „навеки“ за юдейското свещеничество, за Мойсеевите наредби, за притежанието на земята Ханаан, за хълмовете и планините, за земята и времето, през което някой служи като роб.

Всеки от тези термини означава продължителност на времетраенето, чийто размер се определя от естеството на обектите, за които се отнася. Когато говорим за неща, за които знаем от други изявления в Писанието, че нямат край, това означава вечно съществуване. Но когато се прилагат за нещо, което не е безкрайно, думата съответно е ограничена в значението си.

Пасторът илюстрира този въпрос с няколко стиха от Писанието. Изход 21:2-6 заявява, че, ако по време на прилагането на Мойсеевите наредби, един евреин купел роб, на седмата година от робството робът трябвало да бъде освободен. В случай обаче, когато той не пожелал да напусне господаря си, можел да се откаже от правото си на свобода чрез специален ритуал. Господарят завеждал слугата си пред градските съдии. В тяхно присъствие той трябвало да го накара да застане при стълба на вратата, след това да промуши ухото му с шило. След това робът щял „да му служи вечно“. В този случай терминът „вечно“ може да означава само продължително време някъде от този ден нататък в продължение на много години, в зависимост от това, колко ще живее робът.

Пастор Тейлър цитира и друга употреба на термина „до вечни векове“, който се намира в Псалм 21:1-4. Цар Давид изпитвал силна благодарност към Бога, задето Той толкова пъти спасявал живота му. И възкликнал към Господа: „Царят,... колко много ще се радва в избавлението ти!... Той проси от тебе живот и Ти си му дал дългоденствие до вечни векове“. Давид е доживял до дълбока старост, така че в случая изразът „до вечни векове“ явно представя една продължителност от много години.

След като ми представи няколко библейски примера, показващи доколко ограничено може да бъде понятието „вечни векове“, когато се прилага за нещо преходно, пастор Тейлър спомена и цитати от Библията, в които този израз има по-широкото значение на действително вечно съществуване.

Втората глава от книгата Даниил излага пророческото тълкувание на съня на Навуходоносор за „големия образ“. Стих 44 обявява: „В дните на ония царе небесният Бог ще издигне царство, което довека няма да се разруши и... ще пребъде довека“. Глава 7 заявява, че „светиите... ще приемат... царство довека и до вечни векове“ (ст. 18).

Точно както Писанието ясно ни уверява, че след като веднъж бъде установено на земята, Христовото царство ще бъде вечно царство и че съществуването на праведните ще бъде вечно и без край, по същия начин разкрива и че съществуването на нечестивите ще престане при втората смърт в „огненото езеро“ (Откровение 21:8).

По време на това изследване на Библията цяла планина от мрак

и заблуда сякаш се свлече от мене и се стопи. Тъй наречените „тайни“, които бяха смущавали ума на моите родители католици в училищата им да свържат Божия характер на любовта с учението за вечните мъки, се стопиха като лед под лъчите на тропическо слънце. Бях получил уверението, че Божието Слово не си противоречи.

Изведнъж около 7 ч. вечерта почувствах неудържимо желание за цигара. За мое голямо удивление осъзнах, че не бях пушил през целия ден и дори не бях си и помислял за това. Реших, че причината е в голямата ангажираност на съзнанието ми с религиозните преживявания през изминалия ден. В този смисъл заключих, че следователно бих могъл да отстраня тютюна от ума си (и от дробовете си!), ако продължавам да се занимавам с добри неща.

Затова нашето разискване по вълнуващите ме духовни въпроси продължи. Питам за всичко, което от дълго време ме бе смущавало. Фактът, че пасторът имаше библейски отговор на всеки въпрос силно ме впечатли.

Но проблемът ми се задълбочи. Тялото ми искаше цигара, и то по най-неистовия начин. Слюнката в устата ми се сгъсти до такава степен, че ми стана трудно да говоря. Ноздрите ми започнаха да изгарят по начина, както ги усещах, когато измръзнех. След известно време станах неспокоен, често сменях позата си. Накрая се появи главоболие нещо, което рядко ми се случва. Болката слезе и надолу по врата.

По мое настояване пастор Тейлър разисква религиозни теми с нас до около 21 ч. тази вечер. След като си отиде, първото нещо, което направих, бе да запала цигара и да пуша, и да пуша непрекъснато в продължение на час. За моя голяма изненада всичките ми физически болки изчезнаха.

Преди да си тръгна същата вечер, семейство Грос разгледаха с мене въпроса за здравословния начин на живот, в който се засягаше и въпросът за тютюна. Накараха ме да осъзная, че един разрушаващ здравето навик ме е заробил. Реших, че ще трябва да се откажа. Разбирах обаче, че ще се наложи да премина през тежка борба, за да успея да го постигна само ако Господарят на съботата, Единственият, Който бе отнел желанието ми за пушене в продължение на толкова много часове същия ден, пожелае да ме освободи завинаги от този лош навик.

Малко по-късно аз благодарих на приятелите си и напуснах дома им. В трамвая в съзнанието ми изплуваха събитията от деня, особено епизодът с тютюна, и разбрах, че имам още един мощен враг. В същото време си съставях план, който бях сигурен, че ще сложи край на моя „тютюнев проблем“.

Пастор Тейлър бе подчертал голямата изкупителна мощ на Христовата кръв, пролята на Голгота. Всъщност той ми помогна да разбера и да осъзная, че човекът може да победи падналия херувим и неговите демони само чрез тази сила, както е обявено в Откровение 12:11: „А те го победиха чрез кръвта на Агнето“.

Пристигнах вкъщи същата вечер около 23.30 ч. На вратата имаше затъкната бележка да се обадя на Роланд, независимо колко е късно. Ще трябва да почака, помислих си. Когато отворих стаята, забелязах, че духовете са неспокойни. Почти всичко в апартамента ми бе преместено. Понеже бях запознат с проявата на подобни необикновени неща, това не ме смути.

Първо извадих трите кутии цигари, които пазах в шкафа и ги поставих на масата. След това отворих Библията на 27 глава от Евангелието на Матей и там прочетох от стих 24-ти до 54-ти за разпятieto. След като поставих отворената Библия върху кутиите с цигари, коленичих до масата и започнах да разговарям с моя велик Първосвещеник за проблемите си. Благодарих му за благословенията в моя живот дори и когато съм бил Негов открит враг и когато съм богохулствал срещу името Му, а след това изповядах греховете си и признах злото в сърцето си.

Пастор Тейлър ми бе помогнал да осъзная факта, че Исус Христос служи в небесното светилище за всички, които се намират в трудност и че е особено внимателен и държи на така наречените по човешки „безнадеждни случаи“. Разбирайки, че наистина съм безнадежден случай, аз се хванах за надеждата от думите на Тейлър. Щях да се боря с неприятели, много по-силни и по-умни от мене.

Благодарих на Господа за това, че ме насърчава, и признах факта, че силата на Неговата любов е задържала досега демонските духове. Поисках да обърна живота си към Него, да Му служа така, както Той счита за подходящо. Освен това исках да се радвам в Господа и като помня и почитам Неговия съботен ден. Посочвайки кутиите с цигари казах:

Господи Исусе! Моля те, освободи ме от този мощен враг! Строши веригата, с която ме е вързал, както вече си изявил способността Си да вършиш това до този ден! Премахни от мене това неутолимо желание! Моля Те!

След като поговорих с Господа още малко, аз Му благодарих, заедно ме е чул, и още веднъж, заедно е благословил живота ми. След това се изправих и занесох цигарите в банята. Отворих всеки пакет, разкъсах ги и ги хвърлих в тоалетната чиния. От онзи момент нататък никога не съм докоснал цигара, а и никога не съм пожелавал да сторя това. По удивителен начин Исус извърши едно чудо на любов за мен! (За описанието на по-нататъшните събития, които се случиха същата събота вечер, моля, вижте първата глава от книгата.)

Заплаха за убийство

Внеделя сутринта се събудих в нов път на живот. Вместо да посегна към пакета с цигарите на нощното шкафче (което ми бе станало дълбоко вкоренен навик), разбрах, че въобще нямам никакво желание за пушене.

Прилив на щастие ме изпълни при мисълта, че имам този мощен нов Приятел в лицето на Исус Христос. Спомних си за силния начин, по който Божият Дух бе благословил ума ми и бе ме поддържал по време на случая с духовете само преди няколко часа.

Осъзнавайки човешката си слабост и крехкост, аз помолих Господа да ме укрепи за предстоящата борба. В миналото влиянието на други хора ме бе карало да вземам лоши решения. Много пъти бях отстъпвал на внушенията на моя приятел Роланд. Той постепенно ме бе довел до поклонение на духовете.

През следващите няколко минути се молих безгласно, без да произнеса и дума. След като научих, че демоните не могат да узнаят съдържанието на мълчаливата молитва, аз пожелах да бъда една стъпка пред неприятелите си. Достави ми голямо задоволство да ги карам да гадаят. И се почувствах почитен от факта, че аз, едно незаслужаващо човешко същество, мога да разговарям с най-мощното Същество във Вселената, а демоните не могат да подслушват.

Казах на Господа, че не знам как да започна обяснението, ко-

ето трябва да дам на моя приятел Роланд, за вечните реалности. Вероятно той няма да пожелае да ме изслуша, защото не би искал да оскърби духовете. И над всичко друго как да противостоя на натиска, който ще последва?

Спрях течението на мислите си за няколко секунди и през това време един пасаж от първата глава на Евангелието на Йоан изплува в съзнанието ми: „У Своите си дойде, но Своите Му не Го приеха; а на ония, които Го приеха, даде право да станат Божии чеда сиреч на ония, които вярват в Неговото име“ (ст. 11, 12). След това почувствах, че Божият Дух ще ме преведе победоносно през моите битки.

На нощната ми масичка лежеше Библията. Протегнах се да я взема, започнах да прехвърлям страниците с едната ръка, след това я отворих напосоки. Върху тези две страници на Писанието почиваше силата, която буквално щеше да спаси живота ми.

Започнах да чета там, където се беше отворила 37-мата глава от книгата на пророк Исаия. Разказваше се за цар на име Езекия. Той получил заплашително писмо от нахлуващия в страната му тиранин Сенахирим, който се считал за много велик. Силно впечатлен от начина, по който Господ се е справил с положението, получих допълнителна увереност, че наистина не трябва да се безпокоя за онова, което ми предстои. Макар да не успях да премахна всяко безпокойство, вече не бях угрижен.

В уговореното време Роланд пристигна.

Изглеждаш изтощен. Болен ли си? попитах, като го видях.

Морно, ти почти разби живота и на Джордж, и моя! Просто не можем да повярваме, че си толкова лош и неблагодарен за всичко, което Джордж направи за нас да му обърнеш по този начин гръб и да обидиш господаря, като откажеш богатството, което е приготвил за тебе.

Кога чу за това?

В 5.30 тази сутрин. Джордж ми телефонира, след като един главен съветник го информирал за твоето глупаво решение! Помоли ме да говоря с тебе, за да ти влея малко разум в главата, иначе ще го загубиш съвсем!

Виждам колко много съм стреснал и обезпокоил този „главен съветник“, след като го изхвърлих по този начин.

Какво!? Наистина ли те чувам да казваш, че си изхвърлил...

един главен съветник?! Просто не те разбирам!

Правилно чу, правилно! Към 4 ч. тази сутрин имах разговор с един главен съветник и когато той стана гаден и неприятен, Божият Дух го изгони от стаята. Ето, остави и белег на стената, когато трясна вратата!

Посочих връзаното в стената от дръжката на вратата място.

Ти! Ти, Роджър Морно, си имал разговор с дух съветник? Знаеш ли, че някои от нашите членове са се покланяли и са отправяли заклинания към духовете с години и още не са имали привилегиата да разговарят с главен съветник? А ти се занимаваш с духовете съвсем отскоро и си удостоен с такава чест! Това показва колко много мисли господарят за теб!

Лицето му заблестя от възбуда, докато възкликваше:

Знаеш, че с теб ни очаква фантастично бъдеще! Забрави твоето глупаво християнство и нека да отидем и да се срещнем с първосвещеника. Той отново ще възвърне благоволението на духовете към тебе и всичко ще се оправи. Свещеникът те разбира той няма нищо против да надникнеш за малко в религията. Всъщност той те харесва и те разбира. Съзнава, че по природа си склонен към приключения. Сам признава, че е естествено за тебе винаги да търсиш по-добър път.

Единственото нещо, което намира за лошо в цялата тази работа, е щом ще надникваш в някаква религия, защо не си избереш някоя по-подходяща деноминация вместо тези съботяни а точно тая, която господарят най-много мрази на земята.

Човече, не разбираш ли колко много си обезпокоил боговете!?! Но имам уверението лично на първосвещеника, че всичко ще се оправи, ако дойдеш с мене сега в кабинета му. Той е там в момента и ни чака. Е, какво ще кажеш да тръгваме още сега, стари приятелю?

Той извади пакета си с цигари и ми предложи. Аз отказах и добавих, че не пуша вече. Изненадан, Роланд промърмори:

Морно, ти съвсем си се променил. Усетих го още когато влязох тук. И да ти кажа честно, чувствам се някак неспокойно в твое присъствие. Може да намираш това за глупаво или ако щеш за тъпо но чувствам, че не ми е мястото тук с тебе и ми се ще да съм някъде другаде.

Докато той говореше, разбрах, че Христос изпълнява думите на апостол Йоан в моя живот: „У Своите си дойде, но Своите му Го не приеха, а на ония, които Го приеха, даде право да станат Божии чеда сиреч на тия, които вярват в Неговото име“. Почувствах, че славното величие на Господ Исус, отразяващо се от мен, създава една *невидима* атмосфера на сила и величие, несъзнателно усетена от моя приятел, която го караше да реагира по този начин.

Това, което усещаш в мое присъствие, е резултат от факта, че Духът, Който е с мен, е по-силен от духа в теб.

А що се отнася до думите ти, че съм се променил, тука си съвсем прав. Никога не искам да бъда вече онзи Роджър Морно, когото си познавал досега. Само за една кратка седмица аз придобих познание, много по-ценно от цялото злато и сребро на земята. Това е причината да не мога да приема богатство от духовете. Ако направя това, бих изиграл самия себе си!

Не ме разбирай погрешно! Съзнавам, че предложението на духовете е много щедро, но му липсва най-важният елемент, който трябва да го придружава. *Живот!* Живот, достатъчен по размер, за да има смисъл да притежаваш това богатство.

Предложена ми е една много по-добра сделка. Всичкото злато, което искам, плюс неограничен живот!

След това продължих да излагам пред него славата на вечните реалности. Макар да ми липсваше способността да ги докажа с библейски пасажи, както правеха това семейство Грос, все пак Божият Дух държа приятеля ми като омаян в продължение на 45 минути.

През това време аз говорих за онези неща, които считах за жизнено важни. По едно време направих малка пауза, за да дам възможност на Роланд да реагира, но всичкото, което можа да каже, бе:

Сега разбирам.

Не зададе никакви въпроси, нито направи какъвто и да било коментар. Затова продължих.

Виждам, че нямаш намерение да дойдеш с мене да се срещнеш с първосвещеника каза той накрая. Но и ти, и аз трябва да направим това! Необходимо е отново да се изправиш пред реалността. Всички тези удивителни неща, за които ми говори, не са нито за тебе, нито

за мене. Затова по-добре забрави ги! Първо, не искам да чакам за добрия живот искам го сега. А що се отнася до тебе, Морно, ти нямаш никакъв избор по въпроса! Може би си въобразяваш, че имаш, но всъщност нямаш! Просто мамиш себе си!

Погледни реалността в очите, Морно! Ти не си господар на себе си. Бих искал да беше, но не си. Духовете те владеят изцяло и колкото по-скоро признаеш това, толкова по-добре за тебе.

Изключително възбуден, той изразяваше с вида си някаква надвиснала опасност, някаква неминуема обреченост. Закрачи на-сам-натам из стаята, кършейки ръце.

Възложена ми е крайно трудна задача... Това, което ще ти съобща..., би трябвало да го кажа на неприятел, а не на дългогодишен приятел...

Бе започнал да се поти изобилно, макар че в стаята съвсем не беше горещо.

Морно, дните ти са преброени, а също и на оная млада двойка, която ще отговаря за престъплението си, че те е отдалечила от господаря. Трябва обаче да ти кажа, че можеш да спреш плана за унищожението ви, който духовете са пуснали в ход, ако дойдеш с мен и се срещнеш със свещеника още сега! Той ще възстанови благоволенieto им към тебе и всичко ще бъде наред. По този начин никой няма да пострада...

Трябваше да спре за няколко секунди, за да използва кърпичката си. Потта се стичаше по лицето му.

Първосвещеникът иска да разбере по-точно едно никой не е излизал от нашето тайно общество жив. Духовете ни доведоха теб и мен там и ние трябва да им се подчиняваме, а не те на нас! Нека ти обясня!

Досега си въобразявахме, че нашата среща с Джордж и неговата покана да отидем в онзи ресторант е била чиста случайност. Нищо подобно! Предната вечер един дух му се е явил по време на свещения час и му заръчал да отиде със съпругата си на онзи сеанс. Духът му казал, че ще ни срещне там, че сме служили в търговската флота и тъй нататък, и тъй нататък. Обяснил на Джордж в най-големи подробности какво да каже и какво да направи. До такава степен прецизно са действали духовете, че те именно са направили съпругата му да участва в разговора с духа медиум твърде дълго

време. Ето защо тя се съгласи Джордж да се върне в къщи сам, за да може да ни заведе на ресторанта. Духовете са накарали и семейство Беланжер да поиска да я закара вкъщи по-късно.

Така че, приятелю, да тръгваме! Времето изтича!

В този момент той вече беше поставил ръка на дръжката на вратата, очаквайки да го последвам. Посочих му стола да седне за няколко минути, докато му обясня защо няма да отида да се срещна с първосвещеника. Той отказа, заявявайки, че не може да остане повече в атмосферата, която това място излъчва. Някакво свръхестествено присъствие, чуждо за него, правело невъзможно той да стои спокойно тук.

Обясних му, че присъствието на Святия Дух ме подпомага в отговор на моята молба за помощ рано тази сутрин. Увещавайки приятеля си да скъса с демоните и да се присъедини към по-висшата сила на Бога, аз го уверих, че може безопасно да направи това. След това почувствах внушението да отида още една стъпка по-нататък и да покана цялата група поклонници на демоните да ме последват. Отново заявих:

Мога да гарантирам, че никаква реална опасност не ви застрашава.

Вие сте хора, които обичате вниманието и почитта. Затова с удоволствие ще покана моя пастор и ще ви запазя място в молитвения дом по време на богослужението следващата събота. Специални и почетни места от двете страни на централната пътека. Ще резервирам поне 100 достатъчни, за да сте сигурни, че всеки от вас ще седне.

Престани вече! Не ме вкарвай в беда! отвърна Роланд. Доволен съм и от това, което съм сега.

Отново трябваше да спре, за да попие потта, която обилно се стичаше по лицето му.

Убеден съм, че и другите момчета мислят същото...

Все пак... Толкова ми се иска да ви предложи облагите на вечния живот никой да не ги пропусне!

Върнах се към неговия ултиматум:

Казваш, че дните ми са преброени заедно с тези на моите нови приятели? И че демонските духове имали намерение да изпълнят тази присъда? Е добре, аз пък имам някои вести за тебе, за свещеника и за всички, които възнамеряват по какъвто да било начин

да напакосят на мене или на моите приятели.

Както казах и на она „дух съветник“ снощи, аз съм поставил приятелите си и себе си под грижата на Животодателя Христос на Голгота. Готов съм да мина и под сянката на смъртта, ако Христос ме придружава с присъствието на Своя Дух.

Шокиран до състояние на ужас, приятелят ми не можа да проговори в продължение на цяла минута. Лицето му стана бледо, очите му се изцъклиха и аз помислих, че ще припадне.

Добре ли си?

Не последва отговор.

Роланд, има ли ти нещо?

Отново никакъв отговор.

Тогава мълчаливо се помолих: „Мили Исусе, моля Те, помогни!“

Разтърсвайки глава, той най-сетне каза:

Просто не знам какво стана... Като че за момент съм изгубил съзнание. Морно, чувствам, че Духът, Който те придружава, е велик и мощен. Моля те, не отваряй дума повече за това! То ме ужасява!

Когато отново започна да изглежда нормално, го помолих да занесе моята вест на първосвещеника.

Морно, по отношение на този ултиматум аз не се изразих съвсем ясно. Заплахата за живота ти се отнася за нещо повече от онова, което духовете могат да ти направят.

Контролният съвет е преценил, че твоето отстъпничество от нашите редици би могло да доведе до изтичане на тайна информация, която да навреди на делото на господаря. Станало е дума за сключването на споразумение във връзка с тебе. Някой е предложил 10 000 долара на този, който те ликвидира. Но ние намерихме това предложение за неразумно и го отхвърлихме.

Контролният съвет обаче наистина стигна до решение. Ако някой дух ни информира, че си открил на външен човек дейността на тайното общество, трима души са готови доброволно да те ликвидират при подходящ случай. Съветът сметна това за по-разумно, защото извършеното ще остане в границите на нашето общество и по този начин ще избегнем евентуална възможност да си навлечем проблеми със закона.

Представихме плана пред духа съветник и получихме пълното

му одобрение заедно с дарбата ясновидство за доброволците, за да знаят през цялото време къде се намираш. Надявах се, че няма да се наложи да ти казвам това, но твоят отказ да се съобразиш с желанията на първосвещеника не ми оставя друг избор. Съжالياвам!

Кажи на първосвещеника, че не се страхувам, но не съм и глупав! отвърнах. Няма нищо да спечеля, ако разкажа на някого за вашето тайно общество. Да си държа устата затворена мога. Мога да живея и с това. Но животът ми да зависи от думата на един лъжлив дух е, с това не мога да се съглася!

Кажи на първосвещеника, че имам нов Приятел в лицето на Исус Христос. Той е всемогъщ и внушава респект. И то дотолкова, че само при споменаването на името Му демоните треперят. А когато им се заповяда в това велико име, дори и духовете съветници бягат, както сам се уверих снощи.

Не знам дали онова, което изпитвах, би могло да се нарече справедливо възмущение или не, но заплахата на Роланд подбуди у мене решението да го накарам да помни силата и справедливостта на Бога през всеки оставащ ден от живота си.

Свещеникът, изглежда, е запознат с Библията. Кажи му да прочете Колосяни 2 глава, 9 и 10 стих. Там е казано черно на бяло това, което имам да кажа за славата на Господа.

Бързо записах стиха на парче хартия, така че приятелят ми да не го забрави.

А щом има и Библия под ръка добавих, имам и друго върху което да му дам да размисли.

Преди столетия един мощен цар тръгнал да завладее и да покори велики народи. Но един ден оскърбил не когото трябва. Нападнал цар, който бил направил Бога свой близък Приятел. И в резултат за една нощ загубил 185 000 войници. Само няколко от офицерите на Сенахирим оцелели, за да могат да разкажат за резултата от хвалбата на царя езичник. А след като той се върнал безславно в дома си в Ниневия, двама от синовете му го нападнали в гръб и го заклали [Виж Исаия 37 глава].

Роланд, осведоми, моля те, свещеника, че ще трябва много да помисли, преди да се реши да ликвидира Роджър Морно, да не би, който гроб копае другиму, сам да падне в него.

Сега ще ти открия начина, по който ще се развие тази „игра“. И правя това с пълната подкрепа на моя нов Приятел, Който тази сутрин ми разкри как възнамерява да разреши моя проблем.

Очите на Роланд се разшириха бях завладял цялото му внимание. След като отидох до масата, където Библията ми лежеше отворена на 37 глава от книгата на пророк Исаия, аз го поканих да се наведе и да прочете със собствените си очи някои неща. Бях подчертал с червено онези стихове, които възнамерявах да науча наизуст: 14 до 20 и 33 до 38. Показах му в писмена форма историята, която току-що бях разказал и обясних как Святият Дух бе благословил ума ми предварително тази сутрин, насочвайки ме да отворя Библията именно на това място и ясно да разбере колко леко Бог може да разреши всичките ми трудности. След това му прочетох няколко стиха.

Не разбирам защо, но усещам, че нещо подобно може да ни се случи отвърна Роланд, явно обезпокоен. Звучиш ми като... пророк!

Да, и отговорността за това ще лежи върху първосвещеника! Кажу ми, че в деня, в който той и неговите момчета сериозно се заемат с идеята да заличат Морно, Животодателят ще заличи всички поклонници на демоните, оставяйки жив само него, за да извърши погребалните обреди. И това може да се случи по време на всяко едно от събранията им за възхвала на техните фалшиви „богове“. И тогава смъртно мълчание ще изпълни онази стая за поклонение.

Сега вече Роланд бе седнал и запали цигара. Бе започнал да трепери и не можеше да постави цигарата на пепелника, та аз трябваше да се приближа и да сторя това вместо него.

Морно, трябва да си вървя! Страхувам се, че това, което току-що ми каза, е възможно да се случи, ако никои друг освен свещеника не узнае за този разговор. Трябва да телефонирам на Джордж веднага щом изляза! Ще му кажа в каква опасност сме, ако не спрем ония тримата... екзекутори. Ако новината стигне до всички членове, преди първосвещеникът да е имал възможност да ме закълне да пазя тайна, има възможност оказаният върху него натиск да отмени опита да те убият!

Когато си стиснахме ръце за последен път, той заяви, че не искал да разочарова духовете и затова трябва да избягваме всякакви срещи по-нататък. Ако случайно се срещнем някъде, да се направим, че не се познаваме. Казах му да бъде спокоен в това отношение.

Ето по този начин завърши моето изпълнено с напрежение пътуване към свръхестественото и... загубата на един близък приятел.

Но пък придобивките, които спечелих, като скъсах с всичко това, са многобройни. Фактът, че съм все още жив и днес, свидетелства за добротата, за любовта и за силата на Господ Исус Христос да спасява.

Никога не срещнах Роланд отново. Видях го само веднъж отдалече, когато излизаше от някакъв магазин на улица „Св. Катерина“. Влизаше в паркирания си на непозволено място кадилак. Беше с хубава бяла шапка и нещо като копринен костюм. Правеше впечатление, като го погледнеш, но аз нямаше за какво да му завиждам.

Когато тръгнах надолу по улицата онзи хубав юнски ден, за да се кача на трамвая, радостта ми в Господа беше много голяма! Издигнах сърцето си към Светая Светих на небесното светилище и разговарях с Него. Наистина преживяването ми бе донесло пълнота от живот.

Макар да бях обърнал гръб на духовете и на всичко, което ми бяха предложили, те продължаваха да се опитват да установяват контакт с мен. Почти всяка нощ в стаята ми се чуваше почукване. И това продължи с месеци. Една вечер Сирил сам дойде да види това. След като ги чу, възкликна:

Нека да се махнем оттук. Как можеш да живееш на такова място? Защо не се преместиш?

Но на мен никак си не ми се искаше да доставям на духовете удоволствието да мислят, че се страхувам от тях. Помислих си, че ако започна да бягам, всъщност ще ги накарам да продължат да ме гонят и ще трябва да бягам завинаги. Затова се доверих на Господ Исус Христос да ми осигури, независимо какво би се случило с мен, своята помощ и закрила, от които толкова много се нуждаех.

Изброяване на моите благословения

През онази първа събота, когато излизах от Адвентната църква, помолих Господ да направи възможно да бъде пак там и следващата седмица. И когато това стана, издигнах сърцето си към Него в благодарност за това, че бе действал мощно за мене през изминалите дни. Всъщност целият ми ден бе ден на радост в Господа и на премисляне на моите благословения.

Тогава открих от опит, че е голяма облага, когато човек отново и отново извиква в съзнанието си своите благословения. Заповедта съботният ден да се пази свято аз схващах като дадена, за да може човекът да бъде освободен от постоянните изисквания и грижи на земните и временните дейности на живота и по този начин да има време да си припомня и да премисля своите благословения. Това го привлича по-близо до Твореца и го подновява както физически, така и духовно.

След сблъсъка ми с духовете и след като животът ми бе възвърнал нормалния си ход, незабавно насочих вниманието си към изследване на църковната и светската история по въпроса, как

християнската църква е започнала да участва в съблюдаването на неделята, след като за почивен ден ѝ е дадена библейската събота; и как е възприела учения като това за безсмъртието на душата и вечните мъки. В продължение на пет месеца прекарвах почти цялото си свободно време в Градската библиотека на Монреал. С особен интерес прочетох произведения на римокатолически богослови в светлината на библейските пророчества. Надникнах в живота на някои светци, считани за стълбове на ранната католическа църква, и проучих тяхното влияние върху християнството. Историята на папите придоби за мен ново значение. Ориген Александрийски, един от ранните гръцки църковни отци, живял между 185 и 254 г. сл.Хр., който успял да обедини някои от философиите на еклектическите школи на неоплатонистите с ученията на християнството, особено ме заинтересува. Тези изследвания затвърдиха вярата ми в Библията.

Един красив съботен ден през април 1947 г. преживях благословената опитност да бъда кръстен чрез потапяне, за да стана член на Църквата на адвентистите от седмия ден. Същия ден се запознах с млада жена на име Хилда Мусо.

Когато си тръгнахме от църква след вечерното богослужение, пастор Тейлър обяви, че ако някой живее към източната част на града, той би могъл да го закара няколко пресечки нататък до мястото, където има намерение да паркира колата си за през нощта. Четирима души приехме предложението му и когато слязохме на мястото, където той отиваше, се отправихме към най-близката трамвайна спирка.

По този начин се запознахме Хилда и аз и няколко пъти след това вървахме до спирката заедно. Не след дълго разбрахме, че имаме общи интереси, вкусове, желаня и нежеланя. След известно време разбрахме, че вече ходим заедно.

Един ден си помислих, че би било добра идея, ако се опитам да я убедя да стане моя съпруга. В онези дни някой да поиска млада жена да се омъжи за него, това беше голям проект! Такъв човек трябваше внимателно да обсъди точното време и място на предложението. Като преразгледах плана си за действие няколко пъти, реших да сторя това в една определена неделна вечер.

Важният въпрос трябваше да бъде поставен при най-невинни обстоятелства (при които човек е отпуснат). Идеалното време да

поискам ръката ѝ би било, докато чакаме да отключат външната врата на блока, където Хилда живееше. Винаги трябваше да се звъни два или три пъти, докато пристигне някой да отвори, и това отнемаше около десетина минути.

По онова време Хилда работеше като медицинска сестра в монреалската болница и живееше в жилищата за медицински кадри на болницата. Според правилника всички трябваше да си бъдат в квартирите до 23 ч.. Колкото по-близо до това време се върнеше, толкова по-дълго трябваше да чака. Затова аз изчислих, че идеалното време за завръщане е към 10.30.

Беше прекрасен юнски ден. Както планирах, бяхме се наслаждавали заедно на един чудесен неделен следобед и на хубавата вечер. Кулминацията беше една обиколка на Монреал в открития трамвай. След всяка спирка, докато моторисата набираше скорост, дългата руса коса на Хилда се вдигаше от раменете ѝ и се развяваше от вятъра, а сините ѝ очи блестяха, отразявайки светлините на многото неоновни надписи по улицата. Колкото повече се вглеждах в лицето ѝ, толкова повече се убеждавах, че името ѝ трябва да бъде Хилда Джералдин Морно.

Около 10.30 ч. същата вечер стигнахме до блока на медицинските сестри и както много пъти преди това, Хилда натисна звънеца и леко наклони рамене към вратата, очаквайки обикновената дълга пауза. Веднага я попитах дали има нещо против да се омъжи за мен. Не бях още доизрекъл думите си, когато портиерът се появи. Отваряйки вратата, той отстъпи на крачка, скръсти ръце и се вгледа в мене с вид, който сякаш казваше: „Предполагам, че ще я целунеш в мое присъствие за лека нощ!“

Както въпросът ми, така и бързото пристигане на обикновено бавния портиер изненада Хилда. Каза, че е мислила по въпроса и е очаквала, че това може да се случи в някакво далечно бъдеще. Сега я уверих, че всичко, за което копнея в момента, е едно „да“ и че ще обсъждаме това по-късно в по-удобно за нея време.

Веднага след като казах това, портиерът изръмжа:

Млада госпожице, ще влизате ли или искате да си останете там? Имам си работа и, ако не влезете, ще заключа вратата и ще ви оставя отвън.

Тя ми подхвърли едно бързо „да“, едно леко докосване с устни за целувка и избяга почти разплакана.

По-късно научих продължението:

Ще ви науча аз вас, когато отключа вратата, да влизате веднага замърморил се портиерът.

Не всяка вечер отговорила тя момиче получава предложение за женитба!

Той я погледнал стреснато.

Съжалявам! Защо не ми казахте, че е толкова важно? Щях да ви дам повече време.

Тогава Хилда се решила и излязла. Майка ѝ имаше апартамент на булевард „Кралица Мери“ и Хилда решила да живее при нея, независимо колко далече ще ѝ бъде от работното място.

Когато се отправих към къщи, се почувствах много глупаво, че моментът, който бях избрал да направя предложението, се оказа толкова несполучлив.

Веднага щом Хилда стигнала до уличен телефон, се обадила на майка си, за да я осведоми за плановете си:

Мамо, имам да ти кажа нещо чудесно!

Каж ми за какво се отнася?

Ще се омъжвам.

Ти луда ли си? Само на 21 години си. И за кого ще се омъжваш?

За Роджър онзи млад човек от църквата, с когото ходя. Познаваш го, виждала си го няколко пъти.

Да, но вие се познавате съвсем отскоро! Не избързваш ли?

И тогава според Хилда цял фонтан от сълзи се отприщил и тя изплакала сърцето си. Разговорът приключил, когато майка ѝ казала, че няма нужда да плаче щели да обсъдят нещата, когато се видят.

Следващата вечер, когато телефонирах на Хилда, тя ме осведоми за мнението на майка си по въпроса. Предложих двамата да отидем да я посетим следващата събота и да поискам от нея ръката на Хилда. Щяхме да обсъдим важния въпрос и да стигнем до задоволително разрешение.

Оказа се, че майка ѝ съвсем добре разбра нашите намерения и избрахме за деня на сватбата 20 септември.

Не мина много време и лятото отстъпи на есента, а есента се постара да надмине своя предшественик по топлина, красота и очарование. Събудих се рано през онази съботна утрин на нашия сватбен ден, за да открия цялата природа, трептяща от живот.

Когато излязохме от църква след сутрешните служби, термометърът показваше 27 градуса. Няколко сухи листа плуваха във въздуха, носени от лекия ветреца. Нашите приятели Рут и Артър Чийзмън отвориха дома си за сватбеното ни тържество. Планирахме то да бъде съвсем тихо и скромно и да присъстват само неколцина близки приятели. Сред гостите бяха следните служители от Църквата на адвентистите от седмия ден и техните съпруги: Андре Роша, проповедник на френската църква и Л.У.Тейлър, проповедник на английската църква, които извършиха церемонията.

Госпожа Чийзмън и госпожа Мусо, както и някои други жени, бяха украсили с вкус дома за случая. Когато съпругата ми и аз повтаряхме нашите брачни обещания пред пастора, аз стоях изпъчен и горд не за да впечатля присъстващите приятели, а поради многото невидими същества, които наблюдаваха сцената: ангели, дошли от присъствието на Всемогъщия, за да се радват заедно с нас, и демони на които, както вярвах, бе заповядано да присъстват, от техния безсърдечен водач, видял как усърдните му усилия се превърнаха в пълен провал, когато чрез благодатта на Господ Исус Христос аз излязох от редиците им.

Освен това бях в най-хубавия си костюм същия специално ушит костюм, който бях купил с парите от залаганията на конните надбягвания, спечелени с помощта на демоните.

Епизод

Изминаха над пет десетилетия от времето, когато се бях заплел със свръхестественния свят на злите духове. Сега вече съм в напреднала възраст и на прага на осмото десетилетие от моя живот.

Дълбоко вярвам: фактът, че все още съм жив, се дължи на грижата на Животодателя Христос Господа на славата. Да се реша да застана на страната на Христос на 21-годишна възраст, когато духовете ми предлагаха богатство, слава и власт – това бе най-мъдрият избор, който съм правил някога. Да притежавам здрава връзка с Господа и като апостол Павел „да се намеря в Него, без да търся своята си правда,... но правдата, която е чрез вяра в Христос, правдата, която е от Бога чрез вяра: да позная Него и силата на Неговото възкресение“ – всичко това е донесло в живота ми съкровища от мир, удовлетворението и радост в Господа, каквито никакви пари не биха могли да купят някога.

Както казах в предишната си книга, излязла неотдавна („*Още невероятни отговори на молитви*“), ако не беше Божията сила и любов, ракът щеше да ме изпрати в гроба още през 1989 г. Нещо повече, Бог е благославял по славен начин молитвеното ми служене, към което ме е водил. Духът на Бога е преобразявал живота на

много хора, лекувал е повидимому невъзможни случаи, разрешавал е какви ли не проблеми и е осигурявал победа за безнадеждните. Нека ви дам само един пример:

Една приятелка писа на Хилда и на мен да се помолим за съпруга ѝ, който бил пред операция за отстраняване на бъбрек. Поради напредналата му възраст и поради факта, че е преживял удар само преди шест месеца, лекарите се страхували, че няма да преживее операцията. И все пак не можели да позволят на обхванатия от рак бъбрек да остане в тялото.

Както и много пъти преди, Божият Дух е поддържал вратата ми в силата на Христовото възкресение и аз помолих моя Господ, ако е за слава на Божието Триединство, да благоволи да направи силата на „животворящия Дух“ (Римляни 8:2) да проникне в тялото на нашия приятел и да изгони елементите на смъртта, които унищожават неговия бъбрек.

Когато човекът се събудил в деня преди операцията, се почувстввал толкова добре, че се почудил наглас дали наистина се нуждае от хирургическа интервенция. След серия от изследвания за своя най-голяма изненада лекарят открил, че бъбрекът не показва никакви признаци на заболяване, а големият тумор бил изчезнал напълно. На следващия ден бил изписан от болницата.

Да получаваш такива отговори на молитвите си та това е несравнимо по-ценно от всичко, което духовете биха могли да ми предложат! Всичко, което все още мога да кажа е: СЛАВА НА БОГА ВЪВ ВИСИНИТЕ!

*В книжарницата на **издателство „Нов живот“** можете да закупите книги, които биха ви помогнали при справянето с ежедневните трудности и проблеми.*

Адресът е:

София 1000
ул. „Солунска“ №10
книжарница „Нов живот“
тел.: 980 47 01

За контакти с издателство „Нов живот“

Тел.: 47 04 75
Тел./факс: 47 04 54
e-mail: new.life@tradel.net